

UN MIT ÎNTUNECAT A ȚINUT-O ASCUNSĂ.
DAR ACUM SECRETUL A IEȘIT LA IVEALĂ.

misterul gemenelor

adi:rule

LEDA EDGE

ADI RULE

MISTERUL
GEMENELOR

LEDA EDGE

De optsprezece ani, o fată fără nume – o *aripi-roșii* – trăiește ascunsă într-un pod, într-un oraș străjuit de marele vulcan Mol. În timp ce sora ei geamănă, Jey, este în ochii lumii singurul copil al familiei. Tatăl lor sperase că fata ascunsă va deveni în timp o ființă omenească normală, nu creatura monstroasă prevestită de mitologie, așa că îi cruțase viața.

Numai că într-o zi cele două surori fac schimb de identități, iar fata fără nume este atacată în drum spre casă. Astfel, este nevoită să cheme în ajutor forțele focului și să elibereze puterile ascunse în corpul ei și totodată să-și dezvăluie secretul bine păstrat. Însă când Jey dispare și orașul este pe cale de a fi nădădat de foc, fata *aripi-roșii* trebuie să-și aleagă un nume și un drum și să tragă o linie între mit și istorie, pentru a dovedi că nu este un monstru și pentru a-și salva sora și orașul.

fblondi

„Scriind la persoana întâi, Adi Rulă folosește un limbaj pătrunzător și însușește pentru a descrie o cultură cu personaje zei și monștri, îmbinând lumile vechi cu noile tehnologii... Autoarea oferă o aventură amuzantă și captivantă cititorilor care s-au plictisit de eroinele cu ochi de căprioară care leșină în fața erouilor chipeși.”

KIRKUS REVIEWS

LEDA'S EDGE
fantasy

ISBN: 978-606-793-060-3

9 786067 930603

www.edituracorint.ro

ADI RULE
MISTERUL
GEMENELOR

Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GARIB

blondi

ADI RULE

MISTERUL
GEMENELOR

Traducere din limba engleză de Cristina Jinga

LEDA EDGE

Redactare: Camelia Bădașcu
Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu
Ilustrație copertă: © Shutterstock
Design copertă: David Gal

Adi Rule, *THE HIDDEN TWIN*
Text copyright © 2016 by Adi Rule
Published by arrangement with St. Martin's Press, LLLC.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-793-060-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RULE, ADI

Misterul gemenelor / Adi Rule ; trad.: Cristina Jinga. - București :
Corint Books, 2016
ISBN 978-606-793-060-3

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

Unu

Arătăm ca două fete obișnuite. Nu mai mult de optsprezece ani. Ea, cu o căciuliță galben-deschis, eu, cu fața pe jumătate ascunsă de ochelari negri. Cu picioarele atârând în gol, părul fluturând în ceața orașului Caldaras, buclele lungi amestecându-se. Avem brațele încolăcite printre zăbrelele de metal ale vechiului aviariu care reflectă lumina răsăritului, mult deasupra pieței. Aici, sus, eu și Jey am putea părea asemănătoare oricui s-ar întâmpla să-și ridice privirile și să ne descopere. Am putea părea chiar surori. Însă nimeni nu ne-ar putea acuza de adevăr. Suntem prea departe ca să știe careva că suntem gemene - ca să-și dea cineva seama că numai una dintre noi e ființă omenească.

O mână de preoți ai lui Rasmus s-au adunat la fântâna din centrul Pieței Marelui Ra, pentru meditația de dimineață. Câțiva cetățeni stau lângă ei, pe dalele albe de marmură, cu capetele plecate. Alții se grăbesc în drumul lor, salutând doar în trecere.

— Rege Rasmus, îți mulțumim pentru lumină, șoptește Jey odată cu murmurele îndepărtate ale preoților.

Își încrucișează încheieturile, cu palmele înainte și degetele întinse, simbolizând razele soarelui.

— Chiar n-ar trebui să mai facem asta, zic eu încet, dar nu la „noi” mă refer.

Restul lumii nu prezintă niciun pericol pentru Jey. Ea este liberă să existe.

Jey îmi aruncă o privire muștrătoare, până când în sfârșit fac gestul de reverență spre zeul-rege și mormăi:

— Mulțumesc.

Surorii mele îi place să împărtășească religia cu cineva, așa că eu ies din ascunzătoarea mea pentru un răsărit, în fiecare lună. Îmi place priveliștea – felul în care preoții mai mici în rang, în robe violet și albastre, se aranjează în evantai în jurul mentorilor îmbrăcați în negru, ca frunzele strălucitoare ale unei verze de noapte –, deși vin mai mult pentru ea.

Îmi lipsesc obrazul de grilajul cald, ruginit. În depărtare, dincolo de marginea orașului în pantă, marele vulcan Mol se înalță și pufnește nori negri.

— Nu că nu mi-ar plăcea să ies din casă, din când în când, dar pentru un pic de mișcare și o schimbare de decor nu prea merită să fii fiartă de vie, zic eu.

— N-ai fost încă prinsă, spune sora mea.

Încă.

Preoții de jos își continuă meditațiile, invocând luminoasele spirite ale trecutului. De aici, spiritele par doar un pic mai mult decât petice sclipitoare de ceață îndesite pe la marginile fântânii.

— Asta e o reușită, zice Jey. Cel puțin așa cred.

Încuviințez dând din cap, deși eu nu pot desluși spiritele unul de altul, cum poate ea. Nu am destule ore de studiu petrecute în Templu pentru asta. Sau orice alt tip de educație primită

la Templu, la drept vorbind. Aș fi fost primită cu aceeași căldură ca monstrul Bet-Nef, ale cărui oase străvechi, blestemate, încă zac sfărâind pe fundul lacului Valul de Azur.

Dar sora mea urmărește preoții cu ochi strălucitori – cu ochii mei, numai că negri și minunați, nu albaștri ca zambila. E atât de ușor să consideri că asta e singura deosebire dintre noi, singurul meu cusur. Încerc să nu mă gândesc la deosebirile nevăzute – pânda de păianjen a cicatricelor roșii care-mi acoperă spatele. Sângele meu.

Eu nu mă uit la preoți. Nu vreau să le atrag privirea spre mine, oricât de multă lumină a soarelui, ceață și distanță ne separă. În schimb, studiez impozanta statuie ce străjuiește ușa Templului din partea cealaltă a pieței: un individ de obsidian, cu umeri lați și puternici, cu brațe musculoase, care aruncă o privire severă la oamenii de la picioarele lui. Are dinți ascuțiți, părul zbârlit și ochi înfiorători, bulbucăți. Și aripi, patru la număr, delicate și arcuite ca ale unei libelule.

Aripi-roșii. O creatură cu suflet diform, cu răzbunarea strămoșilor arzându-i sub piele, rod al nelegiuitei legături dintre o ființă omenească și un alter. Mă uit la el, la acest monstruos prinț din piatră, căutând pe chipul lui ceva din mine înșămi.

Meditația de dimineață se încheie și nu mai simt că eu și Jey suntem surori gemene normale, care se deosebesc numai după culoarea ochilor. Ea este ființă omenească, iar eu sunt o creatură întunecată din mitologie care a prins viață. *Aripi-roșii.*

Eu.

— Păi, atunci, zice ea, o să... ne vedem deseară.

— Să înveți bine, spun eu, schițând un zâmbet. Încearcă să nu cedezi distracției. Iar dacă nu-i reziști, atunci... asigură-te că el e devastator de frumos sau măcar îndeajuns de atrăgător cât să te facă să crezi asta.

Ea râde ușor, dar nu mai spune nimic. O privesc cum coboară și dispare în cotloanele acestei clădiri vechi, pe jumătate uitată. Știm cum să ajungem până aici, sus, fără să deranjăm mica prăvălie sau apartamentul de deasupra, care i-au luat în stăpânire etajele inferioare, respectiv părțile ei cele mai bune.

Aștept câteva minute, apoi cobor și eu, dar nu ca să-mi urmez sora la școală, astăzi sau în oricare altă zi. Eu trebuie să mă întorc acasă pe cărări întunecate și mai puțin umblate, ca să mă ascund din nou.

Când eu și Jey ne-am născut, cumva părinții noștri s-au convins că am fi fost amândouă umane. Ba chiar l-au adus pe preotul lui Rasmus local în casa noastră, ca să officieze însemnarea cu pecetea sfântă pe micuțele noastre frunți pătate.

Dar mama noastră era o alter, o prințesă a luminii și a virtuții, ieșită parcă din filele unei povești pentru copii. Eu și Jey suntem rodul legăturii interzise dintre alter și om – deși gemene, una umană, cealaltă aripi-roșii. Orice aripi-roșii ar trebui înecat de părinți la naștere, însă ai mei au crezut că eu eram specială. *Semănai atât de mult cu un copilaș*, spunea tata.

Bineînțeles, în clipa în care briciul preotului mi-a ciupit pielea, sângele rău a ieșit la iveală, negru ca lumea privită prin ochii strâns închiși. Eu am plâns, preotul a înmărmurit, iar mama a explodat într-o bilă de foc care a mistuit și casa noastră, și preotul odată cu ea. Povestea pentru copii a fost adevărată, la urma urmei.

Astfel, eu, tata și Jey am lăsat în urmă câmpurile de lin violet din Val Chorm, pentru Caldaras, un oraș precum mecanismul unui ceas, cu rotițe dințate și angrenaje și *șac-șac-șacuri*. Ceața vulcanică arzătoare, înecăcioasă, pe care acum o pot respira ca pe aer adevărat, mi-a usturat plăpândeale viscere pentru

prima oară, când am coborât din tren. Tata ne ducea, pe Jey în brațe, înfășurată în cele mai bune scutece, și pe mine într-un coș, la șold. Eram înfășurată într-o față de masă, ascunsă sub mă-nunchiuri putrede de tulpini de lin, cu o batistă legată la gură, ca să nu scot niciun zgomot.

Așa a început viața mea. Am fost ascunsă, invizibilă, în ultimii optsprezece ani. Poate că semăn cu Jey, dar sângele meu trădează un altfel de suflet.

Tata spune că sunt o fată bună și nu se înșală. Niciodată n-am furat vreo bucățică de prăjitură, n-am ucis nici măcar vreo insectă. N-am dorit vreodată răul cuiva, nici măcar preoților care m-ar osândi la Înecarea Veșnică. Nu-mi dau voie să zgârii mânioasă pereții, să răcâi sticla fumurie ce mă separă de lume până-mi tocesc unghiile și-mi dă sângele negru. Asta fac fiarele.

Dar, în inima mea, știu că virtutea mea este doar o măsură de siguranță. Simt răutatea clocotindu-mi în piept, adunându-se ghem, zvârcolindu-se. Ca apa fierbinte care este pompată din lacul Valul de Azur, plumbul solid presând-o din toate părțile până când răbufnește și se preface în aburi. Simt că dac-aș face vreodată o faptă rea, cât de mică, n-aș mai fi în stare să mă opresc până ce n-aș distruge lumea întregă.

Tata spune că sunt o fată bună și nu se înșală.

Deocamdată.

În timp ce Jey își începe ziua la școală, eu mă grăbesc prin aerul umed al orașului, cu capul plecat, spre adăpostul sigur al casei noastre și al domului de sticlă sub care locuiesc, în secret. Mă furișez pe străzile lăturalnice și prin gangurile pline cu noroi, singurul zgomot făcut fiind cel al poalelor tocite ale trenului meu fluturând în mers.

La mare distanță de frumoasa Piață a Marelui Ra, ies în Aleea Nebunului, o străduță îngustă, foarte aproape de-a fi una dintre cele mai mizerabile zone ale orașului, dar care reușește să rămână respectabilă. Oamenii își văd de drumul lor; majoritatea adulților sunt îmbrăcați în haine simple, dar bune, iar cei mai mulți copii par să fie ai cuiva. Trec pe lângă vreo câteva uși simple de birouri, pe lângă pensiuni și Camera Pompei, o tavernă foarte frecventată, înainte de a da cu ochii de un mic gang ce face legătura cu următoarea stradă de care am nevoie. Chiar dacă n-am explorat tot orașul Caldaras pe jos, l-am vizitat adesea pe hârtie tipărită. Uneori, mi se pare că am călătorit prin toată lumea grație hărților și cărților pe care mi le aduce tata acasă.

Zgomotele dinspre Aleea Nebunului sunt mai slabe aici, în gang și, cu cât înaintez, cu atât mai liniște se face. Pietrele de pavaj lasă locul pământului negru bătătorit, care-mi înăbușă pașii. Ceața s-a adunat aici, estompând liniile zidurilor ruginii și ale ferestrelor zăbrebite. O pasăre răpitoare urmărește de la înălțime o pereche de porumbei. Aburul se ridică dinspre țevile din spatele clădirilor, tulburând ceața gangului, și eu respir aerul fierbinte înșesat cu miros de cărbune și de materii descompuse.

Pasărea întoarce brusc capul – o mișcare fulgerătoare – și se uită fix în direcția mea cu ochi galbeni, neclintiți. Am trăit printre păsări răpitoare toată viața. Ochii aceia, oglinda unei inimi nemiloase care nu se teme aproape de nimic pe lumea asta, semnalizează *pericol*. O iau la fugă.

Oamenii – doi, cred – care mă urmăriseră discret prin gangul învăluit în ceață, scot un strigăt de panică și se silesc să mă prindă din urmă, în loc să-mi curme brusc existența pe pământ.

Cu respirația întretăiată, alerg. Aleargă și ei. Bandiți sau, mai rău, gărzi. Ceața se vâlătuțește. Nu privesc înapoi. Nu contează de ce mă urmăresc oamenii ăștia. Nu trebuie să fiu prinsă. Nu trebuie să fiu văzută.

Prin ceață, zăresc drugii negri solizi, sunetele pașilor mei și ale celor care mă urmăresc fiind singurele care se aud în acest colton pustiu al orașului. Poarta de la capătul gangului este închisă.

Nu, nu, nu.

Mă apuc de bare, totuși, încercând să mă cațăr. Alunec o dată, de două ori, rugina îmi julește și-mi zgârie palmele.

Niște mâini pe umerii mei. Degete puternice mă strâng până la os, smucindu-mă îndărăt. *Violență*. E o senzație nouă. Nu pot să spun că îmi place.

Mă răsucesc și mă reped la o ușă metalică ce bubuie a gol sub pumnii mei. Pentru prima oară îmi zăresc atacatorii. O imagine albastră.

Preoți ai lui Rasmus! Voinici, asudați de efort, unul mai vâjos decât celălalt, arată mai degrabă a tâlhari de rând decât a sacerdoți. Amândoi agită niște pistoale negre cu pâlnie, ceea ce e un pic dezamăgitor, de vreme ce, după părerea mea, s-ar cuveni ca preoții să-și poată doborî dușmanii direct cu razele albe ale soarelui.

— Hei! Ajutor! strig eu la ușa închisă, dar nu răspunde nimeni.

Bâjbâind după o altă soluție, mă întorc cu fața la preoți. Cum m-au găsit? Ce vor să facă?

Oare știu ce sunt?

— Ce vreți?

Fac un salt în lături, când ei se năpustesc asupra mea.

— Predă-te zeului-rege, zice unul, puțin cam fără suflu. Rasmus o să te judece.

Se repede la mine, dar îi aplic o lovitură de picior în jumătatea corpului generos drapată de robă, iar el se împleticește un pas înapoi.

Și apoi sunt zdruncinată de ceva ce se răsuște în lăuntru meu. O *potențialitate* incandescentă în miezul făpturii mele, deasupra stomacului. Mă opresc, cu o palmă lipită pe cadrul scorojit al ușii, stând nemișcată, încercând să nici nu respir. Tălpile îmi ard.

Ceva din creier îmi spune că, dacă respir măcar, dacă trag o singură gură de aer prelung și cu lăcomie, așa cum instinctele mele doresc cu disperare în clipa asta, acea energie potențială confuză se va dilata, mă va devora și mă va cuprinde până în vârful degetelor. Simt că aș putea să smulg tocul ușii din zid, cu ușă cu tot. Și zidul, deopotrivă. Și tot gangul.

Aripi-roșii. Pielea mă furnică și sângele îmi vuieste.

Îmi lipesc spatulele de ușă și-mi încleștez degetele.

— Plecați și o să vă las teferi.

Oamenii înaintează, dând la o parte cu piciorul lăzi putrede și stârnind mici vârtejuri în ceața deasă. Cel care vorbise primul pare obosit. Celălalt este mai furios, rățoindu-se:

— Îndatoririle noastre au fost stabilite de Rasmus însuși.

Mai înainte să pot răspunde, un tânăr iese din ceață, mai zvelt și mai scund decât preoții, purtând pantaloni de muncitor și un trenchi simplu, cenușiu. Peste umerii atacatorilor mei, îl văd analizând situația și apropiindu-se, îngrijorat. Încerc să-i fac semn să plece înainte ca ei să-l observe, dar el strigă:

— Hei, voi de colo!

Preoții se întorc.

— Stai deoparte, prealubitule! îi zice furiosul. Aceasta este o chestiune a Templului!

— Haide, îmi zice celălalt preot, apucându-mi brațul.

Încerc să mi-l eliberez, dar el e puternic și mă îmbrânțește în ușa de metal.

— Lăsați fata! spune muncitorul, apropiindu-se și ridicându-și pumnii.

— Pleacă de aici! încerc eu să strig la el, însă niște degete puternice mă gătuie, oprindu-mi cuvintele.

Preotul care nu mă strânge de gât își aruncă pumnul greu prin aer, țintind spre capul tânărului.

Tata spune că sunt o fată bună și are dreptate. Dar când preotul își strânge degetele mai mult și vederea începe să-mi fie năpădită de muște negre din pricina lipsei de aer, îmi dau voie să ripostez, doar puțin. Trebuie, îmi spun. Nu există altă soluție. Când el slăbește strânsoarea pentru o clipă – probabil cât să nu măucidă, totuși – trag aer în piept cât pot, oferindu-le plămânilor mei lacomi fluxul de aer care-mi electrizează corpul.

Și, pentru prima oară, îl simt – un curent arzător, acut, care mă străbate începând din tălpi, trecând prin picioare, prin măruntaie, prin inimă, până în vârful degetelor. Miezul fierbinte al pământului, sângele de lavă al Caldarasului urcă prin corpul meu, se unește cu spiritul meu. *Suntem una*, șoptește el, fără cuvinte. *Suntem totul*.

Îl abat asupra preotului, o descărcare, o expirație. După numai o clipă, închid fluxul de energie înapoi în corpul meu, în pământul de dedesubt, îngrozită de ce-am putut descătușa.

Însă acum preotul este în flăcări.

Ei bine, n-am mai făcut *asta*.

El se rostogolește pe pământ, încercând să stingă pâlپările roșii de pe marginile robei. Fața îi este însângerată și arsă, pistolul e fier înroșit, alături.

Celălalt preot se holbează la mine.

— Cum, talpa iadului ai...?

Dar am zbughit-o, alergând înapoi prin gang. Trage cu pistolul; o ladă explodează în fața mea. Eu continui să fug, dar el nu mă urmărește. Nu mă mai poate prinde acum. Sunt prea rapidă și o știe. Mă opresc, ascunzându-mă într-o nișă mizerabilă și arunc o privire îndărăt, prin ceață.

La naiba. Al doilea preot și-a îndreptat mânia asupra tânărului muncitor care încercase proteste să mă ajute. *La naiba, la naiba, la naiba.* Muncitorul se chinuie să-și apere fața cu brațele, ferindu-se de pumnii preotului.

Mă furișez spre ei câțiva pași, cu grijă să mă țin pe lângă marginile întunecate, murdare.

— Habar n-ai ce era creatura pe care tocmai ai ajutat-o să scape! răcnește preotul.

Muncitorul se clatină când un pumn îl nimerește în falcă. Tresar auzind trosnetul.

— Opăritule, plod de strălung ce ești!

Îi dă o lovitură puternică și muncitorul se prăbușește, cu obrazul șiroind de sânge.

Mi-am petrecut toată viața încercând să trec neobservată. Ar fi înțelept din partea mea să mă duc înapoi la Aleea Nebunului, să încerc să mă salvez și să scap de preoți și de îndatoririle Templului lor, să uit de palpitanța mea răbufnire de violență.

Însă un val de greață îmi cuprinde stomacul privind fața însângerată a muncitorului cu ochii strânși de durere, care nu poate fi cu mult mai în vârstă decât mine. Preotul în robă albastră îl lovește acum cu picioarele, bocancii lucioși aplicând lovitură după lovitură corpului nemișcat. Primește bătaie pentru că a încercat să mă ajute.

Muncitorul izbuteste să-și ridice brațele peste față, dar clericul continuă să-l lovească. Sunetele îmi fac rău - bufnituri înfundate și trosnete și strigăte gătuite.

— Cine, talpa iadului, crezi că ești? mârâie amenințător preotul la el.

Asta mă face să ezit. Este o întrebare la care eu, una, n-am fost niciodată în stare să răspund mulțumitor.

Aripi-roșii. O creatură a răului, amenințătoare, căreia nu-i pasă dacă vreun muncitor este omorât în bătaie într-un gang.

Alter. O făptură de putere și lumină, care se opune nedreptății.

Ființă omenească...

Pe coada lui Ver, preotul m-a observat. Sunt încă prea departe ca să aibă vreo șansă să mă prindă, dar își încarcă din nou pistolul. Muncitorul se zvârcolește pe jos, mănjind pământul cu sângele lui. Înghit nodul din gât.

Preotul mijește ochii prin ceața subțire.

— Te-ai hotărât să te supui judecății?

Mă fixează cu o privire chiorășă. Este curajos, trebuie să-i recunosc meritul ăsta.

— Nu, îi strig.

El își pune o mână în șold.

— Atunci ce mama focului faci?

Arăt spre grămada sângerândă de la picioarele lui.

— Păi, eu n-am bătut pe cineva până a fost gata să-și dea duhul. Fac un pas în față. Încă.

Ce naiba fac? Mă dau eroină? Îmi bag din nou mâinile în buzunare, ca să le ascund tremurul.

Muncitorul zace nemișcat. Preotul ridică pistolul. Stă cu pieptul înainte, celălalt braț atârându-i depărtat de corp. Simian. Strămoșul făpturii noastre, la fel cum creaturile vorace, cu piele și solzi din vremurile străvechi au fost pentru păsările răpitoare din vremurile noastre.

Dar sângele meu este diferit de al lui. Sângele meu susură putere și lavă. Se învolutează în corp și mă furnică în degete. Se trage din sângele fierbinte al pământului.

— E periculoasă! îi strigă răgușit celălalt, de pe jos.

Totuși preotul își adună curajul, convingându-se că poate lupta și singur împotriva monstrului. Plămânii mei zvâcnesc, implorând gura de aer care va hrăni ghemul de energie furi-bundă din corpul meu.

Nu vreau să-l rănesc pe acest om, îmi spun. Nu este bine să dorești răul altora. Nu vreau să fiu rea – dar mi s-a părut atât de bine când l-am aruncat pe celălalt preot cât colo și i-am ars fața.

Nu. Gata cu violența. Sunt hotărâtă să plec... până ce muncitorul schilodit scapă un geamăt gâlgâit. Până ce preotul își mută atenția de la mine și spune, peste umăr:

— Tot aici ești, secătură?

Până ce îngenunchează lângă muncitor, înfinge mâna în părul lui ca să-i ridice capul și lipește țeava pistolului negru sub bărbia tânărului cu fața în jos.

Abia atunci îngădui *energiei potențiale* din interiorul meu să scape din vârful degetelor în cel mai scurt gest. Doar un zvâcnet din încheietură, atâta tot. Nu-mi strâng palma în pumn. Nu-mi trag umărul în spate să-mi iau avânt. Trebuie doar să opresc un om să-l ucidă pe un altul. Nu poate fi nimic rău în asta, nu-i așa?

Un val de foc izbește zidul din spate al unei clădiri dărăpă-nate, topindu-l. Preotul ars de la pământ geme și încearcă să se îndepărteze târâș de metalul topit.

Mă apropii de muncitorul căzut cu fața în jos, în timp ce preotul bătauș privește, încremenit, fără să mai fie însă o amenințare. Și-a scăpat pistolul din mâini, iar ochii îi săgetează în jur, disperat să găsească o cale de scăpare. Îngrozit.

Totuși îl atac. Suflu din vârful degetelor de la picioare, un val de aer arzător care-l ia pe sus și-l izbește de poarta de fier din capătul gangului, cu o asemenea forță, încât nu se mai dezlipește de acolo. Rămâne înțepenit, fără cunoștință, învinețindu-se rapid de la lovitură. Ar putea fi mort. Ar putea muri amândoi. Nu știu.

Ce am făcut? M-am apărat, l-am apărat pe acest tânăr curajos. Dar a fost prea ușor. Prea palpitant. Justificarea gestului corect freamătă în pieptul meu, dar mai pulsează și altceva — ceva care mă îndurerează când mă uit la bărbații nemișcați, răniți. Ce altceva aș putea justifica prin acest foc nou-descoperit?

Muncitorul deschide ochii când mă apropii. Îi simt respirația întretăiată când îl ridic și-l sprijin cu spatele de zid. Mă privește înspăimântat, în timp ce-i dau la o parte din ochi o șuviță rebelă de păr blond, simțurile mele fiind asaltate de valul de putere și de apropierea de rana întunecată de pe obrazul lui.

— N-am mai văzut niciodată pe cineva... făcând asta, băiguie el.

— Ei, nu mai spune! murmur eu, iar el scoate un sunet gâl-gâit care ar putea fi râs. Ești bine?

O întrebare idioată; răspunsul este mai mult decât evident. Ce vreau eu să știu e cine va avea grijă de el, dacă poate sta în picioare, unde ar trebui să se ducă acum. În schimb, mă uit în ochii lui cenușii istoviți și îl întreb dacă e bine.

El îmi zâmbește. Vocea îi pare o șoaptă.

— Sunt bine.

— Sunt un monstru. Îmi pare rău. Nu... n-am fost sigură de asta până adineauri, ca să fiu sinceră.

Nu știu de ce-o spun.

Însă muncitorul doar închide ochii și își reazemă capul cald, însângerat, de umărul meu.

Voci. Lupta noastră a atras atenția. Prin ceața din gang, deslușesc forma distinctă a două coifuri înalte de gardieni ai orașului.

— Ești în stare să te ridici? îl întreb, cu voce joasă. Prietene, poți să te ridici?

Muncitorul își vine în fire și îl ajut să se ridice în picioare, tendoanele gâtului său încordându-se de efort.

— Va trebui să încercăm repede ușile astea. Nu vrem să fim prinși omorând preoți.

El scoate încă o dată răsul acela chinuit, de parcă fierberea noastră în piața publică drept pedeapsă ar fi amuzantă.

— Hai, amice, adună-te, murmur eu, punându-i brațul pe după umerii mei, ca să nu se prăbușească.

— Mă numesc Corvin Blake, zice el. Și preoți ăia nu sunt morți. Cel puțin, ăla înfipt în poartă nu e - mai respiră încă. Celălalt, ei bine, e un pic ars, dar mișcă.

Adevărat. Mai este viață în preotul ars, deși nu se ridică de la pământ. Totuși ar putea să moară. Gardienii se apropie.

— Păi, tot va trebui s-o ștergem de aici repede, spun eu.

Îl duc pe Corvin spre capătul gangului.

El se răsuțește tresărind și spune:

— Aceea. Acolo mă duceam eu.

Ne împleticim spre o ușă masivă, scorojită, iar el scoate o cheie din buzunar.

Odată ce trecem dincolo de prag, mă întorc iute și încui mecanismul în urma noastră. Corvin a devenit mai greu. Îmi pun un braț pe după mijlocul lui și îl duc aproape târâș de-a lungul unui culoar strâmt până într-un birou mic, întunecos, cu o ușă acoperită de o draperie în spate, care trădează un atelier, spațiu și mai mulți oameni. Peste tot sunt teancuri de ziare și hârtii împrăștiate, laolaltă cu tot soiul de alte accesorii, de

la hârtii cu antet și fotografii granulate, până la cioturi de creioane și bucățele rătăcite de metal ce ar putea fi asociate cu mașinările pe care le aud funcționând în fundal. Un portret prăfuit al unui domn încruntat privește în jos de pe o hartă foarte ponosită pe peretele opus, iar o femeie cu păr roșu perfect pieptănat stă la birou, scriind.

Ea sare în picioare când intrăm și vine fuga la noi.

— Oh, Rasmus, Corvin! Ce-a pățit? Să-l ducem pe sofa.

Îl așezăm cu grijă pe sofa de mătase tocită. Pe fereastră, o firmă luminoasă atârnă deasupra trotuarului:

BULETINUL ZILNIC AL ORAȘULUI CALDARAS

Subiecte de importanță și interes pentru toți cetățenii

Nenorocitul de ziar. *Exact* ce-mi lipsea.

Femeia ingenunchează lângă rănit, cu mâna pe obrazul lui.

— Am fost atacată de niște bandiți în gang, zic eu. Corvin a avut curajul să intervină și a încasat-o urât, mă tem.

Fac ochii mari la el. *Te rog, prietene, nu pomeni de șmecheria mea cu focul.* Încă nu sunt în afara primejdiei. Locul acesta înseamnă expunere – am o față aici.

Femeia dă la o parte de pe fața lui Corvin o șuviță de păr de culoarea paiului, cea care nu pare să aibă de gând să stea cuminte.

— Deci chiar *a fost* o împușcătură ce am auzit eu. Trebuie s-o fi auzit și gărzile. Corvin, dacă te-au rănit...

El pune o mână peste a ei.

— Dragă Nara, zice.

Zâmbetul îi întinde creștătura din obraz într-un mod care mă face să tresar.

— Sunt bine. Un pic burdușit, atâta tot.

Femeia se întoarce spre mine, mă privește, însă fără să mă evalueze, cum m-aș fi așteptat. Doar fapte, fără păreri. Un reporter, carevasăzică.

— Cine ești? mă întrebă.

Nu simt nicio ostilitate – sau căldură – din partea ei. Răspunsul meu se aude înainte să mă pot gândi.

— Nu știu sigur.

Femeia își ridică sprâncenele.

— Înțeleg. Ei bine, îți mulțumesc pentru...

Brusc, o bătaie în ușă, răsunând dinspre holul din spate, îi întrerupe vorba.

— Asta-i garda, șoptește Corvin.

— Mă ocup eu de ei.

Ea se ridică, își îndreaptă costumul elegant și se îndepărtează cu pași hotărâți.

Mă uit la Corvin.

— Eu ar trebui să...

— Ssst! Își duce un deget la buze. Nu pe ușa din față. Sigur sunt alte gărzi care supraveghează în stradă. Mai bine aștepti să plece.

Mă zgâiesc la el. Este foarte bine informat despre treburile de genul ăsta pentru un bun cetățean obișnuit. O aud pe Nara ridicând vocea la gărzi; dacă vor să intre, ar face bine să aibă permisiune semnată de la autoritățile în drept ale Comandantului. Hotărâsc că-mi place Nara.

Dar biroul e sufocant și soarele s-a ridicat mai mult pe boltă. Trebuie să ajung acasă. Cât o să treacă până o să pot ieși din nou afară în siguranță?

Traversez încăperea, uitându-mă pieziș la fereastra de care nu îndrăznesc să mă apropiu, când atenția îmi e atrasă de un

exemplar din ceea ce trebuie să fie *Buletinul Zilnic* de astăzi, deschis pe birou. Un titlu imposibil îmi sare în ochi.

COMANDANTUL: „EXISTĂ ARIPI-ROȘII ÎN REALITATE?”

Mi se taie respirația. Mi se face pielea ca de găină. Trebuie să fie o glumă, nu? Singurul lucru care mi-a îngăduit să rămân în siguranță și ascunsă a fost întotdeauna că, pentru majoritatea oamenilor, nu exist, sunt un basm.

— Ceva interesant în *Buletin*? întrebă Corvin.

Mă întorc spre el, lipsită de expresie. El își lungește gâtul, uitându-se la ziarul de pe birou.

— Ah. Poveștile noastre dinainte de culcare prind viață.

Nu spun nimic. Corvin mă privește cu ochi curioși.

— Te sperie? Aripi-roșii? mă întrebă.

Zâmbesc.

— Oamenii din Caldaras poate că se tem de aripi-roșii, dar nimeni nu crede cu adevărat în ei, nu-i așa?

El se lasă înapoi pe spate.

— Nu știu.

— Cu siguranță că nu.

El se uită din nou la mine.

— Suntem foarte moderni. În atât de multe privințe. Dar frica și speranța sunt eterne. În fiecare dimineață, oamenii se adună în Piața Marelui Ra ca să rostească meditațiile împreună cu preoții, fascinați de întrupările scânteietoare ale unor emoții de mult apuse. Dacă e să întrebe cineva mulțimea: „Credeți că aripi-roșii sunt reali?”, eu zic că majoritatea ar clătina din cap și ar spune ceva vag, care ar suna foarte aproape de nu, dar care nu e chiar nu. Cei mai mulți oameni doar așteaptă prima persoană care să spună da.

Tac. Mă uit în jos la ziar, încercând să par degajată, privirea zburându-mi peste cuvinte. Dar, odată ce încep să citesc, nu mă mai pot opri. Subconștientul pune stăpânire pe mine ca un gât uscat, înghițind cu abandon.

În numele împărătesei, comandantul Zan a primit orhideea incandescentă, care a fost descoperită recent în galeriile Minei Roșii de către vânătorii de trufe-de-foc. Cei care cred că altele încă mai umblă printre noi sunt de părere că orhideea este cheia pentru a stârpi orice aripi-roșii s-ar mai putea ascunde în mijlocul nostru. Orhideea este păstrată la Palatul de Aramă, unde comandantul plănuiește s-o dezvelească inaugural de Crepuscul, peste două săptămâni. Toiagul de Onix cere ca orhideea să fie dată Templului lui Rasmus, insistând că nu este calificat comandantul să-i utilizeze puterea și că el ar putea submina eforturile Templului de a găsi și a distruge această amenințare vicleană. Comandantul răspunde: „Există aripi-roșii în realitate? Dacă da, atunci nu este exclusiv problema Templului, ci o problemă care privește pe toată lumea din Caldaras”.

Cuvintele mă copleșesc ca focul vulcanului Mol. *Orhidee incandescentă.*

Am mai auzit de plantele acestea delicate în poveștile pentru copii. Se zice că strălucesc în prezența unor aripi-roșii, fiind foarte folositoare pentru a-i depista. De asemenea, ca și despre aripi-roșii, se zice că sunt doar un mit.

Probabil comandantul Zan crede că legenda orhideei este o născocire și că poate arăta el oamenilor din Caldaras, o dată pentru totdeauna, că aripi-roșii nu există.

Ce ghinion pentru mine că există cel puțin unul.

Era o coincidență prea mare ca preoții să mă fi găsit în singura zi în care am ieșit din ascunzătoare. Trebuie să fi știut exact unde să caute.

Orhideea asta incandescentă trebuie să le fi spus.

Corvin încearcă să se ridice. Respirația i-a devenit superficială. Las ziarul pe birou și mă duc la el, neștiind prea bine cum să-l ajut.

— Ar trebui să te ducem la un doctor, zic eu, palma arzându-mi de dorință să-i dau din nou șuvița aceea de păr la o parte.

El clatină din cap.

— O să fiu bine. Am trecut și prin lucruri mai rele.

Mă încrunt.

— Dar...

— Ascultă, zice, aplecându-se spre mine, coborându-și vocea conspirativ. Ar trebui să-i spui.

Mă încordez.

— Ce? Cui să-i spun? Despre ce vorbești...?

— Narei, zice și mă apucă de mână.

Degetele lui sunt reci și palma mă înțeapă când își trece ușor degetul mare peste ea.

— Ar trebui să-i spui.

— Ce să-i spun?

Mintea mi se zbate înnebunită după o idee – cum să explic focul? am avut o armă – un pistol – grenade – Corvin a avut halucinații – orice altceva în afară de adevăr.

El nu spune nimic, ci îmi întoarce blând încheietura. Mă uit la palma întoarsă în sus și tresar. Am simțit fierul porții vechi intrându-mi în carne când am încercat să sar peste ea, dar nu mi-am dat seama că mă tăiasem. Nu era prea rău – ceva mai nasol decât o julitură –, dar cursese sânge; mâna îmi era mânjită de sânge.

Sângele meu negru. Sângele unui aripi-roșii. Asta nu aveam cum s-o mai explic.

Mi-am smucit mâna înapoi și m-am uitat la Corvin, simțind cum pălesc.

— Te înșeli. Eu...

— Ea te poate proteja.

M-am uitat lung la el, în tăcere, pentru o clipă. În cele din urmă, am șoptit:

— Mă îndoiesc profund.

Sunetul zăvorului tras al ușii din spate vestea întoarcerea Narei, pașii ei grăbiți și apăsăți răsunând pe hol.

— La etaj, s-a răstit ea și, la început, am crezut că mie îmi vorbea, dar a întins o mână spre Corvin. Poți să mergi? În pat cu tine. O să-l rog pe Orm să vină sus să te vadă.

Părea să-și fi recăpătat controlul asupra firii ei autoritare. Încep să cred că îngrijorata și sensibilă Nara pe care am întâlnit-o mai devreme e o fiară pe cinste.

— Bine, nicio grijă. Mă duc.

Corvin se ridică, împleticindu-se nesigur pe picioare spre ușa acoperită de draperie din spate. Se întoarce și îmi zâmbește cu un amestec ciudat de bunătate și durere, care mă ia pe nepregătite. *Ea te poate proteja*. Nu prea cred.

Nara îl privește plecând, apoi se întoarce spre mine și îmi spune:

— Ar trebui să nu mai ai nicio problemă ieșind pe ușa din față, acum. Îmi aruncă o privire pătrunzătoare. Cel puțin, dacă nu mai e și altceva ce pot face pentru tine?

Am niște întrebări și ea simte asta. Așteaptă, cu brațele încrucișate, iar eu rămân în fața ei, electrizată de curiozitate. Trebuie să fiu prevăzătoare; e periculos aici. Nu trebuie să-i dezvălui prea multe despre mine.

Însă am nevoie de răspunsuri, iar Nara pare să dețină o mulțime.

Fac semn spre *Buletin*.

— Ai văzut articolul ăsta?

Ea nu se uită la ziar:

— Auzi presa, acolo, în spate? Eu am scris articolul ăla.

— Ar putea fi adevărată? întreb. Orhideea, adică.

Ea ridică din umeri.

— Comandantul și Toiagul de Onix cu siguranță cred că e adevărată. Eu n-am văzut-o, personal. De ce te interesează?

Nervii mi se scurtcircuitează brusc, dar îmi reamintesc că e un reporter. Este meseria ei să strângă informații. E în firea ei.

— Simplă curiozitate.

Îi arunc ceea ce sunt convinsă că e un zâmbet neconvincător. Nara pare indiferentă.

— Sunt surprinsă că e o noutate pentru tine. Tot orașul a vorbit numai de asta. Ești de la Templu?

Aproape că râd.

— Nu. Nu, cu siguranță nu sunt.

— Ce afirmație categorică, zice ea, bătând ușor din degete.

Oare are de gând să ia un creion?

Pe coada lui Ver! N-ar fi trebuit să spun atât de multe. Zâmbesc, bâlbâind:

— Oh, știi tu. Istoria nu m-a interesat niciodată. Și toată chestia cu celibatul.

Mi se aprind obraji. Evident. În mod clar sunt o femeie din lume, cum o dovedește faptul că un cuvânt care înseamnă *opusul sexului* mă face să roșesc.

Dar Nara nu spune decât:

— Înțeleg. Mă gândisem că poate ai fost undeva, izolată, de n-ai auzit de orhidee.

— Noi, ăă... nu prea citim *Buletinul*.

Nu în ultima vreme. Se pare că tata m-a protejat din nou.

— Nu contează, zice Nara.

Prea mult. I-am dezvăluit prea mult.

— Îți mulțumesc pentru timpul acordat, zic eu, cât de calmă pot. Acum chiar trebuie să plec. Îmi pare rău pentru... soțul tău.

Ea pufnește.

— Frate! Poate să-și poarte singur de grijă. De obicei. Vocea i se înmoaie. Îți sunt recunoscătoare că l-ai ajutat.

Mă întorc să plec, dar când pun mâna pe clanța ușii, Nara e în spatele meu.

— Ia asta, zice și îmi întinde un cartonaș.

Nara Blake, redactor-șef. Uluită, îmi ridic ochii și rămân pironită de privirea ei aprigă, luminoasă.

— În caz că mai ai nevoie de altceva.

Ies în stradă, poticnindu-mă puțin, și mă strecor într-un gang. În timp ce mă grăbesc spre casă, dau bobârnace în neștire cu degetul mare peste colțul cărții de vizită a Narei Blake.

Există aripi-roșii în realitate? Buletinul își trâmbița senzaționalul articol la nesfârșit în mintea mea. Chiar sunt o amenințare vicleană, cum spune Toiagul de Onix? Faptul că nu exist m-a ținut întotdeauna un pic mai în siguranță. Sau poate i-a ținut pe ceilalți un pic mai protejați de mine? Dar adineauri, preoții aceia din gang, focul pe care l-am provocat...

Azi e ziua în care am devenit reală.

Doi

Cerul văzut prin pereții de sticlă ai camerei mele din pod este strălucitor de la ceața alb-cenușie adusă de vânt dinspre Mol, marele vulcan. E curat, de culoarea palidă a aburului care șuieră din valvele de evacuare ale țevilor ce se încolăcesc prin străzile orașului Caldaras. Cu norii ăștia spălăciți, e aproape cât de *albastru* poate deveni cerul ăsta vreodată. Păsările de pradă își au cuiburile în grădina de pe acoperișul ăsta, împreună cu mine, venind și plecând când vor ele, cu aripi negre care taie prin ceața orașului ca briciul prin mătase. Aici, ascunsă de lume, sunt expertă în cărți, viața de seră și cerul cenușă.

Mă las pe spate în scaunul de la biroul meu de metal ca ciupit de vărsat, în timp ce tata foșnește frunzele și perforează micile țevi de irigație din spatele meu.

— Tufa de șapca-broaștei arată un pic cam ofilită, zice el.

Aud micul țipăt al metalului pătrunzând în metal.

— Asta s-ar putea s-o rezolve. Să stai cu ochii pe ea.

— Mulțumesc, spun.

În orașul ăsta de cărămidă, piatră și cupru, lucrurile care cresc verzi sunt bucuria mea. Adunătura întâmplătoare de flori

și legume din dom a rămas în grija mea, și, cu toată cenușa care se depune și zilele mohorâte, grădina tot înflorește.

Tata își târăște picioarele spre biroul meu, piciorul lui țepăn, de metal, rătăcind lemnul podelei.

— Arată toate bine. Dar să ai grijă de ele.

Se referă la plante. Uneori cred că se referă și la altceva, când vorbește despre plante, dar nu sunt niciodată foarte sigură.

Aș vrea să-i spun despre orhideea incandescentă și despre preoții care aproape că m-au înhățat. Dar știu că imediat ne-am face bagajele și am pleca departe, ca să mă țină în siguranță, lăsându-și prestigiosul post de grădinar-șef pe Insula Roet. Ar renunța la orașul ăsta, dându-l deoparte ca pe o creangă uscată, și nu-i pot face așa ceva. Nu din nou.

Însă el își continuă drumul, gârbovit, spre ușa-trapă care duce în casă și atunci ceva dă să țâșnească din mine la fel de puternic ca valul de foc de azi-dimineață.

— Tată, încep eu, fără să știu cum aveam să continui.

El se întoarce, cu sprâncenele stufoase și albe ridicate.

— Ce-i?

— Eu..., mă opresc.

Respiră.

— Știi că am foc în mine?

Ochii lui sunt ca două jumătăți de lună când zâmbește.

— Întotdeauna am știut.

Apoi trapa se deschide și el coboară anevoie, pantof pe metal, metal pe metal, *buf-zbang-buf-zbang*, până când creștetul capului său cu păr des dispare, iar eu nu sunt sigură dacă a înțeles cu adevărat ce l-am întrebat sau dacă eu am înțeles cu adevărat ce mi-a răspuns.

A doua zi, mă trezesc în semiîntunericul de dinaintea zozilor ca să-mi fac scurta plimbare, înviorătoare, până la cutia

poștală de la capătul micii noastre alei. Oricine ar fi treaz la ora asta matinală ar vedea prin ceață numai silueta vagă a persoanei despre care cred că este singura fiică a vecinului lor. Aceasta este rutina zilei care-mi place cel mai mult.

Dimineața, strada noastră este cât se poate de liniștită, negustorii abia încep să apară, muncitorii care lucrează în schimburi la cazane încă nu și-au încheiat tura de noapte, oamenii înstăriți continuă să se bucure de somn. Deschid cutia poștală de la capătul micii peluze din fața casei noastre și găsesc o singură scrisoare, adresată locatarului de pe strada Drobul de Sare, numărul 162. Probabil o solicitare de a face mai multe donații pentru un anumit zeu sau pentru a sponsoriza un nou atelier. Întotdeauna deschid scrisorile „locatarului”. Pentru prima oară în viața mea, totuși, rămân stupefiată să descopăr că scrisoarea este pentru mine.

Celei care fără îndoială citește scrisorile pe care majoritatea oamenilor le-ar arunca nedeschise. Vino astăzi în Piața Poiana Îngerului, la prânz. Știi ce ești.

— Zău? întreb cu voce tare. Pentru că asta mi-ar plăcea neșpus să știu și eu.

Mă așez pe o bancă de metal din Piața Poiana Îngerului, nervoasă, tresărind la zgomotul cascadei artificiale care nu prea suplinește lipsa de vegetație din parc. N-ar fi trebuit să vin. Dar ce altceva puteam face? Persoana care îmi trimisese scrisoarea deja mă găsise.

Poiana Îngerului se află la marginea orașului și expusă capriciilor naturii, așa că majoritatea oamenilor care își făceau plimbarea de dimineață purta bandane ca să se protejeze de particulele de cenușă. Îmi legasem o bucată de material în jumătatea de jos a feței și priveam bănuitoare lumea din jur.

Norii străluceau foarte puternic. Expeditorul scrisorii ar trebui să apară dintr-o clipă într-alta.

Un fior de gheață mi-a străpuns focul dinăuntru. Și dacă e o cursă și o să fiu ucisă? Deși nu ard de nerăbdare să mă trezesc cu gâtul tăiat, e ceva atrăgător în simplitatea acestei idei. Să fii prins în capcană nu cere prea multă chibzuință sau efort din partea mea. Sau poate urmează să fiu șantajată. Asta-i un pic mai nasol. N-am multe de oferit decât cărți și plante sănatoase.

Prin ceață, zăresc un treni roșu, imaculat. Deși poartă ochelari de soare și o bandană de pânză ca toți ceilalți, Nara Blake n-a făcut prea mari eforturi să se deghizeze. Îmi simt umerii relaxându-se. Iar când sosește cu băuturi delicioase de fructe pentru amândouă, tabloul e aproape plăcut. Aproape.

— Poftim, zice scurt, întinzându-mi o sticlă.

Rareori am gustat altă băutură decât apa călâie care curge la robinetul din bucătăria noastră și o privesc întâi pe Nara bând prima, ca să nu mă arăt prea lacomă.

— Întâi de toate, nu mai pune întrebări despre orhidee incandescente, zice ea, punându-și băutura jos și potrivindu-și la loc bandana peste gură, roșie, de aceeași culoare cu treniul.

— Poftim?

Nu-i pot vedea ochii Narei prin ochelarii de soare cu rame aurite, dar știu exact privirea exasperată pe care probabil mi-o aruncă.

— M-ai întrebat *pe mine* – pe nenorocita de *redactor-șef* de la *Buletinul Zilnic* – dacă eu credeam că orhideea era reală. De parcă ai fi fost îngrijorată pentru aripi-roșii.

— Oh!

Aripi-roșii. Cuvântul acela, rostit cu voce tare. Aici, în loc public.

— Curiozitatea, bănuiesc, spun eu mai degajată de cum mă simt.

— Curiozitate pe naiba, zice ea. Nu sunt fraieră.

Stomacul mi se strânge. *Cât de multe știe? Cât de multe i-am divulgat eu?*

Ne bem băuturile. Un grup de copii aleargă după o minge, pe sub copacii metalici din apropiere. Caut portițe de scăpare. Tata e pe Insula Roet, Jey, la școală; niciunul n-are habar că am ieșit din casă. Nara Blake ar putea avea complici pretutindeni.

— Nimic nu mi-a dat impresia că ai fi fraieră, zic eu. Dar de ce bilețelul cifrat? Și, te rog, nu-mi spune că aparții vreunei organizații secrete, vechi de un secol, dedicate măcelăririi fetelor de optsprezece ani care pun prea multe întrebări.

Bandana Narei se încrețește într-un zâmbet.

— În niciun caz, zice ea.

Mă las pe spate.

— Asta e o ușurare.

— Organizația mea secretă veche de un secol n-a ucis vreodată decât preoți. Deși încercăm să evităm asta.

Scap o exclamație, iar sticla mea cade la pământ, spărgându-se de dalele pavajului de sub bancă.

Nara îmi aruncă o privire încruntată.

— Sunt copii care se joacă aici. Mă îndoiesc că părinții s-ar bucura ca ei să se ducă acasă cu limbajul ăsta.

— Voi ucideți preoți? șoptesc.

Ea clipește încet.

— Ei bine, nu e chiar misiunea noastră declarată, dar se întâmplă. Și nu că tu n-ai ști nimic despre așa ceva, bineînțeles.

Răspund cu voce gătuită:

— Bineînțeles.

— Oricum, continuă ea, îmi pare rău dacă omuciderea te supără, dar cred că tocmai tu ar trebui să fii de acord că orașul Caldaras ar trebui protejat de cei care îi fac rău. Ca monstrul Bet-Nef, de pildă.

Îmi trag bandana de pe față.

— Monstrul...? Despre ce naiba vorbești? O legendă de-acum o mie de ani?

— Ah, legendele, zice Nara, cu un zâmbet glacial. Bet-Nef și Dal Roer, oamenii și alterii. Ei au urzit intrigile orașului Caldaras, nu-i așa?

Pufnesc.

— Cei mai mulți oameni nu cred în alteri.

— Cei mai mulți, nu.

Vocea impersonală a Narei e întreruptă de clipocitul cascadei din spatele nostru.

— Dar noi două credem.

Studiez complicatele forme ale celui mai apropiat copac metalic, lumina pătrunzând printre frunzele sale lustruite, împetriștând terenul gol al parcului.

Știi ce ești.

Degetele mele sunt reci, o senzație stranie în orașul ăsta fierbinte și umed. Deschid gura să zic ceva, dar nu-mi vine în minte nimic de spus.

Nara se lasă pe speteaza băncii, lumina reflectându-se argintie din ochelarii ei.

— Uite, orhideea e reală. La fel de reală cum ești și tu. Dar eu te pot proteja. Dacă ne ajuți. Fiindcă... avem nevoie de ajutorul tău.

Înghit în sec. Pot rezolva asta. Sau pot să fug — să urmez calea ferată până jos, în câmpie, să mă ascund în vreun hambar, undeva.

— Să mă protejați? îmi ridic sprâncenele. Despre ce vorbești?

Nara se uită spre parc. Îi pot vedea genele din profil, în spațiile ochelarilor, bătoase și frumos arcuite. După câteva clipe, spune:

— S-ar putea să-ți dai seama că eu am mult mai multe motive să mă tem de tine decât tu de mine, dacă e să dăm crezare poveștilor.

Îmi strâng mâinile una într-alta.

— Dacă mă acuzi de ceva, mi-ar plăcea s-o spui direct.

Totul e atât de vulnerabil, aici. Prea mult spațiu deschis. Prea mulți oameni.

— Credeai că n-o să te urmăresc? Nara se uită la mine prin lentilele opace, argintii. Sunt foarte bună în meseria mea.

Mă uit și eu la ea.

— Sugerezi că eu aș ști ceva despre alteri și aripi-roșii? Mă tem că am trecut de vârsta basmelor.

— Dacă vii cu mine, zice ea, te pot apăra de cei care ți-ar face rău.

Privesc în depărtare.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Încetează să mă mai minți, spune ea, cu o voce tăioasă ca oțelul. Știu ce ești.

Iarăși fraza asta. Îmi încleștez maxilarul.

— Regret, zic, nu cred că mai avem ce discuta.

Ea se ridică brusc, scuturându-și trenciul.

— Chestiunea, domnișoară Fairweather — căci bănuiesc că nu ai un nume de botez, nici vreun alt nume, de altfel, dar o să-ți spun pe numele de familie —, chestiunea este că, dacă noi știm că ești aici, n-o să treacă prea mult până când o să știe și ei că ești aici. Probabil că știi deja. Și ei te vor ucide. Crede-mă pe cuvânt. Iar dacă mori, e foarte posibil ca întreg orașul Caldaras

să moară odată cu tine, inclusiv tatăl și sora ta. Însă nu vreau să-ți mai răpesc din timp. O zi bună și să respiri ușor.

— Să respiri ușor, spun eu, deși plămânii mei sunt strânși ca într-o menghină.

Ochelarii ei aurii sclipesc.

— Fie să mergi tot timpul sub ceață, mai zice ea.

Este destul de întuneric ca să mă aventurez afară, în grădina lui Jey și să mă ocup de micii ei prizonieri maronii, uscați. Tai niște crengi ici, ud colo, plivesc și ciupesc florile moarte. Norii pe care abia îi mai pot vedea în lumina scăpătată vor apărea din nou, mâine-diminează, însă, curând, se vor întuneca până vor deveni un giulgiu negru ce va acoperi tot orașul pentru un an.

Întunericul Adânc. Anul nostru întunecat dintr-o mie, acest Întuneric Adânc va fi primul de la Războiul Pământului Topit încoace. M-am pomenit că îngrijesc mai mult de grădinile noastre, în ultimul timp, nu doar de cele în sarcina mea din Dom, dar și de grădina casei lui Jey, ba chiar și de tristele răsaduri de flori de lângă stradă. Restul lumii e ocupată cu recoltatul, depozitatul, uscatul și conservatul. Cu făcutul lumânărilor. Cu verificatul cazanelor, al îmbinărilor dintre țevi, al valvelor și al turbinelor. Sanctitatea Sa Supremul Sării – cel mai înalt preot al Templului lui Rasmus și mai puternic, zic unii, și decât Împărăteasa – a decretat că Întunericul Adânc e un test din partea zeilor, ca să vadă cât valorăm. Că toată lumea trebuie să lucreze împreună ca surorile și ca frații pentru a îndura noaptea ce vine.

Toată lumea în afară de mine, firește. Îmi apăs mâinile în pământul sfărâmicios, mi le adâncesc în pământul viu. Pielea mi se furnică din cap până-n picioare. Pe măsură ce Întunericul Adânc se apropie, sângele meu se schimbă. Cicatricele de pe spate au început să mă ardă, iar plămânii îmi sunt atât de

Iacomi, încât aş putea inhala toată ceaţa din oraşul Caldaras, ca s-o suflu înapoi în Gura lui Mol precum aburul dintr-o ţeavă spartă. Mă tem de ceea ce voi deveni.

Există aripi-roşii în realitate? Titlul articolului din *Buletin* strigă din nou la mine, în timp ce-mi afund degetele în pământul amestecat cu cenuşă.

Nu ştiu, îi răspund. A fost o aripi-roşii cea care a topit cărămizile şi mortarul cu furia ei? A fost o aripi-roşii cea care a stârnit atâta frică şi panică în gangul ăla? A fost o aripi-roşii aceea a cărei existenţă blestemată l-a atras pe Corvin Blake în lupta care aproape l-a ucis?

Am fost cu adevărat eu?

Orhideea incandescentă m-a demascată şi o urâsc. N-am urât niciodată ceva verde şi plâpând în viaţa mea, totuşi, dacă o să fiu vreodată faţă în faţă cu planta aceea, am s-o smulg din rădăcinile ei trădătoare. Însă orhideea e ținută în Palatul de Aramă, unde se fac pregătiri în vederea dezvelirii ei, iar eu trebuie să rămân pe strada Drobul de Sare, pregătindu-mă pentru nimic altceva decât eventuala mea călătorie spre Grădina Eternă. Dacă acolo se duc aripi-roşii.

— Aici erai.

Jey îşi scoate capul pe după casă. Îmi şterg pământul de pe mâini pe pantalonii mei vechi. Sora mea pluteşte în paşi de dans până la mine şi se aşază pe marginea unei pietre acoperite de găinaţ de pasăre, ca o prinţesă alter coborând din zbor pe un tron de alabastru. Lumina caldă dinspre fereastra bucătăriei îi luminează câteva fire din părul ei negru scăpate din agrafe şi întinse pe obraji.

Ea-şi dă capul pe spate şi îşi odihneşte o privire extaziată pe clădirea acoperită de murdărie de vizavi. Chiar dacă avem feţe identice, nu cred că aş putea arăta vreodată atât de melodramatică.

Oftează.

— N-ai să ghicești niciodată...

— Tânărul tău, o întrerup eu, plictisită. Cum ziceai că-l cheamă pe acesta de acum?

Ea se întoarce spre mine și zâmbeste.

— Ți-am spus că a fost ales să îl prezinte pe însuși maestrul Fibbori, la următoarea conferință despre legumele rădăcinoase de la școală? Bonner știe atât de multe despre legumele rădăcinoase!

Spune asta cu o față serioasă. Jey, pe scurt.

— Cu siguranță pare să aibă multe talente, zic eu.

Tinerii lui Jey au întotdeauna talente uimitoare, după spusese ei. Bun-gust la vinuri, apreciere a artei, filozofie. Prezențări de conferențieri.

— Apropo de rădăcinoase, zic eu, sărmanii bulbi-iuți de aici imploră o moarte rapidă.

— Ei, bulbii-iuți! Lasă astea!

Dă cu piciorul într-un gard de sârmă.

— Ascultă, zice cu voce coborâtă, am nevoie de ajutorul tău. Măine. Știi, o să-l întâlnesc pe Bonner, în secret.

Îmi încrucșez brațele.

— Deci tata nu îl place.

Ea își întoarce capul.

— L-a plăcut, la început. Dar tata poate fi atât de critic. Știi cum e. Ochii îi reflectă lumina dinspre fereastra bucătăriei. Crede că Bonner e prea preocupat de religie. Își întoarce iarăși capul spre mine, cu ochi visători. Nu-i o prostie? Bonner e doar foarte devotat Templului. Nu-i nimic rău în asta!

Eu aș zice că sunt mai multe lucruri rele în privința Templului, începând cu jurământul de căpetenie al Supremului Sării, deși simbolic, de a proteja cetățenii de aripi-roșii. Și sfârșind cu cei doi preoți care s-au năpustit asupra mea în gang, ieri.

Însă nu îndrăznesc să-i vorbesc despre asta lui Jey, așa că doar clatin din cap.

— Știi că, după părerea mea, nu e înțelept să te amesteci în treburile Templului.

— Zeul-rege ne protejează și veghează asupra noastră, spune ea, de parcă Rasmus ar interveni pentru mine, dacă preoții ar decide să măucidă.

Oftez.

— De ce nu te poți întâlni cu iubitul tău cu altă ocazie? N-ar trebui să...

— Știu, știu, zice ea, aruncându-și mâinile în sus. Știu că n-ar trebui să fac niciodată *nimic*.

Sărăcuța de tine. Îmi mușc buzele până când cuvintele îmi alunecă înapoi pe gât. Apoi spun:

— De altfel, mâine e lumină-de-odihnă. Ar trebui să-l ajuți pe tata pe Insula Roet.

Ca îngrijitoare a acestei grădini de casă, Jey are nevoie de lecții. Trebuie să știe despre sol și lumină, să calce printre curcubeiele de petale, de vițe și de frunze în locul pe care oamenii îl numesc Giuvaierul orașului Caldaras. Cel puțin, așa spune tata.

— Da, tocmai asta-i ideea. Am un plan, cum l-aș putea întâlni pe Bonner fără ca tata să afle. Numai că am nevoie de ajutorul tău.

Ochii îi sclipesc într-un mod care îmi face inima să tresare. Amintiri din scurtele momente de libertate furate, scânteii risipite pe o nesfârșită mare cenușie.

Sunt dulci-amărui.

— Jey, spun eu, nu putem. Nu se mai poate. Nu când în oraș se află o orhidee.

Nu când preoții lui Rasmus mă urmăresc.

Ea se răsuțește să mă privească în față.

— De unde...?

Îmi încrucișez brațele, un început de iritare colorându-mi vocea.

— Am văzut un exemplar din *Buletinul Zilnic*, când mă întorceam acasă, astăzi. De ce nu mi-ai spus?

Ridică din umeri.

— Tata n-a vrut să-ți faci griji. Bănuiesc. Dar, ascultă, n-am nevoie decât să-mi ții locul vreo câteva ore. Tata n-o să știe! Nici măcar n-o să fie aici — o să ud bujorii în fața porților principale, iar el o să fie exact în capătul celălalt, în sera privată.

E un joc pentru ea, existența mea secretă. Și eu obișnuiam să simt la fel, în rarele zile speciale când Jey era cea care stătea acasă și eu mă aventuram afară, în ceața arzătoare a orașului, ținându-mă de mâna tatei. *Nu vorbi*, mă prevenea el, legându-mi căciula de piele strâns, potrivit enormii lui ochelari negri peste aproape toată fața mea. *Nu atrage atenția asupra ta*. Ieșirile acelea erau periculoase. Dar tata n-a vrut niciodată să fiu o prizonieră. Mergeam până la o ceainărie sau la o galerie de artă și nu mă puteam abține să nu râd la toate noile sunete și mirosuri, zâmbind la toată lumea.

Însă pe sub ochelarii negri ai tatei, ochii mei erau la fel de strălucitori ca soarele prin sticla vitraliilor violet-albăstrii, nu căprui ca ai celeilalte fiice a lui. Și ceea ce tata n-a spus niciodată, dar știu acum, este că, dacă vreo cunoștință ar fi observat că ochii fiicei lui și-au schimbat inexplicabil culoarea, dacă mi-aș fi tăiat vreunul dintre micile mele degete neîndemănătice în vreo ceașcă ciobită și ciudatul sânge negru ar fi început să curgă din rana mea, atunci toate acele zâmbete — de la bărbatul de pe stradă cu pălărie înaltă, de la bătrâna din magazin care mi-a strecurat o bomboană — ar fi dispărut.

Iev se apleacă spre mine.

— Știi că îți dorești mult să vezi Insula Roet.

Și-mi aruncă ceva ce arată ca o cârpă veche.

Mă uit la obiectul îngălbenit din mâinile mele — bujorul din vasul de sticlă de pe biroul meu. Când tata a adus floarea acasă pentru mine, era albă ca laptele, iar parfumul ei a umplut Domul, amețitor. Acum tot ce mai pot mirosi în petalele sale uscate e combinația obișnuită de cărți și pasăre.

Grădinile luxuriante de pe Insula Roet – un paradis de verdeață la numai o jumătate de lac distanță de orașul nostru cenușiu, domeniul privat al Împărătesei. Cine n-ar fi vrut să le vadă? Dar cu viața mea în joc? Absurd. Nu m-aș fi pus niciodată în asemenea pericol doar ca să văd grădinile.

Și dac-aș găsi orhideea incandescentă? Să-i rup frunzele și să-i arunc tulpina în apele clocotitoare ale lacului Valul de Azur, înainte să mă poată trăda cu adevărat? Să fiu pentru totdeauna în siguranță?

Mmm... mă mai gândesc.

Jey nu știe cât de periculos este planul ei, dar știe că mă gândesc. Mai este, totuși, și altceva care mă tulbură — o disperare pe fața ei pe care nu am mai văzut-o niciodată. Ochii ei mă imploră s-o ajut, să risc totul pentru acest nou băiat. Nu-mi place.

Acum, se schimbă vântul nopții. Trebuie să aducă niște vești ademenitoare cu el, pentru că toate păsările prădătoare – patru la număr, în clipa asta – țâșnesc brusc de pe fereastra Domului de deasupra noastră și zboară spre cerul din ce în ce mai întunecat. Încerc să le urmăresc, uitându-mă după aripile negre pe fundalul norilor, dar sunt distrasă de reflexia mea în fereastra bucătăriei. Ochii violet-albăstriei estompați mă privesc, la rândul lor: aripi-roșii sub sticlă.

Sora mea păstrează o tăcere încordată.

Trei

Jey nu ar ieși niciodată în haina asta. Închid poarta de fier în urma mea și pășesc de pe aleea mică de pietriș a grădinii noastre din față pe pavajul străzii. Toată lumea poartă tren-ciuri în orașul Caldaras. Aici, moda izvorăște din necesitate. Cenușa care se revarsă din vulcanul Mol se lipește și mânjește, iar eleganții pantaloni de tweed și salopetele de mătase trebuie protejate în întregime, până la vârful piciorului.

Jey e în pas cu moda – gulere apretate, brodate, ridicate până la urechi, panglici și copci de argint în față. Toate hainele mele sunt cu gulere joase și simple, cu nasturi de alamă oxidați și tivuri care nu doar ating pământul, ci îl mătură de-a dreptul. Însă ar fi inutil ca tata să irosească bani pe haine la modă pentru fiica lui invizibilă. Jey este cea care ar arăta lipsită de bun-gust într-un tren-ci prea lung, cu nasturi vechi.

Nu sunt încă Jey, mi-am reamintit. Aș putea fi oricine. Abia coborâtă din trenul de la Drush ca să-mi vizitez mătușa sau o nouă studentă în oraș sau fiica unui nobil venită să se împrietenească cu Comandantul și Împărăteasa și celebra lor familie frumoasă.

Mă rog, asta din urmă poate că e o exagerare.

Strada Drobul de Sare a prins viață pentru un weekend. Sclipește de mulțimea perechilor zâmbitoare sub umbrele strălucitoare, a doamnelor cu papagali cocoțați pe brațele lor și a muncitorilor posomorâți, ținându-și trusele de scule cu degete scorojite. Înalte păsări, cu cioturile lor de aripi și gâturile lungi, acoperite cu pânză viu-colorată, își poartă călăreții și marfa cu pași lungi, lăsând în urmă ocazionalul nor de puf moale, un praf de soare auriu pe pietrele cenușii ale pavajului.

Sunt precaută, atentă la robele de albastru aprins – pentru cei mai mulți, culoarea virtuții, dar pentru mine, doar pericol. Din fericire, nu văd niciun preot. Mulțimea o să mă protejeze astăzi, sper. Frații și surorile sfinți n-ar ataca o fată neînarmată în mijlocul străzii, nu-i așa?

Înghit în sec. *Ar face-o?*

Orașul continuă în pantă și eu încep să urc, trăgându-mi degetele de-a lungul cărămidizilor zgrunțuroase ale clădirilor care îmbrățișează strada – o casă bună cu locuințe de închiriat, o băcănie, colțul unei fabrici lungi. Pavajul urcă mai departe spre lumina soarelui, ceața de cenușă fiind atât de strălucitoare, încât mă obligă să-mi mijesc ochii ca să văd ceva înainte.

Pot vedea lumea exterioară prin sticla Domului, dar au trecut ani mulți de când n-am mai mers cu adevărat prin Caldaras în plină lumină a zilei, fără ochelarii de soare ai tatei. Orașul fără umbre, fără sticla negricioasă care să-i cearnă culorile și contururile, e senzațional. Un cuplu de vârstă mijlocie mă salută rapid, zâmbete binevoitoare. Doi băieți ducând niște pungi de hârtie mă depășesc în goană, unul pe o parte și altul pe cealaltă, de parcă aș fi un copac într-un râu. Nu știu ce mă încântă mai tare – să fiu observată ca și când aș fi vreo persoană oarecare sau să fiu ignorată din exact același motiv.

Piața Marelui Ra este locul în care cele mai vechi și cele mai frumoase clădiri se ridică deasupra încetoșatului lac Valul de Azur din fundal. Eu și Jey știm bine din zilele în care ne cocoțam pe aviariul ruginit, dar eu n-am pășit niciodată pe dalele de piatră care o pavează. E un spațiu mult mai deschis decât cel cu care sunt obișnuită. Sunt agitată.

Platoul drept, alb și vast – surprinzător în acest oraș în pantă de cenușă și praf de cărbune – este dominat de masivul Templu al lui Rasmus, o clădire străveche, ale cărei trăsături sunt estompate de ceața strălucitoare de dincolo de el. În ochii mei, e ca un cap de taur imens, numai conturul lui, ale cărui coarne arcuite se înalță spre cerul senin – o creatură colosală care ar putea înghiți toți oamenii care mișună prin piață în dogoarea dimineții târzii.

Cineva dă peste mine, lovindu-se de brațul meu și mă pierd în senzația nouă, neobișnuită de a fi înghiontită. Sunt atât de multe conexiuni umane aici! Umeri și coate atingându-mă în trecere, copii ciocnindu-se de picioarele mele, plete răsfirate mângâindu-mi fața, înlocuind mirosurile de fum și de otravă cu acelea de flori și săpun. Nu-mi doresc decât să mă opresc și să stau în mijlocul Pieței Marelui Ra, bucurându-mă de toate aceste senzații.

Sunt încântător de expusă în mijlocul acestei mări cu dale de piatră bine măturate și cu valurile mulțimii. Atât de mulți ochi – dincolo de ochelarii opaci ai muncitorilor de la cazane și ai înaltei societăți, neacoperiți ai tuturor celorlalți. Unii au ochi câprui ca sora mea.

Totuși ai mei sunt albaștri. Anormali. *Nu este neobișnuit să ai ochi albaștri*, îmi spun, dar îmi cobor pleoapele, căutând un punct de observație mai retras. Aș putea să zăbovesc în umbrele enormului aripi-roșii de obsidian care păzește piața, doar

pentru câteva momente. O fată normală pe cale de a lăsa o ofrandă la Templu. O fată care *există*.

Crupa osoasă a unui strălung mă izbește zdravăn și mă clatin vreo doi pași, până mă împiedic de poalele trenciului. Cad, lovindu-mă cu genunchii de dale. Îi simt zvâcnind de durere, când mă căznesc să mă ridic. O mână mă apucă de cot și mă ajută să stau dreaptă. Un bărbat în vârstă, cu ochi blajini, dă din cap și mă bate ușurel pe braț, înainte de a-și vedea de drum. Oamenii din jur se opresc puțin, îngrijorați, cercetându-mă cu privirile de sus până jos.

— Oh, îmi pare atât de rău, domnișoară, se aude o voce de sus.

O femeie elegantă, din spinarea strălungului, se apleacă spre mine.

— Ești bine?

Fac un efort să-mi regăsesc glasul.

— Da, mulțumesc.

Acum piața e prea mult. Pietrele albe, lumina zilei, ceața și mai cu seamă toți ochii ăștia, examinându-mă - totul e prea mult.

Mă grăbesc în capătul celălalt al pieței, intrând în mulțime și ieșind și ocolind-o, spre umbrele adânci ale Templului lui Rasmus. Îmi lipesc palma de statuia lui aripi-roșii, de parcă gestul mă va liniști, mă va ține departe de îmbulzeală. Piatra netedă e rece, la fel și umbra sa. Respir.

Ici și colo, preoții mai mici în rang, cu ochii plecați și robe de un albastru aprins, împing măhuri late, măturând cenușa și praful de pe dalele de marmură în canalele de scurgere. Tata mi-a spus că asta fac cât e ziua de lungă, pentru a păstra piața surprinzător de albă, tot timpul. Mă gândesc la oasele spumegând ale lui Bet Nef de pe fundul lacului Valul de

Azur, arderea lor nepământeasă fiind miracolul ce ține apa în permanență clocotită. Nimeni nu vede cu adevărat vulcanul negru care închide lacul în burta lui de foc. Nimeni nu vede cu adevărat preoții albaștri și măturile lor aici, în Piața Marelui Ra. Ei văd numai oase albe și marmură albă.

Unul dintre preoți vine târșâind spre mine. Oamenii deschid respectuoși cărare pentru mătura lui și cenușa neagră dinaintea sa. Preotul nu se uită la mine, nici la altceva în afara capătului măturoiului său, dar se mișcă din ce în ce mai aproape de adăpostul meu umbrit. Mă încordez toată. Ascunde oare un pistol sub robă? A fost trimis pentru mine? Îmi lipsesc spatele de piatră, cu venele pulsând.

Atunci el se întoarce, făcând o mișcare șuierătoare într-un arc larg, și își croiește cărare înapoi, spre gura de scurgere din capătul îndepărtat la pieței.

Răsufu, tulburată. În mijlocul pieței, preotul se oprește în fața unei fântâni sculptate migălos. În centrul acesteia, Dal Roet, eroul Războiului Pământului Topit, privește senin peste mulțimea pestriță de oameni, ținându-și coiful sub brațul muscular, cu un picior gol de marmură ridicat pe scutul inamicului său. Lucește chiar și în această lumină solară difuză, într-un contrast izbitor cu masivul aripi-roșii de piatră neagră din spatele meu.

Mă desprind de soclul statuii și privesc în sus. Pot să văd acum preoții de obsidian, pe jumătate din statura figurii principale, întinzându-și mâinile aproape până la umerii săi înaripați. Ciudat, să ai o creatură atât de mult urâtă și temută de pază tocmai la ușa Templului. Însă pe mine mă liniștește. Indiferent de mitologie, aici se află un aripi-roșii, în Piața Marelui Ra, unde toată lumea se poate uita bine la el. Face parte din orașul Caldaras. Face parte din societate.

Privirea îmi zăbovește. Dacă îi ignori dinții și ochii bulbucați, aripi-roșii e frumos, nu monstruos. Dacă-i pilești ghearele de la mâini și de la picioare, ar putea fi aproape un alter. Este pe jumătate alter, la urma urmelor. Ce ar spune, oare, acest uriaș prinț de piatră, dacă ar fi să vorbească mulțimii din Piața Marelui Ra?

Oare m-ar recunoaște *pe mine*?

— E doar piatră, preaiubită.

Vocea mă face să sar înapoi. Un bărbat în alb se uită la mine. Se sprijină într-un toiag luminos, care spiralează în aer deasupra părului său alb. Ochiul lui sunt adânciți în fața suptă. Mai mulți preoți inferiori roiesc în jurul lui, cu privirea în toate părțile și o postură supusă.

Vocea mi se blochează în gât. Știu cine este acest om. Cât de imposibil mi se pare să fie aici, acum, vorbind cu mine în ziua mea de libertate – al doilea cel mai important preot din întregul Caldaras, după Sanctitatea Sa Tronul de Sare. Acest om ar putea, cu un cuvânt, să trimită nenumărate persoane să-și întâlnească soarta sau mormintele.

Toiagul de Onix.

Oamenii dau din cap sau fac plecăciuni când trec pe lângă noi. Fac și eu o plecăciune, neștiind care este protocolul. Tata nu mi-a spus niciodată cum să mă adresez înalților preoți, doar să stau departe de ei.

— Bunăvoința Voastră, bălmăjesc eu, amintindu-mi dialogul din scena funerară dintr-unul dintre romanele lui Jey.

— Statuia te tulbură, preaiubită, arată Toiagul de Onix spre marele aripi-roșii de piatră. Ținem acest monstru primitiv la ușa noastră ca să arătăm că nu ne este teamă de el. Asta-i tot.

Poartă-te normal. Poartă-te normal. Ce înseamnă normal? Toiagul de Onix se uită în ochii mei și, chiar dacă mă gândesc

că nu are niciun motiv s-o recunoască pe Jey în mine, simt tot ce e altfel.

— Da, Bunăvoința Voastră, zic eu. Vă mulțumesc.

Mă întreb, brusc ametită, dacă orhideea m-a dat de gol cumva. Dar Toiagul de Onix doar dă din cap și spune:

— Să respiri ușor, preaiubită.

Se întoarce cu suita lui și dispar, urcând treptele de marmură, în Templu.

Mă retrag în umbră, mai departe, de data asta, până când mă sprijin cu spatele de Templu, în spatele statuii lui aripi-roșii. Bubuitorile inimii mele în urechi, sunetul fricii, acoperă zumzetul din piață.

Am scăpat ca prin urechile acului? Din ce? Mă simt la fel de mitologică precum statuia antică din fața mea. Cu siguranță monstrul primitiv de care vorbea Toiagul de Onix n-are nimic în comun cu mine și cu trenciul meu zdrențuit.

Îmi amintesc fața vineție a preotului pe care l-am doborât în gang. Fără voia mea, mă uit din nou în sus și stomacul mi se strânge. Mă aflu în spatele statuii acum, iar de aici pot vedea adevărata poveste. Marile aripi ca de insectă ale monstrului nu sunt atașate de corpul lui. Au fost retezate și sunt ținute sus, la umerii lui, de micii preoți haini care-l înconjoară. Iar postura lui relaxată nu se datorează blândetii sau bunăvoinței, nici măcar demnității pe care se zice c-o au prinții alteri. În relief detailat din spatele statuii, pot vedea cum șira spinării e umflată până la gât de uriașa țeapă cu care preoții l-au străpuns. Mărețul aripi-roșii din Piața Marelui Ra e mort.

Patru

Podul de Jad este una dintre cele mai faimoase priveliști din întregul Caldaras. Arcele lui verzi lustruite și balustradele devin aproape translucide sub norii strălucitori de pe cerul de deasupra lacului Valul de Azur. Ceața perpetuă a lacului nu permite să vezi podul până în capătul îndepărtat, așa că pare să se ridice din nimic. E o priveliște atât de uimitoare, încât ar putea cu ușurință să-mi taie respirația — dacă n-aș fi atât de distrasă de cadavru.

În jur s-a strâns o mică mulțime, dar oamenii nu l-au încercuit atât de aproape cât să ascundă silueta fără viață, întinsă pe plăcile de gresie din fața turnului de pază al podului dinspre oraș. La prima privire, l-aș fi putut confunda cu o grămadă de cârpe cenușii, dacă n-ar fi fost mâna care ieșea din mormanul acela. Arăta ca un animal ciudat, odihnindu-se pe pământ, cu degetele încovoiate care făceau semne chiar și în nemișcarea lor.

În pofida vocii rațiunii, mă apropiu, uitându-mă printre coatele celorlalți la grămada neînsuflețită. E proaspăt descoperit — oamenii încă nu reacționează. Mă străbate un fior de gheață, chiar dacă afară e caniculă. Un bărbat între patruzeci

și cincizeci de ani, cu şuvițe de păr ud lipite pe fața contorsionată, mort în stradă.

Mulțimea crește. Murmurele se transformă în strigăte.

— Gărzi! Crimă!

De îndată ce un privitor strigă „crimă”, toți ceilalți îi țin isonul. Doi gardieni vin în fugă dinspre Piața Marelui Ra; un al treilea, care traversa podul, aude strigătele și își iuțește pașii spre mulțimea adunată în număr din ce în ce mai mare.

— Cetățeni! răcnește unul dintre gardieni peste zarva mulțimii. Cine a fost martor la asta? Ce s-a întâmplat aici?

— Uitați-vă la fața lui! strigă o femeie. Șoc și groază!

— E salopeta unui muncitor de la cazane. Ce caută aici? zice un bărbat, arătând cu degetul spre mort.

Mulțimea începe să mă împingă și mă îndrept spre vechiul turn de pază, acum nefolosit decât pentru toaletele sale. Înăuntru, o să găsesc găleata de cenușă a lui Jey și mătura de petale, dar încă nu plec de acolo, mai stau puțin. Ceva mă ține în loc.

Atunci, peste învălmășeala hainelor, a pălăriilor și a mâinilor, apare un violet strălucitor. Un preot al lui Rasmus, înalt și calm, cu gura strânsă într-o expresie de îngrijorare care o reflectă pe aceea din privire.

— Gardieni, zice el, cu o voce calmă ce străbate prin gălăgia mulțimii confuze, eu am văzut ce s-a întâmplat.

Acum, oamenii adunați pe Podul de Jad nu mai sunt o gloată – sunt un auditoriu. Se lasă tăcerea. Gardianul care vorbise așteaptă mărturia preotului, cu carnețelul în mâini și sprâncenele ridicate.

— Preaiubiților, zice preotul, vremuri nefaste au venit asupra noastră, căci ceea ce zace lat pe Podul de Jad nu este doar un om mort, ci o poveste care a prins viață.

Îmi țin respirația, apăsându-mi palmele de ușa ruginită a turnului de pază.

Preotul își plimbă ochii peste mulțime și vorbește cu autoritate, de parcă s-ar adresa credincioșilor din Templu.

— Când l-am găsit pe acest biet om zăcând aici – inexplicabil! –, monstrul care îi provocase moartea se făcuse deja nevăzut. Dar am îngenuncheat lângă om, sperând să-i pot dărui pacea înainte de a-și începe călătoria spre Grădina Eternă.

Oamenii dau din cap. Unii ating umerii vecinilor, protector. Preotul face semn spre grămada de zdrențe.

— „Preaiubite”, i-am spus, „Rasus o să te întâmpine cu bucurie. Lasă Îngerul Lung să te călăuzească spre soarta ta.” Însă, în loc de pace, ochii lui erau plini de frică și m-a apucat strâns de braț.

Preotul își înșfacă violent brațul, ilustrativ. Mai mulți privitori exclamă. Preotul continuă, mărturia lui devenind din ce în ce mai asemănătoare cu un spectacol de teatru.

— „Sfinte preot al lui Rasus!”, a strigat el. „Avertizează-i! Spune-le oamenilor că am fost ucis de un aripi-roșii!”

Rămân mască. Mulțimea explodează în declarații, țipete, negații, însă gardianul cu carnețelul nu își notează nimic.

Studiez omul mort cât pot, din spatele grupului. Niciun aripi-roșii nu e responsabil de moartea aceasta, cel puțin niciun aripi-roșii ca mine și, din câte știu eu, sunt singurul. Privesc mulțimea. Totul e atât de teatral, atât de sfruntat. *Chiar cred așa ceva?*

Nu încă. Nu pe deplin. Însă destul cât să facă orașul acesta să vibreze ceva mai intens.

Acum, preotul cu robă violet a plecat. Nu știu dacă are vreo legătură cu moartea acestui om. Dar cu siguranță a sădit o sămânță de frică.

Trag aer în piept și mă îndepărtez. Să fiu prezentă la un eveniment demn de a fi publicat în ziare e chiar mai periculos,

acum, când redactorul-șef de la *Buletinul Zilnic* știe cum arăt. Și, crimă sau nu, i-am făcut o promisiune surorii mele și orhidei incandescente. Ușa ruginită a turnului de pază se deschide după ce mă opintesc zdravăn în ea. Găsesc găleata de cenușă și peria de petale ale lui Jey într-un colț, târcate de fâșiile de lumină ce pătrund prin jaluzelele ferestrei. Las trenciul pe un raft vechi și ies din nou în stradă purtând numai salopeta verde, de grădinar, a surorii mele. Nu-mi dă nimeni atenție.

Încerc să merg întins – sunt Jey acum, iar ea a traversat podul ăsta de multe ori. Mă țin pe margine, trecându-mi o mână de-a lungul balustradei calde, netede ca sticla, iar, cu cealaltă mână, pot simți umezeala pe mânerul găleții de cenușă. Când podul ajunge la malul lacului Valul de Azur, drumul s-a ridicat atât de mult în aer, încât lacul mai e doar sporadic vizibil prin ceața de dedesubt, străfulgerări de acvamarin și lumini săltărețe. Chiar și de aici, de la înălțime, îi pot simți dogoarea. Ca toată lumea din orașul Caldaras, sunt obișnuită cu fierbințeala, dar căldura umedă care se ridică din lacul clocotitor e destul de intensă ca să mă silească să-mi șterg fruntea cu mâneca.

Podul e liniștit, comparativ cu forfota orașului Caldaras, însă nu e pustiu. Un om în uniformă de grădinar asemănătoare celei pe care o port eu mă depășește grăbit, dar nu mă salută. Asta-i bine. Doi gardieni ai orașului trec agale pe lângă mine, îndreptându-se în direcția opusă, către Piața Marelui Ra; n-au aflat încă vestea despre crimă. Îmi țin ochii pe dalele de gresie dinaintea mea. N-am mai fost niciodată la o asemenea înălțime, nici măcar în aviariu, și nu vreau să par amețită, cum încep de fapt să mă simt.

Când podul începe să coboare, zăresc pentru prima oară Insula Roet și, în sfârșit, Palatul de Aramă.

Mai mult jad, firește. Un arc precum cel din capătul dinspre oraș, cu Mol și Ver și Îngerul Lung sculptați în relief. Urmez

drumul cu dale de gresie ieșind de pe pod pe sub arc, de unde înalte ziduri de piatră se deschid ca niște aripi de-o parte și de alta, protejând terenul palatului de hățișul junglei ce înghite insula. În depărtare, pot să deslușesc prin ceață – mai subțire aici – domurile strălucitoare de aramă ale palatului și, cu toate că nu-l pot vedea, știu că există un impresionant dom de sticlă în spatele clădirii principale, care adăpostește grădina privată a Împărătesei.

Odată ce ies de sub arc, mă opresc, copleșită de venerație.

Albastru. Există cer deasupra Insulei Roet, cu un soare strălucitor în mijloc, ale cărui raze îmi acoperă pielea ca o pătură. Albastrul cerului e imposibil, aproape obscen în limpezimea și siguranța sa. Cum de există cer aici? Unde sunt norii? Fără îndoială că Împărăteasa, cu tehnologia de ultimă oră la dispoziția sa, are un dispozitiv anume ca să țină ceața departe. Privirea mi se îndreaptă spre palat, edificiile care se îngrămădesc ca niște ciuperci, mecanisme strălucitoare urcând și coborând la exteriorul lor ca într-un dans grațios.

Și verdeața. Știam că avea să fie aici. Știam că verdeața exista și că palatul de pe Insula Roet era înconjurat de ea. Dar atât de mult! Îi simt și *mirosul*. Se întinde din locul în care mă aflu și într-o parte și în cealaltă precum catifeaua, o mie de nuanțe diferite de verde îmbrățișând brazde în spirale de flori roz, galbene și albastre.

Țaca-țaca-țaca-țaca. Un muncitor împinge o mașinărie în raza mea vizuală, două roți la capătul unei osii cu un cilindru rotitor între ele. Îl privesc curioasă, pentru câteva clipe. Cilindrul rotitor din fața lui e făcut din lame; taie iarba pajistii ca s-o păstreze la înălțimea unui covor luxuriant. De aceea parfumul de frunze e atât de puternic. Cilindrul aruncă în sus firele de iarbă, iar muncitorul, ținând mașinăria de mână, îl urmează cu mers degajat. În locul unei salopete de grădinar, poartă

pantaloni cenușii obișnuiți, are mânecile suflecate, o vestă ruginie și e fără ochelari – un servitor de-al casei, probabil. Dacă Jey ar fi fost grădinar-șef, ea i-ar fi putut da sarcina de a tunde pajiștea asta doar pentru a-i admira torsul lung și părul negru, ciufulit. Nu pot să spun că eu n-aș fi făcut la fel.

Mirosul pajiștii și excesul de culoare radiind înaintea mea îmi scot din minte omul ucis – într-adevăr, nu mai există decât cerul și pământul. Tot ce pot face e să nu-mi scot ochelarii negri ai lui Jey și să mă holbez, într-atât priveliștea aceasta mă îmbată și îmi taie respirația.

— Domnișoară Fairweather!

Vocea ajunge la mine peste întinderea de aer curat. Înlemnesc.

O tânără în salopetă de grădinar s-a ridicat de după niște tufe de flori și se grăbește spre mine.

Mă fac mică în umbra arcului. *Oh, revărsa-s-ar Mol, probabil o cunoaște pe Jey.* Cosașul s-a oprit la marginea pajiștii și se uită buimăcit cum tânăra îmi face semn cu mâna.

— Domnișoară Fairweather?

Ajunge la mine, gâfâind un pic.

— Îmi pare atât de rău. Am venit mai devreme și am vrut doar să arunc o privire la acele minunate flori-spiriduș galbene – ați mai văzut așa ceva vreodată? Jur că nu le-am atins, nu chiar – poate vreo două flori oflitate, știți, pe care se poate să le fi smuls – n-o să mă spuneți maestrului Fibbori, nu-i așa? Oh, pe dulcele Rasmus, doar că asta e prima mea zi și...

Pun o mână pe umărul ei.

— Îmi cer iertare, domnișoară...?

Ea trage aer în piept, cu fața pistruiată mortal de serioasă.

— Onna. Îmi pare atât de rău. Onna Twill. Dumneavoastră mă învățați desprăfuirea, astăzi. Vreau să spun, așa plănuiserăți.

Dacă nu vă supărați. Vreau să spun... pe dulcele Rasmus, dumneavoastră sunteți domnișoara Jey Fairweather, nu-i așa?

Clipesc.

— Te învâț desprăfuirea? Vrei să spui, a bujorilor?

Ea încuviințează din cap, cu ochii mari.

Aparent, Jey a uitat să menționeze că trebuia să instruiescă o novice în ale grădinăritului, astăzi. Pe coada verde a lui Ver, nici măcar nu știu care sunt pașii. Onna mă privește cu speranță, așa că arunc o privire peste umărul ei, studiind terenul după masele de bujori care se presupune că stau de pază la marginea Palatului de Aramă.

Spre imensa mea ușurare, îi văd, șiruri întinse de bujori, dincolo de un răzor năpădit de flori.

— Hai să mergem, atunci. Adu-ți și găleata.

Fâș, fâș, fâș.

Peria de petale e moale ca părul meu după o baie cu săpun. Mănușile de grădinărit ale lui Jey stau, mototolite, în buzunarul salopetei, căci las soarele să se odihnească pe dosul mâinilor mele în timp ce lucrez. Pot să jur că simt greutatea razelor lui.

Într-o altă zi, m-aș fi putut bucura de asta. *Fâș, fâș, fâș.*

Din fericire, Onna e tăcută, concentrată la periatul ei, câțiva pași mai încolo. N-a fost cine știe ce de explicat, slavă lui Rasmus. Cenușa lui Mol nu se adună prea mult aici. Nu e ca acasă, unde marginile micii noastre grădini sunt mereu acoperite de pulberea neagră-cenușie. Grosimea stratului de cenușă din găleată crește aproape imperceptibil în timp ce lucrez, dar deosebirea pe care micile mele perieri o fac asupra fiecărei flori e la fel de profundă ca și când le-aș picta petalele pe o pânză cenușiu-închis. Sunt ca preoții care măturau prin Piața Marelui Ra, făcând curățenie în această lume plină de praf. Îmi îngrop fața într-un buchet de flori curate și inspir adânc. Magnific.

— Sunt și preferatele mele, zice o voce din spatele meu.

Îmi ridic imediat capul. Găleata de cenușă cade în iarbă, conținutul revărsându-se într-un norișor.

— Dar-ar ploaia în iad! zic eu, mai înainte de a-mi lua seama.
Onna tresare.

— Îmi pare rău, zice vocea, reținându-și râsul.

Nu spun nimic. Jey ar fi vorbit. Ar trebui să vorbesc și eu.
Ce-ar spune Jey?

— Pleacă de-aici, zic eu.

— Te-am speriat? întrebă vocea.

Mă întorc.

— Nu, doar că uneori hotărâsc să arunc lucrurile și apoi să înjur.

Este cosașul pajiștii, care stă la o distanță respectabilă, nu atât de aproape cât părea după sunetul glasului, în liniștea din jur. El zâmbeste și își ridică sprâncenele. Ochiul lui sunt albaștri ca și ai mei. Bine, nu ca ai mei, totuși albaștri, de un albastru ca al cerului incredibil de deasupra.

— Îmi cer iertare, zice el.

— Îhm. Nu. E în regulă.

Încerc să-i fac semn să plece. Zâmbesc sau îmi arăt colții – ceva cu buze și dinți, în orice caz. De ce e atât de dificil? Jey știe cum să vorbească oamenilor. Și persoana aceasta vorbește cu Jey, nu cu mine.

Ciudat cum *mi se pare* că el vorbește cu mine.

Se uită la Onna și întinde două cupe de alamă, zâmbind.

— M-am gândit că poate vă e sete.

Îmi dau seama că Onna n-a scos încă niciun cuvânt. Gura îi e deschisă și irisurile ei căprui se văd încercuite de alb, când întinde o mână să ia una dintre cupe.

— Vă mulțumesc, domnule, zice cu o voce tremurătoare.

Cosașul zâmbește și întinde cealaltă cupă spre mine.

— Spune-mi, ai băut vreodată apă înghețată?

Nu trebuie să-mi fac un prieten, îmi spun. Dar, cu toate acestea, nu-mi pot potoli curiozitatea.

— E un tip de apă rece? Îmi lungesc gâtul, doar puțin, să mă uit la lichidul scânteietor din cupă. Tata spune că Palatul de Aramă are niște robinete prin care curge apă rece.

— Da, încuviințează el, făcând un pas spre mine. Și asta are bucățele de gheață în ea, ca s-o facă și mai rece. Nu poți să-ți închipui senzația. E incredibilă. O poți simți cum curge pe gât, până în stomac.

Cupa îmi răcește vârfurile degetelor. Pietre lustruite de gheață albă se lovesc încetișor de pereți.

Prima înghițitură mă face să mă înfior. Are dreptate. Pot să simt bucata de gheață alunecând pe gât. El râde, când îl privesc uluită.

— E senzațional, zic eu.

Și chiar este – parfumul bujorilor, apa rece magică sub acest soare strălucitor, fierbinte, și un tânăr frumos care se uită la mine de parcă aș fi cel mai încântător puzzle pe care l-a văzut vreodată.

El face semn spre flori.

— Bujorii sunt deosebiți, nu-i așa?

Apa pe care o înghit o ia pe partea cealaltă și tușesc.

— Îmi plac bujorii, spun. Dacă tot ai întreat, eu...

Sunt gata să spun *n-am văzut niciodată atât de mulți*, dar îmi amintesc la țanc că Jey îi vede la fiecare sfârșit de săptămână. Închid brusc gura.

Onna zice chițâit:

— Eu... nu pot, domnule, nu trebuie... e... sunteți prea bun...

Îi întinde cupa, cu ochii plecați.

El se întoarce spre ea.

— Onna, nu-i așa?

Îi ia cupa și ea roșește.

— Dacă nu ți-e sete, n-ai vrea să... verși gălețile astea de cenușă de partea cealaltă a zidului?

— Da, domnule.

La gălețile, adunând într-a mea cât de multă cenușă risipită poate, apoi se îndepărtează grăbită peste pajiștea însorită.

Domnule. Asta ar explica de ce nu e în uniformă. Să fie oare un grădinar-șef?

Pe firea sângeroasă a lui Rasmus, să fie maestrul Fibbori însuși?

Sângele îmi aleargă prin vene atât de iute, că îmi amorțește degetele. Indiferent cine-o fi, nu pare să mă trateze – adică pe Jey – ca pe o cunoștință, așa că probabil nu e maestrul Fibbori. Risc și întreb:

— Te cunosc de undeva?

El zâmbește și își lasă capul într-o parte, o reacție pe care n-o pot interpreta.

— Nu, nu cred că ne-am întâlnit. Îmi cer iertare.

Întinde o mână și îmi strâng degetele în jurul ei, cum m-a învățat sora mea că se salută.

— Zahi, zice el.

— Jey. Fairweather. Mi se pare ciudat să-mi dau eu singură un nume. Sper că nu mi-l repetă și el. Bun, acum, scuză-mă, dar trebuie să mă întorc la periat.

Fac o pauză și, riscând din nou, adaug:

— Grădina trebuie să fie perfectă pentru Crepuscul, la dezvelirea orhideei. Înțelegi.

— Înțeleg, zice el.

Un val de îndrăzneală – sau de prostie – mă învăluie și continui:

— Aprodo de orhidee. din întâmplare. stii cumva...?

Sunt întreruptă de un clinchet ușor ieșind din buzunarul vestei lui Zahi. El scoate un ceas de buzunar – scump, dacă are și o sonerie în el –, îl deschide și se încruntă.

— Cum mai zboară timpul. Se uită la mine și-mi face cu ochiul. Cel puțin, aici.

Acum scoate ceva lung și argintiu dintr-una din cele două teci de piele identice de la brâu. La privirea mea întrebătoare, spune:

— Lame de cosit. Nu se știe niciodată când aș putea avea nevoie de ele, nu-i așa? E o pajiște mare.

Apoi, cu o mișcare relaxată, duce mâna către flori, retezând codița uneia dintre cele mai înflorite. O întinde spre mine.

Simt cum mi se încordează toți mușchii.

— Tocmai ai tăiat una dintre florile Împărătesei!

El își înclină din nou capul, ceea ce începe să fie enervant.

— Așa am făcut.

Tata încă îmi spune povestea florii pe care mi-a adus-o, cea care acum se îngălbeneste într-un vas de sticlă din Dom. Un mecanic neatent a scăpat o cutie de ulei, de pe schela lui ridicată pe lângă zidurile Palatului de Aramă, și a rupt tulpina floarii unui bujor de dedesubt. Tata a încercat disperat să salveze floarea, dar nu se mai putea face nimic. Cu toate acestea, intențional Comandantului s-a întâmplat să fie de față și a rămas impresionat de eforturile sale, așa că tatei i s-a dat voie să ia floarea acasă.

Despre mecanic nu s-a mai auzit niciodată.

Ochii mei săgetează în jur, frenetic. Nimeni. Mă răstesc la cosaș:

— Tu... cap sec! Dacă ai fi fost văzut?

Ochii i se măresc pentru o fracțiune de secundă.

— Aș fi dat de belea, cu siguranță. Împărăteasa nu arată înțelegere pentru cei care îi strică grădinile. Deci, presupun că

ai putea spune că tocmai mi-am riscat libertatea – poate chiar *viața* – ca să-ți ofer un dar. Haide, ai de gând să-l primești? Măcar atât ai putea face.

Încă ține floarea întinsă spre mine, cu un zâmbet arogant. Inima îmi bate nebunește. *N-a văzut nimeni*, îmi spun eu, încercând să și cred. Dar sunt incremenită.

Zahi lasă mâna jos.

— Ei bine, n-am prea avut succes. Nu m-am gândit că tu... Nu-i nimic. Prima fată pe care o văd vreodată periind florile fără mănuși, și îngropându-și fața în flori cu lăcomie, și zâmbind la peisaj de parcă i-ar fi cel mai bun prieten din lume, iar eu ce fac? Mă port ca un măgar.

Oftează și aruncă bujorul în brazda de flori, unde dispare printre frunze.

Mă îndrept de spate.

— Da.

El îmi zâmbește ușor.

— Sunt sigur că-mi arunci cea mai dură privire pe sub ochelarii aceia.

— Probabil.

— Ar trebui să-i dai jos, ca să-ți pot aprecia mai bine disprețul.

Acum simt primejdia. Cosașul acesta e prea curios. Asta-i problema cu ascunsul – nu faci decât să devii mai interesant.

— Nu, zic eu. Exclus.

Zahi își pune o mână în șold.

— Atunci o să-mi spui tu ce culoare au ochii tăi sau rămâne doar să-mi imaginez eu?

Mă gândesc la mecanicii slabi și la minerii cocoșați care mai trec, uneori, pe sub ferestrele casei mele, pe strada Drobul de Sare. El nu se mișcă la fel ca ei. Este mai drept, mai confortabil în aer și în lumină.

— Sunt căprui, zic eu.

El trage aer în piept, uitându-se cu atenție.

— Chiar așa?

Fac un pas înapoi și îmi duc, stingherită, o mână la față.

— Sunt căprui.

N-o să-mi taie bentița cu care-mi sunt prinși ochelarii cu lama lui de cosit, nu-i așa? Panica ce mi-a tot dat târcoale se cuibărește în pieptul meu. Nu știu ce mă tulbură mai mult, tonul lui insolent sau cele blând. Jey ar ști cum s-o scoată la capăt cu el. Și sunt foarte sigură că și el ar ști cum s-o scoată la capăt cu Jey. Dar o aripi-roșii?

Micul clinchet se aude din nou din buzunarul lui și el oftează.

— Trebuie să ajung în altă parte. Și s-a terminat și ziua ta de muncă, nu-i așa?

Gata cu munca, deja? Tata o să iasă din domul grădinii private dintr-o clipă într-alta și eu nu sunt cu niciun pas mai aproape de a găsi orhideea decât eram azi-dimineață.

Zahi îmi zâmbește afectat, scuzându-mă ironic.

— Sunt sigur că ești foarte dezamăgită.

Nu știu ce să spun, așa că îi dau înapoi cupa de alamă. Apoi fac o plecăciune adâncă, amintindu-mi cum arată politețea în afara casei mele.

— Mi-a părut bine că te-am cunoscut. Să respiri ușor.

El se uită din nou la mine cu acea expresie nedumerită și, pentru o clipă, mă simt ca *mine însămi*, nu ca *ea*.

— Să respiri ușor, domnișoară Fairweather, răspunde el, cu o plecăciune asemenea.

Numai că eu nu respir ușor. Plămânii îmi sunt ca-n clește și pulsul îmi zvâcnește în urechi; pentru prima oară mă întreb dacă sunt capabilă să fiu la fel de sentimentală ca Jey.

Cinci

Alterii din legendă sunt creaturi uluitoare. Poveștile ne spun că au dispărut – șterși de pe fața pământului de monstrul Bet-Nef, în urmă cu o mie de ani –, dar noi îi ținem aproape până în ziua de azi, în temple, palate și școli. Creaturi diafane, frumoase, privesc tăcute din gresie, din tapițerii roase și din vitralii strălucitoare. Noi îi sculptăm, îi pictăm, le vorbim ca și cum ar asculta, îi venerăm în secret la fel cum venerăm zeii adevărați.

Și totuși este trist că, pentru că oamenii sunt slabi, părintele alter este cel care trebuie să se ocupe de sosirea unui aripi-roșii. Părintele alter este cel care îl pune pe copilul nou-născut într-un sac și îl ține sub apă. Alterii sunt făpturi ale luminii și dreptății, așadar este firesc să nu simtă nicio remușcare când distrug creaturile răului, destinate să caute nimicirea tuturor oamenilor – creaturi care au luptat de partea monstrului Bet-Nef când s-au confruntat cu Dal Roet, în Războiul Pământului Topit.

Nu vreau să spun că aș avea vreo idee cum să provoc distrugerea rasei umane, chiar dac-aș vrea. Pe lângă faptul că nici măcar nu cunosc toți oamenii, nu-mi pot închipui cum aș face să îi ucid pe toți. Ar fi atât de istovitor. Dacă aș fi Rasmus,

I-aș putea termina pe oameni cu un singur fulger de-al meu. Ca Mol, i-aș putea sufoca pe toți cei din Caldaras cu lavă. Cu influența insidioasă a lui Ver, aș putea trimite o molimă și ei și-ar vărsa cu toții mâțele în cel mult o săptămână. Iar dac-aș fi Îngerul Lung, doar le-aș șopti numele, când ar da să adoarmă, și nu s-ar mai trezi niciodată.

Focul meu personal e la scară redusă; știu asta. Faptul că am părțit doi preoți într-un gang cu greu poate fi genul de lucru care ar nimici popoare. Pentru masacru de amploare, cred c-ar trebui să folosesc otrava. În ceață, poate. Ar trebui să fie un nou tip, îngrozitor, de venin; există deja destulă otravă care se revarsă pe gura lui Mol și, de-a lungul timpului, locuitorii din Caldaras s-au învățat s-o respire.

Dacă aș fi avut puterile lui Rasmus, ale lui Ver sau ale lui Mol, probabil le-aș fi folosit să scap de afurisita asta de ceață otrăvitoare, nu să-iucid pe oameni.

Însă nu sunt zeu. Aripî-roșii nu sunt zei. Numai zeii pot deveni atât de furioși încât să vrea să extermine o întreagă specie. Ii:u nu mă enervez niciodată. Aproape niciodată.

Salopeta de rezervă a lui Jey este împăturită frumos în cufărul de la capul patului ei, dar sus, în Dom, va trebui să îmbrac iarăși hainele mele tocite de tweed. Sunt fascinată – cum n-am mai fost de ani buni – de propria reflexie. Dincolo de crăpăturile ca pânza de păianjen de pe suprafața vechii oglinzi de pe ușa șifonierului meu văd o altă pânză de păianjen – niște cicatrice urâte, roșii, se întretaie pe spatele meu, de parc-aș fi încercat să mă frig pe un grătar.

Aripî-roșii poartă cicatricile strămoșilor.

Potrivit legendei, aripî-roșii, în alianță cu monstrul Bet-Nef, au fost combatanții cei mai brutali din Războiul Pământului

Topit. Ei i-au măcelărit sistematic pe alteri – inclusiv pe propriii părinți –, iar când legiunile lui Bet-Nef au ajuns în orașul Caldaras au ucis preoți, civili, chiar și copii. Legendele nu se încurcă cu jumătăți de măsură.

Atunci, Dal Roet a venit în ajutorul orașului, călărind pe un soi de animal magnific, fără îndoială – poate vreun strălung zburător, cu aripi de foc, de ce nu? Bet-Nef a fost aruncat în lac, legiunile lui înspăimântătoare au fost alungate din Caldaras pentru totdeauna, iar Dal Roet însuși i-a dat fiecăruia aripi-roșii câte o mie de lovituri de bici. Din ziua aceea, una dintre metodele prin care se presupune că ai putea deosebi un aripi-roșii de un om a fost mia de cicatrice roșii de pe spatele său. Este adevărată povestea? Nu știu. Dar cicatricile sunt reale.

Născută cu cicatrice. Ei, nu-i asta o lovitură în pantaloni? – cum ar zice Jey.

Mă holbez, fascinată de urâtenia mea. Cicatricile nu dor, însă în ultima vreme au crescut, culoarea lor devenind mai vibrantă. Să fie oare pentru că am înaintat în vârstă? Sau pentru că se apropie Întunericul Adânc? N-am pe cine să întreb.

Nu cred că sunt într-adevăr o mie de cicatrice, dar mi-a înțepenit gâtul de cât l-am sucit să mă uit în oglindă. Încă o dată, mă dau bătută înainte să le fi numărat pe toate.

Chipul frumosului cosaș, Zahi, îmi apare deodată în minte. O fată normală i-ar fi putut spune, cu ochii descoperiți, că îi place părul lui nepieptănat și vesta de culoarea ruginii, ar fi putut zâmbi, flirta.

Dar pe cine încerc să păcălesc? Am fost prin oraș nesupravegheată numai două zile, iar în prima aproape c-am ucis doi oameni. Doi preoți. Preoți!

— Supă, supă, supă, supă! se aude un cântecel de jos.

Asta mă smulge din visele mele cu ochii deschiși și cobor, ca s-o găesc pe Jey atacând niște roșii oribile cu un cuțit de bucătărie, cântând în acest timp. Roșiile din grădina casei noastre se uită lung la mine din coșulețul lor, ca niște capete micuțe de bătrâni bolnavi, ursuzi și negricioși.

Ea-și ridică privirea, cuțitul îi cade zdrăngănind pe podea.

— Cred că am prins șmecheria cu tăiatul roșiilor!

— Super.

Iau cuțitul de jos și-l spăl în chiuvetă.

Ușa se deschide și intră tata, aducând cu el mirosul grădinilor.

— Mmm, supă!

Jay zâmbește mulțumită. Tata se uită la mine.

— Și, cum a fost ziua ta, fata mea?

Își pune ghetetele de lucru pe covorașul de șters picioarele de la ușă.

— Bună, răspund eu, evitându-i privirea.

El o ia târșâind pe lângă mine, ca să se schimbe în hainele de seară, bocănind în podea cu piciorul său de metal. În trecere, mă mângâie pe cap cu o mână mare și caldă.

Deschid dulapul cu mirodenii și scot câteva borcane de sticlă, apoi privesc micile ghivece cu ierburi de pe pervazul ferestrei.

— Asta e în regulă?

Jey își ține ridicat cuțitul picurând. Un lichid de o culoare suspectă sclipește în fâșiile de lumină ce pătrund prin perdelele de dantelă. Înclină tocătorul și bucățelele de roșie alunecă într-o oală mare.

— Sunt... altfel, zic eu.

— Sunt un pic scârboase, oftează ea. E de la otrava din aer. Intră și în sol.

Are dreptate, bineînțeles. În Caldaras este mult mai dificil să crești plante în aer liber decât în sere.

— Știi ce-ar trebui să facem? Să le aruncăm pe toate.

Tata se întoarce în bucătărie în confortabila și vechea lui cămașă de pânză, ale cărei fibre moi sunt ultimele vestigii ale vieții la ferma de care Jey și cu mine nu ne amintim.

— Ce anume? Ce aruncăm?

Amândouă știm că e o cauză pierdută. Nu pentru că nu ne permitem să aruncăm câteva legume dezgustătoare, din când în când, ci pentru că...

— Minerii de sare din Drush ar fi fericiți să aibă roșiile astea, fie că arată bine, fie că nu, zice tata, încrucișându-și brațele. Familii întregi trăiesc cu un sfert de kilogram de sare pe zi.

O poveste absurdă. Oricine ar urma dieta asta și-ar găsi moartea buhăită mult prea rapid ca să mai fie de mare folos ca miner. Însă asta e finalul discuției și fierbem supa mai departe, Jey cântând, iar tata încercând din răsuputeri să nu dea prea multe sfaturi. Uneori e greu să ghicești ce expresie ascunde barba lui stufoasă, dar ochii de regulă îi zâmbesc.

Acum, toți trei stăm la masă, încercând să ne consumăm creația cât mai repede cu putință, ca să uităm că a existat vreodată. Supa are gust de canal de scurgere și de jale, ca sfârșitul lumii bântuit de molime. Jey crede că e amuzant. Și este destul de comic, cum stăm noi aici, mâncând catastrofa asta de parc-ar fi o cină normală. Mă țin de nas și înghit. Jey izbucnește în râs.

— N-am să am niciodată succes în creșterea unei plante, zice ea.

— Poate că tocmai ai cultivat o specie nouă de roșii, sugerez eu. Am putea s-o numim Frumoasa Brună.

Jey rânjește.

— Sau Deliciul Putred!

— Sau Voma Caldărasului!

Barba tatei tremură când își toarnă mázga maronie în gură. Pufnește în răs.

— Nu e nimic de care să-ți fie rușine cu supa asta. Când o să puteți crește roșii pe strada Drobul de Sare, o să fiți gata să aveți grijă de grădinile Împărătesei. Și am observat că ai făcut o treabă grozavă cu bujorii, astăzi, Jey.

Bujorii. Îmi amintesc parfumul, mai degrabă emoția decât amintirea parfumului propriu-zis. Văd floarea catifelată pe care am refuzat s-o accept căzând printre frunze și dispărând.

O bătaie în ușă ne încremenește.

Bătăile în ușă nu sunt niciodată semn bun. Când suntem pe afară numai eu și tata, chiar și un prieten ar putea fi convins că sunt sora mea, dacă ar părea cumva bănuitor. Însă aici, înăuntru, suntem două. Gemene, fără niciun semn sfânt pe frunțile noastre care să ne marcheze drept ființe omenești. Asta nu se poate explica.

Tata se oprește cu lingura de supă în aer. Eu îmi arunc farfuria pe jumătate golită în cutia de resturi vegetale de lângă chiuvetă și urc scara până în dom, inima bubuindu-mi în piept.

De obicei, nu trebuie să stau prea mult ascunsă. De cele mai multe ori, la ușă sunt prietenii lui Jey care vin s-o ia sau o livrare de mănuși sau foarfeci noi pentru tata. Totuși, un minut în spațele peretelui fals al șifonierului poate părea cât o oră. Panica mi se împlântă prin minte cât aștept în beznă, o mie de lucruri care ar fi putut să mă trădeze. Motivul bătăilor în ușa de jos ar putea fi o gardă care a venit să mă ia la închisoare. Nu – mai probabil, la Templul lui Rasmus.

Cum am luptat cu foc contra preoților.

Cum m-am holbat la statuia de obsidian a lui aripi-roșii.

Cum am vorbit cu Toiagul de Onix.
Întrebările pe care i le-am pus Narei Blake.
Felul în care am mirosit iarba.
Felul în care am iubit bujorii.

Însă, oricât de sufocantă este bezna, supraviețuiesc. Ca întotdeauna. Jey dă semnalul curând, *toc-toc* cu coada măturii în tavan, sub picioarele mele, că e în regulă să ies.

Ea umple chiuveta cu apă caldă când cobor. Tata stă în picioare, lângă ușă, citind un mesaj. A fost un curier, așadar. Nimic pentru care să fiu alarmată. Probabil instrucțiuni de la maestrul Fibbori.

Fața tatei spune altceva, totuși. Mă opresc în spatele scării spre dom, suprafața ei rece de metal între mine și bucătărie. El se uită la mine, apoi la Jey. Respirația mi se iuțește.

— Ei bine, zice tata.

Jey ridică ochii, observând același ton neliniștitor în vocea lui care mă ține pe mine la pândă, în spatele scării.

— Ce e, tată?

Tata clipește încet și împăturește mesajul la loc.

— Jey. Oftează ca un uruit din însuși Mol. Te rog să stai jos, fata mea.

Jey se așază pe un scaun, iar eu apar din spatele scării și mă alătur lor, la masă. Îmi țin degetele împreunate în poală, dar Jey nu e obișnuită să-și controleze corpul și-și îngăduie mâinilor să bată nervos în lemnul tăbliei mesei.

Tata oftează din nou, punând hârtia împăturită pe masă.

— Jey, zice el, dar pare să nu știe cum să continue.

Încerc să rămân calmă, deși sângele îmi vuieste în urechi.

— Tată..., începe Jey și îi arunc o privire de avertisment.

Își închide gura. Dacă e să ne acuze, lasă-l s-o facă. Nu-i nevoie să te oferi voluntar pentru ceva, atâta vreme cât nu știm ce conține mesajul acela.

Tata întinde mâna peste masă și o bate ușurel pe a surorii mele, ceea ce ne surprinde pe amândouă.

— Știu... știu că nu mai ești chiar o fetiță. Știu că e foarte plăcut să vorbești cu tinerii bărbați. Chiar și să te îndrăgostești, într-o bună zi.

Jey, care se îndrăgostește o dată la două săptămâni, se silește să zâmbescă ușor. Îmi doresc să-și păstreze răspunsurile scurte și vagi. Nu știm încă dacă tata a aflat despre întâlnirea ei secretă cu Bonner.

— Să sperăm! zice ea, prea tare.

Destul de bine.

Tata ia din nou mesajul, de parcă nu e sigur ce ar trebui să înțeleagă din el.

— Jey, draga mea, știi care sunt regulile. Nu poți vorbi cu nimeni de acolo. La școală, da. La ceainăria, da. Dar acolo... pur și simplu e primejdios pentru siguranța surorii tale. Sigur știi asta, fata mea.

Jey se încruntă.

— Tată, nu...

— Nu e nimic de făcut acum, zice el. Trebuie să refuzi. Indiferent ce ai făcut, indiferent ce ai spus, i-ai atras atenția, așa că pur și simplu nu trebuie să te duci.

— Să mă duc? repetă Jey. Unde să mă duc?

Nu mai rezist.

— Tată, care-i mesajul?

Pare să mă observe pentru prima oară. Tace un moment, apoi mi-l întinde. Hârtia e grea de la blazonul aurit, imprimat

în relief, în capul paginii. O pecete mare de ceară a fost ruptă, iar un fir auriu atârână în spate.

*Domnișoarei Jey Fairweather, strada Drobul de Sare 162
Maiestatea Sa Imperială Împărăteasa Caldarasului
și*

*Mult stimatul Azizi Zan, Comandantul orașului Caldaras,
protectorul națiunii*

*solicită respectuos prezența dumneavoastră
la o petrecere de după-amiază
ce va avea loc în următoarea lumină-de-odihnă
la Palatul de Aramă de pe Insula Roet,
la cererea expresă a devotatului lor fiu
Admirabilul Zahi Zan.*

Tresar. *Admirabilul Zahi Zan? Fiul Împărătesei? Eu știam că el și fratele lui erau plecați la universitate în munții înzăpeziți din sudul Caldarasului. Întrebările și nedumerirea îmi gâtuie glasul, dintre care cea mai arzătoare era: De ce mama naibii cosea pajiștea?*

De unde era să fi știut? Și acum mă invita la o petrecere privată la Palatul de Aramă!

Rectificare: a invitat-o pe Jey.

Însă niciuna dintre noi n-avea să se ducă.

Șase

Chipul de obsidian al lui aripi-roșii cel mort din Piața Marelui Ra mă găsește în somn, bântuindu-mă pentru că nu arată ca un aripi-roșii. Pentru că arată ca un om, ca și mine.

Mă zgâiesc la contururile pietrelor din zidul de lângă patul meu. Minteaa refuză să-mi alunece în uitare de sine; aleargă printre amintiri și extaz și îngrijorare. Urmăresc înaintarea lentă a unei raze de lună, iar când ajunge pe fața mea, renunț la somn și ies de sub pături.

Las urma corpului meu adâncită în salteaua de paie când mă dau jos din pat, ceața neguroasă presând pereții de sticlă ai domului. Aprind la viață un muc de lumânare, stârnind foșnete de pene dinspre stinghiile de deasupra capului, și mă îndrept în vârful picioarelor spre șifonier.

Pe el, găsesc cutia de metal pentru scule, pe care mă muncesc s-o împing, puțin câte puțin, până reușesc s-o dau jos. O am din Val Chorm, din casa care acum e doar amintirea verde a cenușii. În interior se află o bucată dintr-o față de masă arsă, împăturită cu grijă, și o micuță colecție de pagini, acum moi și ferfenițite, din romanele de duzină pe care Jey le aduce acasă.

Fiecare pagină e dintr-o altă poveste, cu titluri sinistre precum *Răpită de monstru*, *Răul duplicat* și *Mireasa prințului sângeros*. Toate poveștile sunt despre aripi-roșii în cele mai depravate și mai brutale manifestări ale lor.

Paginile pe care le-am păstrat sunt ilustrații, de regulă desene melodramatice ale unor oameni frumoși, îndeajuns de ghinionști să fie îngroziți și să-și piardă bucăți mari din haine, totodată. Însă, oricât de frumoși, înspăimântați și sumar îmbrăcați sunt oamenii aceștia, interesul meu se îndreaptă în altă parte. Fiecare ilustrație portretizează, de asemenea, un aripi-roșii.

Păroși, cei mai mulți dintre ei. Cu ochi sălbatici, colți și gheare. Îi studiez din nou atent, încercând, făcând eforturi să mă văd pe mine însămi. Părul meu e lung, dar îl țin bine pieptănat. Unghiile mele sunt pilitе și dinții, curați. Ochii ce se uită la mine din oglindă par destul de calmi.

Este ridicol să te gândești că o persoană care n-a văzut niciodată un aripi-roșii ar putea scrie o poveste despre ei sau ar putea face portretul unuia. E ridicol să te gândești că ar putea exista ceva din mine în povestirile astea senzaționale.

Știm adevărul despre monștri după faptele lor, nu după înfățișare.

De ce le păstrezi? m-ar întreba Jey, dacă ar afla. Ce aș putea să-i răspund? Că, oricât de oribili sunt acești aripi-roșii imaginari, sunt totuși o familie căreia aș putea să-i aparțin, dacă aș fi arătat ceva mai mult a demon?

Sau poate că mă liniștește faptul că nu mă *văd* pe mine în aceste ilustrații. Aș putea fi doar o fată normală, ascunsă de societate, dar nu un pericol pentru aceasta. Cineva care, dacă lucrurile ar sta altfel, s-ar putea duce la o ceainărie, ar merge la școală, ar întâlni un băiat, ar merge la o petrecere în lumea bună, iar lumea s-ar comporta ca și când n-ar fi nimic rău în

asta. Aș putea fi o persoană obișnuită, care n-ar avea puterea să pulverizeze capul unui om cu degetele ei. Poate că o parte din mintea mea nu a crezut în aripi-roșii, în pofida atâtor ani de când mi-am privit cicatricile și știu că sângele meu curge negru prin vene. Chiar și după ce mâinile mele au slobozit focul ucigător asupra preoților acelora.

N-am crezut până azi-dimineață, când mi-am văzut fața obișnuită în sculptura de obsidian din Piața Marelui Ra și am înțeles. Oricine a sculptat acel aripi-roșii, acel semialter prinț, l-a văzut. Pe el. Pe noi.

Este ziua petrecerii în grădină a lui Zahi Zan, iar tata pleacă. În răsărit, cultura de grâu a fost infestată de mălură, iar asta e aproape cel mai rău lucru care se putea întâmpla cu numai câteva săptămâni înainte de Întunericul Adânc, când nu va mai crește nimic timp de un an. Împărăteasa i-a convocat pe cei mai respectați horticultori și botaniști să ajute fermierii ca să salveze cât mai multe plante cu putință, așa că tatăl nostru trebuie să plece.

— Rămâneți cu bine, fetele mele, să respirați ușor.

Îi aud cuvintele pe care nu le rostește. Vrea să spună că trebuie să fim cu băgare de seamă. Jey, tăcută. Eu, invizibilă. Și cu toată îngrijorarea lui, habar n-are în ce mare încurcătură sunt deja eu.

Văzută.

Din cauza blestematei de orhidee. Aerul din plămânii mei fumează. Întotdeauna am fost atât de precauți. Ce mă fac acum?

Privesc ușa închizându-se în urma tatălui meu și-i ascult ghetetele scrâșnind pe aleea de pietriș până în stradă. Pe fereastră, o văd pe Jey făcându-i cu mâna din micuța noastră grădină din față, cu părul negru neacoperit, cu umerii dezgoliți.

Îmi trec degetele prin păr. Nimeni nu mă poate vedea prin perdele, nu-i așa? Nu le-a testat Jey, uitându-se bine din curte, când le-am atârnat? Nu m-a pus tata să stau sus, în dom, ca să nu fiu văzută din stradă? Nimic nu mai pare sigur acum.

Încă n-am vorbit cu Jey despre ce s-a întâmplat în gang sau în grădină. N-aș ști de unde să încep sau ce aș vrea să-i spun. Singurul lucru pe care-l știu e că e mai important decât oricând să ajung la afurisita aia de orhidee incandescentă.

Jey intră în casă, închizând ușa greoaie în fața luminii strălucitoare de amiază.

— Ei bine, zice ea, bietul tata, întotdeauna trimis să rezolve problemele tuturor. Cât o să dureze oare de data asta?

Încep să-mi leg părul la spate cu un elastic. Jey se apropie automat de mine, trăgând, înfoid și îndreptând.

— Bănuiesc că destul cât să te duci la petrecerea aceea.

Nu știu de ce spun asta.

— Nu-i grozav? zice ea și-i aud zâmbetul din glas. Să fiu sinceră, mi-a trecut prin minte să mă duc. Ce rău ar putea fi în asta? Vreau să spun, n-am întâlnit încă pe cineva din familia regală și, din câte aud, mi-aș fi amintit cu siguranță dacă aș fi întâlnit.

— De ce spui asta? întreb eu, ținându-mi vocea în frâu.

Jey mă trage o ultimă oară de păr, fixându-l, apoi mă întoarce cu fața la ea. Privirea ei este jucăușă.

— N-ai auzit nimic despre Zahi Zan? Se spune că ar fi chiar frumos. Deși se pare că duce o viață pe potrivă. Se apleacă spre mine. O altă tânără domnișoară în fiecare săptămână – și uneori mai mult de una!

— Citești prea multe romane ieftine, zic eu, sec.

— Care-i problema?

Jey dă să mă ia de braț, dar eu deja urc scara spre liniștea camerei mele.

— Hei! strigă ea, dar trântesc ușa-trapă.

De parcă o ușa-trapă ar putea s-o descurajeze pe sora mea.

— Uite care-i problema, Jey, încep eu, câteva momente mai târziu. Ea s-a așezat pe masa mea și se apleacă, uitându-se la mine ca un prădător la vânatoare. S-a întâmplat când am schimbat noi locurile.

Ea-și îndreaptă spatele și duce o mână la gură.

— Oh, Rasmus! Tu ai fost cea care l-ai întâlnit, nu-i așa? Când te-ai ocupat de bujori în locul meu? Sunt așa o idioată.

Îmi frec fruntea.

— Ei bine, da, eu am fost, dar nu ăsta e lucrul important.

— Deci tu ar trebui să te duci la petrecerea aceea, nu eu, spune Jey și asta îmi face inima să sară peste o bătaie. Biata de tine!

Sora mea îmi ia mâna într-ale ei. Pe față îi văd îngrijorarea, dragostea și înțelegerea. Aceeași expresie ca a tatei. Cea care a încetat să fie înțelegătoare în clipa în care am început să vreau mai mult de la viață decât îmi era permis.

— Uite, Jey, nu înțelegi. A fost o greșeală din partea noastră să facem o șmecherie ca aceea și acum sunt *reală*.

Avea mai multă logică în mintea mea.

Jey părea confuză.

— Cum adică, „reală”? Bineînțeles că ești reală. Întotdeauna ai fost reală.

Mă uit spre șirul meu ordonat de cărți.

— Și atunci, cum mă cheamă?

Expresia ei îngrijorată șovăie și scoate un oftat de frustrare.

— N-am să mă cert cu tine pentru asta, acum.

Apoi coboară tăfnoasă, bufnind pe scară.

Mă așez pe podea, lângă ușa-trapă și ascult. După câteva minute, aud pleoscăitul apei în lavoar, scârțâitul sertarelor biroului, foșnetul costumului de mătase roz care este probabil cel mai scump obiect din casă – larg pe picioare, mulat pe bust, cu

un decolteu care l-a făcut pe tata să-și ridice o sprânceană stufoasă și să spună „Nu”. Aud țcăniturile ascuțite ale pantofilor de lac pe podea și fragmente de cântec îngânate pentru sine. Sora mea probează cele mai bune haine de petrecere.

Dar, cu toată invizibilitatea mea, ce ar face ea fără mine? Eu contez pentru Jey. Și ea pentru mine, și tocmai de aceea nu-i pot lăsa pe preoți să mă prindă. Nu pot sfârși într-o grămadă de zdrențe pe Podul de Jad. Nu încă.

— Îmi pare rău, Jey, zic eu în aer. Trebuie să ajung la orhideea aceea.

Îmbrac salopeta ei verde de rezervă și îmi leg un batic de pânză peste jumătatea inferioară a feței. Cobor scara, îi găsesc ochelarii în bucătărie și mi-i prind de încheietura mâinii.

Jey iese din camera ei, cu mâinile pe șoldurile de mătase roz.

— Ce faci?

— Grădinărit, răspund eu.

— Aia e uniforma mea.

Oare e lumina piezișă ce pătrunde prin jaluzelele ferestrei de vină pentru expresia ei atât de enigmatică?

Trag aer în piept și pun o mână pe umărul ei.

— Jey, eu... trebuie să mă duc la petrecere. Pe Insula Roet.

Spun asta pe cel mai hotărât ton. Oare o să se opună?

Îi cade fața și, pentru doar o clipă, are aceeași expresie ca atunci când tata i-a spus că nu putea să meargă cu ea în prima ei zi la școală. Dar nu mai avem cinci ani și ea își revine repede. Strămbă din nas.

— Așa?

Râd.

— Fața ta o să mă ajute să trec de porți. Dar uniforma ta o să mă ducă acolo unde am nevoie să ajung. E important. Mai important decât pot spune. Îmi pare rău. Știu că ai fi vrut...

— Nu-ți bate capul cu asta. Eu pentru tine sunt îngrijorată. Ce ai de gând să faci?

— O să...

O săucid singurul specimen cunoscut din cea mai rară plantă din Caldaras. Sunt gata să i-o spun, dar ceva mă oprește.

— Asta ar putea fi singura mea șansă să văd vreodată grădina privată a Împărătesei.

Îmi vine greu s-o mint pe Jey. Mai rău e că mă crede. Zâmbește.

— Mi se pare un motiv destul de întemeiat. Ei bine – mă îmbrățișează – distracție plăcută!

Și ies încă o dată afară, în lumea ostilă.

În partea de est a Pieței Marelui Ra, carcasele pompeilor cu țigle de metal murdare înconjoară malul șuierător al lacului Valul de Azur. Țevile de aramă și de plumb cotesc pe drumul lor până jos, în adâncurile acvamarine, colectând, încălzind sau reciclând apa care alimentează orașul nostru vulcanic. Străzile merg paralel cu lacul aici, pe unde eu mă îndrept spre pod, și valuri clocotite pleoscăie molcom pe lângă pilonii de sub picioarele mele. Doi muncitori, îmbrăcați în negru și plini de praf de cărbune de la focurile cazanelor, stau pe chei, mâncându-și mâncarea de prânz în timp ce lacul fierbe sub ei. Când trec, unul dintre ei aruncă o aripă de pui curățată de carne în apă, iar ochii mei urmăresc undele, în locul unde o palmă de mal se ițește din apă, sub chei. Acolo, nisipul negru e acoperit cu oase ale prânzurilor vechi, toate sclipind albe și curate, orice zgârci rămas pe ele fiind opărit și dispărut de mult.

Traversez, fără să mai fiu fermecată de frumusețea mortală a apelor lacului Valul de Azur.

Podul de Jad, însă, e la fel de splendid ca întotdeauna. După-amiaza se înstăpânește peste el, poleind marginile verzui ale podului cu o lumină caldă. Curând, ajung la arcul ce marchează țărnul Insulei Roet.

— Nu se fac desprăfuiți astăzi, zice una dintre santinelele de la poartă.

Au aceleași armuri ca gardienii din oraș, dar strălucesc ca monedele noi.

— Sunt invitată.

Le întind invitația.

Santinela o ia și tușește, acoperindu-și râsul batjocoritor, dar colegul lui îi arată pe bucata de hârtie și spune:

— Fairweather. E fiica unuia dintre grădinarii-șefi.

— Da, tata este Ring Fairweather, zic eu, scoțându-mi puțin bărbia înainte.

— Bine, bine!

Santinela se dă un pas în lături.

— Nu-i chiar ce aș purta eu la o petrecere, dar treaba ta.

Nu-i dau atenție și trec cu pași mari pe sub arc. Pajiștea pe care Zahi Zan o cosea în dimineața când l-am întâlnit e plină cu oameni bine îmbrăcați, inclusiv ceea ce pare a fi un exorbitant număr de fete frumoase. Smâlțează iarba ca niște flori uriașe în rochiile lor strălucitoare, de toate culorile imaginabile; servitorii mișună printre ele, ca niște insecte roind pentru polenizarea lor. Pentru o clipă, rămân pironită locului. Tot ce fac ei exprimă lejeritate. Îi privesc cum mănâncă și beau, se joacă cu mingea, cu ciocanele de crochet și jocuri cu cercuri, pe care nu le cunosc, ori stau lenevind pe marginea fântânilor elegante.

Mă ghemuiesc în spatele unei brazde galben-pal de iarbă-tăciune, sperând că postura și costumația mea vor sugera „grădinărit” oricui m-ar observa din întâmplare, chiar dacă nu am

nicio unealtă de grădinărit. Mi-ar fi fost mai ușor dacă aș fi avut haine elegante, dar uniforma asta este cea mai bună șansă să ajung la orhideea incandescentă.

Îl zăresc pe Zahi Zan ieșind pe o grandioasă ușă dublă, care nu poate fi decât intrarea principală în Palatul de Aramă. Cu părul dat pe spate și nasturi strălucitori la veston, nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama că era nobil. Emană nobilime prin toți porii.

Un grup de fete, fiecare îmbrăcată într-o rochie de mătase de culoare diferită, dar, altminteri, identice, îi țin calea când pășește pe peluză, iar el le dăruiește o grațioasă plecăciune. Aud chicoteli. O fată – galben unt – se desprinde de grup și îl ia de braț.

Destul. Sunt aici să găesc orhideea, nimic altceva. Analizez terenul din spatele ochelarilor negri ai lui Jey. Chiar dacă orhideea este cea mai rară plantă din Caldaras, totuși este o plantă. Are nevoie de lumină și îngrijire. Împărăteasa n-o poate ține ascunsă în vreo pivniță.

Un dom de sticlă scânteietoare, pătat de culorile estompate ale vârfurilor copacilor dinăuntru, se ridică în spatele cupolelor arămii ale palatului. Acolo trebuie să fie grădina personală a Împărătesei, locul care mi l-a răpit pe tata de atâtea ori. Acesta este motivul pentru care mica mea grădină în toate culorile poartă în ea o oarecare melancolie, căci știu că năstureii, roșiile și fasolea mea cățărătoare sunt o nimica toată în comparație cu minunile de aici. Îmi rotesc ochii peste pajiște, întrebându-mă cine or fi aceste făpturi prețioase, bogate în frunze, care solicită mult mai multă atenție din partea tatei decât mine.

Orhideea incandescentă trebuie să fie acolo.

Merg pe marginea pajiștii, trecând pe lângă bujori, care își lipesc parfumul de corpul meu ca niște pânze de păianjeni. Mă

îndrept spre domul de sticlă de-a lungul zidului, mișcându-mă cu pas sigur, dar nu foarte grăbit. Chiar și în umbră, sunt captivată de soare și de cer. Dacă ar trebui să fiu invizibilă pentru totdeauna, cred că aș alege Insula Roet ca închisoare.

Domul e păzit de uși metalice înalte, boltite, făcute din împletituri de vițe aurii. Nu e genul de ușă care s-ar deschide împingând discret în ea. Descurajată, încerc o clanță ornamentată cu cartușe și, spre mirarea mea, se deschide cu un declic ușor. Mă strecor înăuntru și, în sfârșit, văd grădina la care am visat de când eram copil.

Copacii se înalță spre cerul de sticlă, frunzele verzi, galbene și albastre răspândind un caleidoscop de lumină frumoasă peste aleile de pietriș și dâmburile acoperite cu mușchi ale grădinii. Păsări pe care nu le pot vedea ciripesc pe ramurile lor – recunosc fragmente de melodie individuală, dar n-am auzit niciodată atât de multe odată. Apa curge în cascade pe lângă marginile domului, clipocitul ei sclipitor amețindu-mă, de parcă întregul loc s-ar ridica la cer. Flori imense stau tolănite în jur, întinzându-și tentaculele, etalându-și spiralele, culorile și mireisme scandalos de senzuale. Veșnic-negre, flori-spiriduș, anemone inelate – nu pot numi decât jumătate dintre speciile pe care le văd și pe multe altele doar le ghicesc după desenele pe care mi le amintesc vag din cărțile tatei.

Nu poate exista altă grădină la fel de minunată în toată lumea asta.

O alee acoperită cu pietre de alamă mă ademenește. Grădina este pustie, în afară de păsările cântătoare și cei câțiva pești pe care i-am zărit în bazinele strălucitoare, iar frânturile de voci de pe pajiștea de afară se sting pe măsură ce mă îndepărtez de ușile aurite. Îmi ridic ochelarii pe cap și-mi las bandana în jurul gâtului, iar culorile și parfumurile sunt încă și

mai intense. Când ajung la o tufă de cuscută deosebit de frumoasă, închid ochii, îmbătată de parfum. Aș putea să leșin. Și nu m-ar deranja câtuși de puțin.

O tufă de șapca-broaștei își leagănă frunzele lungi și păroase înspre mine și aproape că râd. Întotdeauna am fost mândră de șapca-broaștei din domul meu, de vreme ce sunt foarte greu de crescut, dar a mea ar părea fără îndoială pricăjită pe lângă acest monstru. Tata spune că florile cu adevărat mari au rădăcini albastre, în loc de purpurii. Mă aplec printre frunze și mă ghemuiesc, ca să arunc o privire. Da, se vede ceva albastru ieșind din solul de dedesubt...

Scârț.

Încremenesc.

Scârț. Scârț. Pași. Unii prudenți. Nu pașii cuiva care vrea să fie auzit. Rămân nemișcată, ghemuită printre frunzele gigantice.

— Deci, ce-ai găsit, draga mea?

Vocea șuierătoare a unui bărbat pare să vină de sub mine și-mi dau seama că mă aflu pe vârful unui dâmb îmbrăcat în mușchi. De partea cealaltă a șepcii-broaștei, o alee de pietriș trece pe fundul văii, la câțiva pași mai jos.

— Salutare și ție, răspunde o voce glacială de femeie.

— Oh, îmi cer scuze. Vocea șuierătoare pare ușor iritată. Salutare. Ce mai faci? Eu sunt bine. Unuia dintre agenții noștri i-a fost tăiat gâtul, iar Cei Frumoși răspândesc zvonuri despre aripi-roșii.

Vocea șuierătoare vorbește cu o afectare mieroasă, de înaltă aristocrație, în vreme ce a femeii sună mult mai natural nobilă. Încerc să mă strecur câțiva centimetri mai între frunze, ca să arunc o privire la ei, dar nu îndrăznesc să scot vreun zgomot.

— Unuia dintre...? Cine...? exclamă femeia.

— Nu ai nevoie să știi. Deci, ce-ai găsit?

Femeia răspunde cu un strop de venin.

— Ce am găsit? Bună întrebare.

— Nu fi insolentă cu mine, spune vocea şuierătoare. Adu-ţi aminte, nu eşti de neînlocuit.

Rasus, ce să însemne asta?

— Nu sunt insolentă, sunt realistă, zice femeia. Uite, Comandantul nu are secrete, da? Tot ce vezi e tot ce este aici. Îţi spun, nu există.

Se aude un scrâşnet puternic de pietriş acum, iar vocea devine severă.

— Nu fi proastă. Nu e treaba ta să-i pui existenţa la îndoială, treaba ta e s-o găseşti.

— Dar se spune că Spinul Negru...

— Dacă el există cu adevărat, atunci e o fiinţă omenească şi plesneşte când o striveşti, exact ca oricare alta, se răsteşte el. Ne pierdem răbdarea. Dacă nu găsim Inima curând, Cei Frumoşi o vor găsi. Sau să raportez că nu eşti potrivită? Sunt sigur că fiul Împărătesei ştie unde este, iar eu ştiu pe cineva care ar fi mai mult decât bucuroasă să stoarcă informaţia asta de la el.

— Nu! Tânăra femeie părea nervoasă acum. Nu-i nevoie de asta, te rog. Nu, o să... o să continui să caut. O s-o gălesc.

Aud alte scrâşnete de pietriş, ca şi când doi oameni s-ar mişca în direcţii diferite. Este Zahi în primejdie?

Când sunt sigură că au plecat, ies din tufa de şapca-broaştei şi îmi întind spatele. Încă îmi chinui mintea cu întrebări, când părăsesc poteca cu pietre de alamă şi mă întorc pe aleea principală de pietriş care străbate grădina. Poate că de aceea mă ciocnesc cu un tânăr cu faţă durdulie şi ochi apoşi, care arată ca un nap.

— Hei! mârâie el, chiar dacă e pe puţin de două ori cât mine şi eu sunt cea care tocmai şi-a pierdut echilibrul, căzând într-o tufă de albăstriţe gigantice.

— Scuze, balmăjesc eu, având cel puțin prezența de spirit să-mi trag ochelarii la loc pe față.

— Servitori păcătoși, zice Față de Nap, aranjându-și vesta albastră de filfizon și pălăria cu pene.

— Nu sunt servitoare, sunt grădinar, i-o trântesc eu, chiar dacă ar fi mai bine să-mi țin gura.

— Ei, zice el, nu-i asta...? Stai puțin, tu ești. De ce naiba te-ai îmbrăcat așa?

Mă întorc de parcă aș avea treabă în partea cealaltă a grădinii.

— Aceasta este uniforma mea, domnule. Îmi pare rău că nu-ți place.

Încerc să fac un pas, dar mă prinde de umăr și mă întoarce spre el.

— De-a ce te joci, Jey? zice el.

Jey!

— Nu-mi place tonul tău. Nici mâna ta, zic eu cu răceală, dându-i-o la o parte.

Oh Rasmus, ce se întâmplă?

— Te furișezi pe aici, deghizată? zice Față de Nap, cu sudoarea sclipindu-i pe la tâmpile. Ce faci? Lucrezi cu ei? Ai abandonat cauza? Viperă mică!

Mă înșfacă de umeri și mi-i strânge, de parcă informația pe care o dorește ar putea ieși brusc din pieptul meu, dac-ar strânge destul de tare. Mă dor oasele, iar cicatricile de pe spate sfârâie. Plămânii îmi tânjesc după acea excesivă gură de aer pe care n-am să le-o acord, aceea despre care știu că ar elibera puterea ce-o simt zbatându-se în lăuntru meu. Dar îmi aduc aminte de oamenii însângerați din gang și încerc să-mi țin respirația în frâu.

— Pe erupția în flăcări a lui Mol, nu sunt deghizată! zic eu. Mă ocup de florile din grădină, netotule!

— Încetează cu minciunile, Jey! scuipă el, plesnindu-mă peste față cu palma deschisă.

Ustură ca naiba. Mai rău, mi-a aruncat ochelarii la pământ. Mă reped să-i iau înapoi, dar prea târziu. Tânărul a înlemnit, uitându-se înmărmurit la fața mea.

— Ce naiba...?

— Ce se întâmplă? E vreo problemă? se aude o voce din spatele lui.

Spatele îmi îngheață; umerii mă dor.

— Totul e în regulă, zice Față de Nap, deși arată un pic șocat. Se întoarce și, în clipa aceea, amândoi dăm cu ochii de Zahi Zan.

— Excelența Voastră!

Zahi se înclină, Față de Nap se înclină și eu nu știu ce să fac, așa că sfârșesc dând din cap mai curând violent.

Față de Nap e numai zâmbete.

— Ați cunoscut-o pe prietena mea, domnișoara Jey Fairweather?

Prietena mea. Atunci ăsta trebuie să fie Bonner. Domnul Legumă Rădăcinoasă. Oh, Jey, ai fi avut atâția tineri gentilomi de unde s-alegi! De ce nătângul ăsta?

— Cu siguranță ne-am întâlnit, zice Zahi, cu fața inexpressivă. E o plăcere să te văd, domnișoară Fairweather. Mă bucur că ai putut veni la mica mea petrecere.

Întinde o mână și i-o strâng scurt. Apoi, trăsăturile i se luminează într-un mic început de zâmbet.

— Se pare că trebuie să-mi cer iertare și recunosc stinghereala mea că mi-ai luat invitația ca pe o cerere de a lucra în grădini astăzi.

— Oh, nu, zic eu, uitând de Bonner pentru o clipă. Eu doar... chiar îmi place uniforma.

Zahi râde.

— Cer iertare Excelenței Voastre. Bonner mă apucă de braț, un pic brutal. O conduc acasă, chiar acum, ca să se schimbe.

— Cum dorește, zice Zahi, deși, sincer, prieteni, nu e nevoie. Îmi aruncă o privire. Mi s-a părut că aud o ceartă.

Încerc să mă arăt nedumerită.

— Ceartă?

Cel mai bine ar fi să-l fac să plece. Nu pot spera la ajutor din partea lui și, cu siguranță, nu pot risca să-mi expun identitatea față de însuși fiul Împărătesei. Mă pot descurca și singură cu Bonner.

— Nicio ceartă aici, zice Bonner.

Mocofan pe față.

— Ei bine, atunci vă las să vă bucurați de grădină.

Zahi înclină politicos capul și pleacă, alăturându-se unui grup de tinere domnișoare entuziaste, pe pajiștea umbrită de afară.

Îi arunc priviri ucigașe lui Bonner, ai cărui ochi sunt cât cepele.

— Nu ești... nu ești ea, zice el.

La dracu'. Nu, nu, nu. Încerc să-mi păstrez vocea clamă.

— Despre ce vorbești?

— Nu ești Jey Fairweather, zice el.

— Bineînțeles că sunt. Înghit în sec. Uită-te la mine. Cine altcineva să fiu?

— Tu ai *ochi albaștri*.

— Nu te prosti, zic eu, calmă. Întotdeauna am avut ochi albaștri, nu ții minte?

Înăbușindu-mi dezgustul, îi pun o mână pe față, într-un gest de afecțiune, dar el se dă înapoi ca ars.

— Când a spus că are o soră, eu...

Simt un șoc în piept.

— A spus ea că are o soră?

— Sunteți gemene, exclamă el, căscând gura la mine ca un pește.

Mintea mi se învârtește.

— Ce ți-a mai spus despre mine?

— *Unde e semnul tău, geamăno?* se răstește Bonner. Unde e cicatricea preotului de pe fruntea ta? Nu mă minți.

Inima mea bate nebunește. Îl privesc în ochi.

— Te rog, șoptesc eu. De dragul lui Jey, te rog să uiți că m-ai văzut vreodată. Da? O să părăsesc orașul. N-o să mă mai întorc niciodată. Promit. Te rog, nu aș face rău nimănui vreodată.

În cele din urmă el clipește și se încruntă. *Te rog, Rasmus, lasă-mă să-l înduplec. N-o să mai cer niciodată altceva, promit.*

Când Bonner vorbește, cuvintele lui sunt reținute și grijulii.

— O să-ți păstrez secretul față de oamenii aceștia buni de aici, astăzi. Ce trebuie să faci acum este să-ți pui ochelarii la loc și să-ți acoperi fața cu bandana aceea.

Fac cum mi-a spus, ușurarea inundându-mi venele.

— Mulțu...

— Acum, vii cu mine! zice el și mă înșfacă de braț. Și, dacă dispari, o să mă duc la tine acasă, în noaptea asta, și o să-i frâng gâtul surorii tale în timp ce doarme.

Șapte

Când eu și Bonner părăsim domeniul Palatului de Aramă, trecem pe lângă Zahi Zan și una dintre tinerele frumoase – cea îmbrăcată în rochia galben-unt – care stau pe o bancă de piatră, lângă o fântână. Ea râde și își lasă capul pe spate; el se strâmbă comic. Niciunul dintre ei nu ne observă.

Nu e ca și când aș fi răpită sau ceva de genul ăsta.

Drumul înapoi peste Podul de Jad este un amestec de emoție și enervare. Bonner nu spune unde mergem, dar nu e nevoie decât să mă întreb singură: Unde aș duce eu un aripi-roșii dacă l-aș prinde? Deci, bineînțeles că mergem drept, prin mulțimea din Piața Marelui Ra, la Templul lui Rasmus.

Bonner îmi strivește brațul cu degetele lui transpirate ca și când m-ar stăpâni fizic. Și fără sângele meu de aripi-roșii aș putea să mă scutur de lipitoarea asta umflată de pe mine. Însă nu pot fugi – știe unde locuiesc, unde se duce Jey la școală. Nu pot s-o păzesc în fiecare minut, când e imposibil pentru noi să fim împreună în public.

Ieșim de pe largul Bulevard al lui Ver, străbatem ganguri umede și străduțe lăturalnice presărate cu prăvălii cu vitrine întunecate pe care aș avea o rețineră să le explorez. Trecem

pe lângă vreo câteva mici grădini ofilite de la stradă, ale căror roade arată chiar mai neapetisante decât roșiile lui Jey. Bonner mă duce mai departe, respirând greu. Cu toată bravada lui, îmi dau seama că li e frică.

Alege să mă poarte pe străzile neumblate ale orașului Caldaras și nu pe cele aglomerate – gestul unui vinovat care încearcă să-și ascundă crima. Dar rezultatul e că acum suntem singuri în labirintul de fundături uitate de lume, iar el nu știe de ce sunt eu capabilă. Nici eu nu prea știu.

O pasăre de pradă fâlfâie într-un mic petic de soare, privindu-mă cu un interes leneș. Oamenii de știință ne spun că păsările răpitoare, marii strălunghi și micii papagali sunt ciudățenii, noi versiuni ale creaturilor îngrozitoare ce obișnuiau să cutreiere pământul înainte de ființele omenești și de alteri, poate chiar înainte ca Mol să erupă din străfundurile fierbinți. Sunt la fel de vechi ca zeii înșiși, dar n-au rezistat din cauza templelor, a credincioșilor și a puterilor supranaturale. Păsările, cu oasele lor pline cu aer și corpurile aerodinamice, au supraviețuit pentru că s-au adaptat. Ei văd realitatea așa cum este, nu cum ar dori să fie.

Ne apropiem de Piața Marelui Ra și de Templul lui Rasmus și nu mă aștept să fiu primită cu brațele deschise de preoții de acolo. Sau de gardieni. Pe sângele lui Mol, nici măcar nu m-am gândit la gardienii Templului. Și vor fi zeci de oameni în piață, și nevinovați credincioși în Templu...

O să fiu nevoită să-l ucid pe Bonner. Aici. Revelația mă cutremură.

El mă smucește de braț, iar eu mă opintesc. Ne oprim. Patru sau cinci strălunghi murdari se zgâiesc suspicioși din umbrele unui țarc improvizat în grabă.

Tălpile îmi ard cu puterea de sub ele, care se frământă sub pământ. Sfera de energie din corpul meu plesnește și se cabrează.

Vreau într-adevăr să fac asta?

— Haide!

Bonner îmi sucește brațul. Îmi aruncă o privire aspră, dar îi văd frica din spatele ei. Îi este teamă de mine și are dreptate să-i fie.

— Nu face asta, prietene, spun eu, uitându-mă adânc în ochii aceia aroganți și apoși, încercând să văd în sufletul unei persoane care a putut să declare c-o iubește pe sora mea și apoi să amenințe că-i frânge gâtul. O persoană care a putut să răpească pe cineva care nu i-a făcut niciodată vreun rău, ca s-o predea celor care o vor omori.

Degetele încep să-mi tremure, furnicându-mă cu foc. Strălunii se trag repede în fundul țarcului, strângându-se în umbra unei copertine de metal jegos. Bonner a încremenit, cu ochii holbați, în sfârșit conștient de poziția periculoasă în care s-a pus singur. Aș putea stinge pe loc ochiiăștia apoși pentru totdeauna, iar sora mea n-ar afla niciodată ce s-a întâmplat. Aș putea să-i fierb sângele în vene.

Fă-o acum, îmi spun în minte. Degetele îmi sunt atât de încinse, încât l-aș putea lăsa fără piele cu o singură atingere.

— Hai să mergem, creatură, șuieră el, umflându-se ca un mierloi căutând bătaie. Mișcă-te.

Fă-o! Întind o mână. Bonner se uită la ea, cu ochii holbați.

Dar deodată, ceața gângului mizerabil e tulburată de un sunet slab. O tuse. Mă întorc, ciulind urechile. Acolo – atât de aproape, încât mă minunez că niciunul dintre noi nu l-a văzut – este un om în zdrențe, cu o respirație gâfâită și părul ca un ghem de sârmă subțire, ruginită. Zace în murdărie, rezemat de un zid, cu picioarele întinse în lături de parcă n-ar mai face parte din corpul lui. O pasăre de pradă imensă, cu pene jumulte și ochiul închis, stă cocoțată pe umărul scheletic al omului – doi vechi prieteni, uitați de restul lumii.

Omul se uită la mine cu ochi injectați, fără expresie, goliți de mult de toate amintirile despre frică, mânie sau fericire. Însă prin privirea lipsită de emoție îmi dau seama că e curios să vadă ce-o să fac mai departe. Tușește din nou, iar pasărea își deschide ochiul auriu și mă zărește. Oare el știe despre aripi-roșii, omul ăsta? Eu o să fiu primul și ultimul pe care l-a văzut vreodată.

Bonner nici măcar nu privește în direcția lor.

— Destul. Mișcă-te. Care-i problema?

— Problema?

Îi arunc o privire dură ca piatra, simțind trei ochi ațintiți asupra mea. Acum mă aplec mai aproape de Bonner și-i șoptesc:

— Problema e că ai luat foc.

Cât ai clipi, îl înșfac pe Bonner de mâini și îngădui unei mici izbucniri de flăcări să țâșnească prin vârful degetelor. El țipă – teatral, mi se pare mie, de vreme ce e doar un pic de foc – și se clatină, căzând la pământ.

— Pe toți...! Ce ai făcut?

Bate cu palmele fripte în noroiul negru și unsuros din gang.

Pentru o clipă, mi se pare că aud iarăși tusea hârâită a bătrânului, dar când mă întorc, ochii lui injectați strălucesc. Râde. Îi prind privirea și nu mă pot abține, râd și eu cu el.

Bonner se ridică, amețit.

— Să nu... să nu îndrăznești să fugi, monstrule!

Îmi încrucișez brațele.

— N-o să fug. Nu atâta timp cât libertatea mea e prețul pentru viața surorii mele. Așadar poți să-ți ții mâinile blestemate acasă.

Ochii lui fulgeră.

— O să mori, aripi-roșii. Cei Frumoși o să-ți smulgă carnea de pe oase.

— Dacă asta o să te țină departe de sora mea, n-au decât s-o faci, spun eu. Asta înseamnă dragoste, presupun.

— Dragoste! exclamă Bonner, de-a dreptul uluit. Dragoste înseamnă să protejezi oamenii nevinovați de demoni! De parcă o creatură ca tine ar putea ști ceva despre dragoste.

Pielea de pe fața mea devine ca gheața. Aproape că nu-mi recunosc vocea fioroasă care-mi iese din gâttej.

— Ce știu, însă, mârâi eu, e că te-aș putea ucide pe loc, dacă aș vrea. *Și ar fi tare ușor.*

Pornim din nou, iar Bonner nu mai scoate niciun cuvânt. Arunc o privire înapoi, spre bătrânul în zdrențe, dar el și tovarășul său au închis ochii. Stau nemișcați în ceața murdară și, probabil, s-ar putea să rămână așa până la sfârșitul veacurilor.

Acum am complicat lucrurile. Pășim pe o stradă lată, zgomotoasă și scăldată în lumina difuză doar-cu- puțin-mai-luminoasă-decât-umbra, care ține loc de soare aici. De vreme ce nu l-am ucis pe Bonner în secret, va trebui să evadez când mă va lăsa la Templu și spun o rugăciune să reușesc să mă întorc pe strada Drobul de Sare ca s-o previn pe Jey înainte să-și dea el seama c-am scăpat. O operațiune ceva mai delicată, recunosc.

Peste alte câteva momente, urcăm în sfârșit treptele de marmură ce duc la marele Templu al lui Rasmus. Vestibulul de dincolo de ușile de intrare e cam cavernos; nu-mi pot închipui cum arată sanctuarul propriu-zis. Bonner face o plecăciune la intrare, apoi îmi aruncă o căutătură piezișă. Eu îi întorc privirea plină de venin. *Exclus. Nu mă plec.* El mijește ochii, de parcă ar fi trebuit să știe că n-o să am decența să mulțumesc zeului care se pregătește să mă doboare. Apoi îmi face semn să-l urmez, deși exact asta fac de mai bine de o jumătate de oră.

Ghetele mele de lucru bocănesc pe pardoseala curată, plăci de marmură albă care sclipesc în pete de safir, aur și rubin, de la lumina care pătrunde prin ferestrele cu vitralii.

Un preot într-o robă violet, un rang mai înalt față de preoții albaștri de rând, stă la intrarea în sanctuar, dar Bonner îl ignoră și mă trage într-o parte. Acolo, așteptăm pentru ceea ce mi se pare o veșnicie. Preoți și civili intră și ies, dar Bonner nu le dă nicio atenție. În cele din urmă, un alt preot în violet iese din sanctuar – același de pe Podul de Jad cu mărturia despre omul ucis – și Bonner pare, în sfârșit, interesat. Vorbesc cu voce scăzută, în timp ce eu mă prefac că studiez critic scena celestă sculptată într-unul dintre pilonii de gresie ai vestibulului. Preotul mă măsoară din ochi, apoi dispare pe o ușă pe care abia apuc s-o zăresc, în spatele unei mari draperii aurite. Mă întreb cât o să dureze până sosesc gărzile Templului.

Nu mult.

Ca orice templu care se respectă, și acesta are o temniță. Sunt sigură că au un alt nume pentru ea, ceva de genul Zona Detenției Corecționale Juste și Centru de Exercițiu. Dar ca persoană care a citit până la saturație romane de duzină, recunosc grațiile de fier, podeaua murdară și obiectele care par de specialitate fără ca natura lor să fie imediat identificabilă. Lumina slabă de la cele câteva lumânări fixate în perete creează genul de semiintineric ce stârnește panica nejustificată.

Sau complet justificată.

Bonner a fost expedit de preotul în violet, cu mâna pe spatele lui, cu vreo două etaje mai sus. Gărzile și cu mine am continuat să coborâm până când lumina puternică a lămpilor cu gaz, marmura și catifeaua aurită au fost înlocuite de pălpâiri galbene, piatră golașă și pete suspecte.

Tălpile îmi frig în continuare, jucându-se cu invizibilele tentacule de foc ce se strecoară din pământ pe sub podea, însă, din câte îmi dau eu seama, evadarea e imposibilă din încăperea aceasta. O singură ușă, o singură scară ce duce la suprafață și probabil cincizeci de oameni pe care va trebui să-i incineriez de aici până afară. Nu e prea roz. Va trebui să mai aștept.

Zgarda de fier mărimă-universală a Templului îmi este fixată de gât. Lanțul atașat trebuie să cântărească aproape cât mine și sunt silită să mă cocoșez, ca să nu mă tragă de gât în spate și să mă stranguleze. Și, îmi dau seama că sunt o pacoste pentru societate, dar un scaun ar fi o pretenție exagerată?

Cei doi gardieni îmbrăcați în negru, o huidumă bărboasă și o femeie slăbănoagă, cu ochii goi, se încruntă la mine de sub coifurile lor de fier cu țepi – coifuri reprezentând razele soarelui, o idee care ar fi frumoasă, dacă soarele ar fi negru și înspăimântător.

— Deci, pentru ce ești aici? Întreabă gardianul bărbos. Falsificare sau erezie?

Mă încrunt.

— Nu vi se spun prea multe, așa-i?

— Preacurvie? Încearcă femeia.

— Ei, mă faci să roșesc. Îmi încrucșez brațele. Chiar nu știți de ce mă aflui aici? Cum o să mă puteți tortura corespunzător?

Jey ar fi mândră de cât de bine îmi ascund teama. Mă rog, aproape. Doar cât inima să nu-mi spargă pieptul cu bătăile ei.

Nădușeala îmi șiroiește pe lângă față. Temnița este înăbușitoare. Dar anticiparea pedepsei mele, misterul acesteia, e cel mai greu de suportat. Măruntaiele mele par strivite numai de aerul din acest loc.

Lucrul ciudat este cât de neînfricați sunt gardienii. Au în față lor un *aripi-roșii*, o străveche creatură a răului și a distrugerii,

în captivitate, iar ei sunt numai doi? În timp ce mă uit la fețele lor lipsite de expresie și la mișcările lor apatice, simt banalitatea întregii chestiuni. Potrivit legendei, eu nu vreau nimic altceva decât moartea tuturor ființelor omenești din Caldaras și am puterea supranaturală de a o face. Lor nu le pasă? N-ar trebui să fie îngroziți?

Nu că m-aș simți supranaturală acum. Mi-e foarte cald, sunt transpirată și nervoasă. Trebuie să-mi mușc obrazul pe dinăuntru ca să nu-mi tremure maxilarul.

Gardianul bărbos zice:

— Bine, atunci, hainele jos.

— Hei, stai puțin..., încep eu, dar femeia deja și-a pus mâinile pe nasturii salopetei mele verzi de grădinar.

Nu pot să cred că am fost vreodată entuziasmată de interacțiunea umană, că am vrut să mă atingă cineva. Interacțiunea umană e groaznică. Împing cu cotul degetele osoase de pe mine, iar bărbosul spune:

— Ah, nu-ți rupe costumul!

Adică ei plănuiesc să... să nu știi ce și nici nu vreau să mă gândesc la asta, iar tot ce poate el să spună este *nu-ți rupe costumul*? Asta înseamnă că preoții ar fi supărați dacă ar ști ce se pregătesc gardienii ăștia doi să facă?

Bărbosul se apleacă la o poliță joasă și scoate un bici de strălungi care arată periculos. Sudoarea îmi șiroiește pe tâmpile, dar nu mă clintesc.

Femeia cu ochii afundați pune mâinile pe bici.

— Vrei o plesnitură peste față, domnișoară? întrebă ea. Strălunții sunt păsări mari. Știi ce poate face un bici unei făpturi mici ca tine? Îți retează nasul de pe moacă sau îți scoate un ochi din orbită.

— Nu sunt mică, zic eu, dar femeia își bagă un deget în gură și scoate un *poc!* ca de dop.

Bărbosul se uită pieziș la ea.

— Rasmus, ce minte ai și tu! Nu mai fi enervantă.

Se întoarce apoi spre mine:

— Acestea fiind spuse, domnișoară, o să-ți stălcesc fața, dacă nu cooperezi.

Mi se pune un nod în gât. Cruzimea e mult mai înfricoșătoare ambalată în politețe. Mă îndepărtez de gardianul bărbos spre umbrele dintre lumânări.

— Vrem să-ți scoți uniforma, domnișoară, continuă bărbosul. Doar partea de sus e suficient.

— Nu.

Măinile îmi zboară spre primul nasture din șirul care coboară pe o parte a jumătății de sus a salopetei. Fac încă un pas îndărăt.

Femeia oftează și-i aruncă celuiilalt o privire plictisită.

— O să-i aplic strangulatorul.

Bărbosul stă puțin pe gânduri, apoi dă din cap, flăcările lumânărilor sclipind în ochii lui.

Strangulatorul nu este numit cu imaginație. Zgarda mea e prevăzută cu un resort inteligent și un mecanism cu pârghii, pe care cineva îl poate acționa pentru a crește sau a slăbi presiunea pe gâtul meu. Femeia apucă de manetă, sprijinindu-se degajat de zidul de piatră înnegrită, de parcă ar avea și alte lucruri mai bune de făcut.

Nu trebuie să strângă decât o dată. Temnița întunecoasă devine o ceață de stele roșii care-mi joacă înaintea ochilor și știu că mai bine îmi scot salopeta decât să mai fiu strangulată o dată.

Nu-i dau gardianului bărbos satisfacția de a-mi descheia el însuși nasturii. Îmi scot brațele afară din mâneci și las să cadă partea de sus a salopetei. Știu că ar trebui să mă rușinez – știu ce înseamnă modestia și goliciunea trupească – dar, să spun

drept, nimic nu mi se pare la fel de șocant cât să fiu văzută, recunoscută, cu sau fără haine. Chiar și acum, cu jumătatea salopetei în jurul taliei, ceea ce mă deranjează cel mai mult e faptul că acești doi gardieni știu că exist.

— Întoarce-te, zice gardianul bărbos, neimpresionat.

Șovăind, mă întorc. Îl simt apropiindu-se, aud biciul de strălunghi târât pe podea, în spatele meu. Apoi face o pauză.

— Asta-i vreo glumă?

— Nu cred, zic eu. Cel puțin, nu mă prind eu.

— Care-i problema? întrebă femeia.

Încerc să mă întorc, în timp ce ea se apropie de noi, dar gardianul bărbos mă împinge la loc.

Femeia cu ochii goi își plimbă mâna pe spatele meu. Înșfacă o lumânare din perete și o aduce mai aproape, luminând cele o mie de cicatrice.

— Ce, talpa iadului, e asta? întrebă ea.

Oare oamenii ăștia *frecventează* Templul? Chiar nu știu *nimic*?

— Cicatricile astea sunt vechi, zice gardianul bărbos. Uite, toate sunt vindecate.

— Să fie afurisite.

Femeia urmărește cu degetul creștăturile de pe spatele meu.

— Problema cu organizația asta – și o tot spun de ani de zile..., începe bărbosul.

— Știi, știi, îl întrerupe femeia. Știi ce o să spui.

— E lipsa de comunicare, încheie bărbosul.

— Oare i-ar omori, vorbesc serios, i-ar omori să țină so-coteala ăstora? Femeia cu ochi goi oftează din rărunchi. Îmi mâncam și eu porția de seară, știi.

Se îndepărtează de mine și mă întorc, lanțul cel greu legându-se periculos.

— Știu, zice gardianul bărbos, apoi se uită la mine. Bine, îmbracă-te. Mai repede. Toiagul de Onix vrea să te vadă.

Ei bine, gândesc eu, începând să mă închei la nasturi, asta s-ar putea să fie cea mai stranie sesiune de tortură care a avut vreodată loc în Templul lui Rasus.

Temutul înalt preot cunoscut ca Toiagul de Onix este, probabil, ultima persoană din Caldaras pe care majoritatea oamenilor s-ar aștepta să-l găsească citind cu voce tare din *Marea carte a mamei May de basme pentru copiii cuminiți*. Însă eu sunt mai greu de surprins decât majoritatea oamenilor. Nu ridic nici măcar o sprânceană când începe lectura din „Povestea morarului orb”, în timp ce stăm în fața unui grup de vreo douăzeci de preoți de diverse ranguri, într-o încăpere aproape apăsător de puternic luminată de lumânări.

Nu că Toiagul de Onix ar fi putut fi un bun învățător. Nu există niciun pic de căldură în vocea lui groasă când citește adunării.

— „Dar morarul”, spune el, „deși nu-i putea vedea pe cei doi oameni, nu s-a lăsat păcălit de deghizarea lor, căci le-a auzit glasurile și i-a cunoscut *drept ceea ce erau*.”

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare, în mod cert dorind să fie plină de înțeles. Văzut astfel, instalat într-un jilț înalt de lemn, în capătul micuței încăperi, Toiagul de Onix îmi amintește de o ilustrație cu păsările de pradă pe stâncile din Drush, cu penele lor albe netezite de vânt și pliscurile tocite de nisipul din aer.

După toate treptele pe care eu și gardienii le-am urcat, trebuie să ne aflăm undeva aproape de vârful Templului, dar singura fereastră îngustă, maronie, a camerei nu oferă indicii despre lumea de afară. Preoții, cu fețele ascunse sub bandane, sunt tăcuți. Nu mă uit la ei, acești oameni care n-au nimic

altceva mai bun de făcut astăzi decât să asiste la aberația asta. În schimb, îmi țin privirea ațintită la Toiagul de Onix, cu părul lui alb strălucind în lumina slabă a ferestruicii. Lumina nu-i îmblânzește cu nimic asprimea chipului.

Stau în picioare în capătul celălalt al camerei, cu încheieturile înlănțuite de podea. Forme nedeslușite forfotesc în umbrele camerei, dispozitive de fier cu țepi și structuri asimetrice despre care nu știu ce să zic că sunt. În spatele meu, zidul este cioplit în relief, înfățișându-l pe Rasmus, soarele cu multe mâini.

— Cunoști povestea morarului orb, preaiubită? întrebă Toiagul de Onix.

Îmi încheștez degetele. Cătușele de fier încep să mă roadă.

— Da, Bunăvoința Voastră. Vocea îmi este înăbușită de aerul încins al încăperii ăsteia înghesuite. Tata mi-a citit basme, cum fac toți părinții. Și citea pe voci diferite mult mai bine decât dumneavoastră, deși în mod cert aș vrea să vă aud citind „Harko, liliacul fericit”, dacă ați vrea să mai faceți o încercare.

Cineva chicotește, dar se oprește rapid. Poate că unuia dintre ei o să-i fie milă de mine. *Hei, mai ții minte fata aia? Era îndrăzneală, nu-i așa? Vreau să zic, nespuse de demonică, da, însă nu ți-ai dorit dintotdeauna să-i dai un pic peste nas marelui preot?*

Toiagul de Onix continuă să mă privească cu căldura unui vierme mort.

— Morarul descoperă secretul pe care îl ascund negustorul și croitorul, spune el. Care este secretul, preaiubită?

— Pledez pentru tăcere, Bunăvoință Voastră, îi răspund, ca să nu stric surpriza sfârșitului pentru acești buni preoți.

Ici și colo, balonașe de râsete se sparg pe sub câteva bandane. Ochi nervoși sclipesc în penumbră. Oare credincioșii încep să se întrebe dacă Toiagul de Onix va ridica, într-adevăr, toiagul de onix pe care-l ține în mâna dreaptă și îmi va crăpa capul cu el mai înainte să se ajungă la un verdict?

Însă n-o face. În schimb, ne aruncă tuturor cea mai fioroasă încruntătură și zice:

— Nu accept argumentul tăcerii în această instanță, preaiubită, și dacă vrei să ai vreo șansă de a convinge Templul de nevinovăția ta, te sfătuiesc să răspunzi la întrebări simplu și adevărat.

Plămânii mi se destind, întinzându-mi pielea. Cicatricele de pe spate par să se zvârcolească precum niște lighioane vii, arzând și încercând să-și croiască drum afară din corpul meu. *Să convingi Templul de nevinovăția ta.* Așadar, este posibil. Poate c-o să ies de aici și toată lumea o să rămână întreagă, în cele din urmă.

— Atunci, adevărul simplu, zic eu, este că n-am fost acuzată de vreo crimă.

Doi sau trei preoți murmură în semn de protest. Toiagul de Onix se apleacă în mănunchiul de lumină ce pătrunde pe fereastra murdară.

— O să repet întrebarea: Care este secretul negustorului și al croitorului?

Încep să mă satur de jocul ăsta. Toată lumea cunoaște povestea.

— Sunt gemeni.

— Gemeni? Iși înalță el o sprânceană. Și de ce ar trebui să fie acesta un secret?

Pufnesc batjocoritor.

— Pentru un mare preot sunteți groaznic de nefamiliarizat cu mitologia.

Unul dintre preoții în negru mă plesnește peste cap cu un bici de strălung de care nu știam că e aici, creștându-mi urechea. Sângele cald curge pe sub păr. Nu pot să ridic mâna ca să mă șterg și faptul că șiroiește mă supără mai mult decât durerea.

— Scuză-mă, zice grațios Toiagul de Onix, n-am auzit ce-ai spus.

Nu trebuie să te bucuri de asta, gândac bătrân netrebnic. Dar n-o zic cu voce tare. Îi răspund în schimb:

— Negustorul și creditorul nu sunt gemeni umani, așadar nu poartă pecetea vreunui preot pe frunțile lor. Sunt odraslele unei ființe omenești și ale unui alter.

— Ah, basmele, zice el către ceilalți. Povești de copii. Nu asta sunt toate acestea, preaiubită? Înălță cartea de povești în timp ce grupul murmură consimțiri șovăitoare. Aiureli care n-au ce căuta într-o instanță de judecată.

Asta nu e o instanță de judecată. În primul rând pentru că nu există niciun judecător, jurat sau grefier. Nu există nicio listă de acuzații semnată de vreun ofițer sau de Comandant. Nu există decât Toiagul de Onix.

Marele preot lasă cartea să cadă pe podea cu o bufnitură.

— Da, când eram copii, am auzit toate basmele vechi despre prinții și prințesele alteri, dar ca adulți le-am uitat. La urma urmelor, aceasta este epoca modernă, una a mașinilor, a mișcării și a egalității. Cu siguranță că am trecut de vârsta basmelor. Totuși...

La această pauză, preoții se foiesc, cu nervozitate.

— Totuși, continuă Toiagul de Onix, până în ziua de azi, gemenii sunt marcați de briciul unui preot, ca să-i putem cunoaște că sunt oameni și sunt buni.

Se întoarce spre mine.

— Preaiubită, ce este un aripi-roșii?

— Un soi de floare, spun eu, care poate vindeca patruzeci și șapte de suferințe diferite.

Răspunsul meu este teoretic adevărat, dar preotul în negru plesnește iarăși din biciul de strălung, acum peste spinarea mea. *Trosnetul* e mai impresionant decât rana, de data asta, dar nu vreau să-mi forțez norocul. Data următoare ar putea fi peste ochii mei.

— Ai toată dreptatea să iei în răs o asemenea întrebare, draga mea. Mă îndoiesc că acești oameni învățați au nevoie să le fie explicat un astfel de lucru.

Toiagul de Onix face un pas, roba lui albă reflectând petice de lumină cafenie.

— Bineînțeles, toată lumea știe că aripi-roșii nu există. Făpturile cunoscute sub numele de alteri nu mai trăiesc în Caldaras de o mie de ani, nu-i așa?

Își deschide brațele și zâmbește înspre adunare.

— În orice caz, cu siguranță că nimeni care a dat naștere unei creaturi atât de monstruoase nu i-a îngăduit să trăiască.

— Cu siguranță că nu, zic eu, sumbru.

— Dar, continuă Toiagul de Onix, cu vocea brusc domoală și ciudată, în pofida a ceea ce „știe toată lumea”, există unii dintre noi care își amintesc o poveste diferită. Noi rămânem vigilenți, frumoși în ochii zeului nostru.

Cei Frumoși.

Acum, Toiagul de Onix mi se adresează direct:

— Tu nu porți pecetea preotului, preaiubită, și știm că ești o geamănă.

Câteva exclamații disprețuitoare se aud în aerul înăbușitor. Toiagul de Onix se uită la unul dintre preoții în robă violet.

— Frate Bonner, vrei să ieși în față, te rog?

Răpitorul meu se desprinde din grupul celor din umbră și se târăște greoi spre mine. Nu prea aproape. Rezist dorinței de a-l scuipa.

Toiagul de Onix vorbește calm.

— Acesta este curajosul tânăr care a descoperit-o pe geamăna fără pecete – pe monstru. Se întoarce spre Bonner: Tot Caldarasul îți este recunoscător, preaiubitule. Acum, ai putea să ne mai faci un serviciu.

Bonner dă din cap.

— Orice, Bunăvoința Voastră.

— Aș dori să răspunzi la o întrebare, zice înaltul preot. Cum putem identifica un aripi-roșii?

Ochii lui Bonner săgetează spre preotul în negru cu biciul de strălung, dar Toiagul de Onix râde ușor și spune:

— Nu te teme, preaiubitule. Nu ai făcut nimic greșit. Îți dau doar ocazia să dovedești că ai dreptate în fața fraților și a surorilor noastre.

Ușurarea scaldă fața lui Bonner.

— Cicatricele, zice el.

Toiagul de Onix se uită la mine.

— Dacă ești atât de amabilă să îngenunchezi, preaiubită, zice el cu blândețe și într-o fracțiune de secundă sunt lovită din nou cu biciul, de data asta în spatele picioarelor.

Cad pe podea, izbindu-mi genunchii. Lanțul din jurul încheieturilor mele se smucește, scoțând un zornăit asurzitor care umple liniștea încăperii. Tușesc, când Toiagul Onix zice:

— Ești pregătit să oferi dovada pentru aceasta, frate Bonner?

Îl văd pe Bonner asudând. Nu știe dacă am sau nu cicatrice și e posibil să fi irosit timpul tuturor de pomană. Mă uit urât la el, bucuroasă că e perpelit puțin și el înainte ca toate acestea să se termine. Fața lui de nap lucește.

Pe bune, Jey, idiotul ăsta?

Se apropie de mine șovăitor. Toiagul de Onix îmi face semn să mă întorc, iar preotul în negru trage de lanțurile mele. Mă supun și, curând, simt atingerea timidă a unei lame de cuțit în ceafa mea.

Micul netrebnic, chiar are de gând să-mi taie hainele. Aud materialul salopetei de grădinar a lui Jey sfâșiindu-se încet. Nu e nevoie să taie până jos, dar o face oricum, și spinarea mea dezgolită, plină de cicatrice, este expusă tuturor.

— Poartă pe spinare cuvenitele cicatrice pentru fiecare dintre demonicii aripi-roșii! Poartă dovada mâniei eterne a zeilor noștri!

Vocea Toiagului de Onix spintecă aerul, iar încăperea izburnește în strigăte și urale și exclamații de mânie.

— Acum, vom arăta a doua și cea din urmă dovadă.

Preotul îmbrăcat în negru mă înghiontește să mă întorc din nou cu fața la adunare.

— Hai să vedem, rage Toiagul de Onix, ce curge prin venele acestei creaturi!

Unul dintre preoții în violet se apropie, ținând în mână un pumnal strălucitor, bătut cu pietre scumpe care strălucesc. Bonner, cu ochii mari, face un pas în lături, în timp ce preotul îmi ia mâna, întinzându-mi brațul și ridicând mâneca salopetei până la cot. Așază lama pumnalului pe pielea mea.

— Îmi sângerează deja urechea, intervin eu. Nu pot să ajung cu mâna la păr, dar ai putea doar să-l ridici și să arăți tuturor, dacă ți-e mai ușor.

— Gura! se răstește el, apăsând lama.

Cu o mișcare rapidă, trece pumnalul peste antebrațul meu. Nu simt nimic, dar sângele țâșnește cu putere – mai mult decât mi-aș fi imaginat.

Bonner face un pas îndărăt, îngrozit.

— Este... este cu adevărat negru, murmură el, când lichidul picură de pe degetele mele și face o baltă pe podeaua slab luminată.

Mă uit lung la rana mea, ușor perplexă. Nici măcar nu mă ustură.

— Ce te-așteptai? întreb eu.

Apoi, doar ca să fiu malițioasă, mârâi amenințător la el. El sare de două palme în aer. Nu mă pot abține și râd. Îmi iese ca o tuse gâtuită.

Încăperea e cuprinsă de frenezie acum.

— Sângele Răului! spune Toiagul de Onix. Niciun pic de bunătate omenească nu se află în venele acestei creaturi! Frați și surori, judecați în privința acestei aripi-roșii și a osândeii!

Respiră, îmi spun eu. Ei nu știu câtă osândă le pot aduce eu.

Și mă trezesc *așteptând* sentința. Vreau să-mi pierd controlul. Vreau să dau vina pe sângele meu malefic pentru măcelul care va podidi acest sanctuar.

— Atunci, sunt condamnată? întreb eu. Sunteți siguri?

— Nu se condamnă un monstru la moarte, zice Toiagul de Onix, ridicând o sprânceană. Trebuie doar să fie prins și să i se dea ceea ce merită.

Face semn din degete și aud zăngănitul unor mecanisme din spatele meu.

Locurile unde m-a lovit biciul de strălung mă dor de-a binelea acum, dar îmi ridic brațele înlănțuite cât pot. Sulițe fierbinți de putere își găsesc drumul prin oasele Templului, urcând prin podeaua aceasta de metal și prin picioarele mele.

— Atunci, vă condamn eu *pe voi*.

Primul val de foc aproape că-și atinge ținta. Văd o expresie clară de surpriză contorsionându-i fața Toiagului de Onix, când flăcările erup din mâinile mele. Preoții se lasă la pământ și strigă.

Însă, mai înainte să pot lovi din plin, sunt trântită pe spate de nemiloase jeturi de apă care țâșnesc din ceea ce acum îmi dau seama că sunt conducte mari de jur împrejurul camerei. Torrentul mă împinge cu spatele de zidul sculptat și, în timp ce mă lupt, văd adunarea recăpătându-și stăpânirea de sine.

Crăpar-ar iadul. Dacă aș fi atacat cu o clipă înainte, acum ar fi fost toți niște grămezi fumegânde, cum meritau. Dar a trebuit să știu eu pentru ce eram condamnată, că nu mai aveam altă opțiune, nu-i așa? Imbecilă. Trebuia să fiu în stare să mă

justific. De parcă o pasăre de pradă are nevoie să își justifice ghearele sau un vulcan, lava.

Mă chinui să stau în picioare, jeturile puternice de apă silindu-mă să mă dau înapoi, lanțurile mușcând din încheieturile mele în timp ce mă zbat. Toiagul de Onix strigă peste hărmlaie, iar preoții se străduiesc să tragă manetele și să închidă valvele. Trebuie să-mi recâștig controlul, să chem focul înapoi.

Atunci, cu un geamăt, podeaua începe să se incline.

Alunec, trecând pe lângă preoți și Toiagul de Onix. Printre găfâieli și valuri de apă, îi văd luminați de soarele alb, în loc de lumina prăfuită a ferestrei murdare. Asta nu poate însemna decât...

Mă răsucesc și descopăr spațiu deschis în spatele meu. Mecanismul din podea a răsucit-o în jos, în afara zidului, deschizând-o ca pe o falcă, în timp ce preoții au rămas privind de pe platforma lor ridicată. Alunec spre cer.

Picioarele mele caută un punct de sprijin, dar podeaua e prea netedă. Îmi înfășor degetele în jurul lanțurilor de la încheieturi, singurele lucruri care mă mai țin ancorată în ceață, la înălțime, în timp ce exteriorul invadează interiorul.

Curând, podeaua a dispărut în întregime. Jeturile de apă se opresc. Și eu atârn.

Prin strălucirea orbitoare, ochii mei zăresc curcubeul delicat de smarald al Podului de Jad întinzându-se prin ceață mult departe în stânga mea. Privirea mi se îndreaptă în sus, spre ceața orbitor de albă dincolo de care, pe undeva, un soare trebuie, cu siguranță, să ardă, apoi în jos.

Sunt la șaiszeci de metri deasupra lacului Valul de Azur care fierbe. Partea din spate a Templului iese în afară, deasupra apei; nu există nimic sub mine decât acvamarinul clocotitor.

— Să respiri ușor, preaiubită.

Toiagul de Onix se apleacă prin deschizătura întunecată de deasupra mea.

— Fie ca Îngerul Lung să te călăuzească la Grădina Eternă. Și se întoarce, dispărând încă o dată în umbrele templului.

Cât au de gând să mă țină aici? Brațele deja mă dor. Am nevoie de un plan. Cicatricele de pe spate pârâie și mă ustură, dar îmi balansez picioarele, încercând să mă prind de trapa deschisă a ceea ce fusese înainte podea. O ajung, dar ghetetele îmi alunecă de pe ea.

Poate că aş reuși să urc înapoi pe lanțurile de la încheieturi. Apuc unul din ele și îmi adun toate puterile ca să mă ridic. Mica încăpere se află la numai vreo trei metri deasupra mea. Lanțurile devin din ce în ce mai strânse în timp ce fac mici progrese, închizând distanța.

Apoi, un alt scrâșnet metalic se aude aproape de capul meu și cătușele se deschid. Tot ce pot face e să mă agăț de un lanț cu ambele mâini, acum libere, și să mă țin.

Intenția nu e să atârni aici, la urma urmelor. Intenția e să cad.

Nu contează. Același plan. Mă țin numai cu mâna stângă și întind brațul drept. Însă lanțul e surprinzător de lipsit de rugină și de neted, iar eu nu pot face nimic să-mi opresc degetele de a aluneca pe suprafața lui udă.

Îmi amintesc cuvintele pe care le-am scris în jurnalul meu, când eram copilă, atunci când am început prima oară să încerc să mă înțeleg: *Fapt: Aripă-roșii nu au, în realitate, aripă.*

Ghinion, gândesc, când lanțul alunecă din strânsoare. Izbuțesc să mă mai apuc o singură dată de el, înainte să pic, șaiszeci de metri, în apa clocotită a lacului Valul de Azur.

Opt

— Tată, cum ai cunoscut-o pe mama?

Eu și Jey suntem la vârsta la care totul necesită o explicație. Suntem oameni de știință.

Tata stătea întins în patul lui nu-destul-de-încăpător-pentru-trei. Lumânarea de pe biroul său s-a topit în șiroaie, iar ploaia bate în fereastra întunecată ce dă în strada Drobul de Sare. La fiecare câteva momente fulgeră, dar tunetul huruie liniștitor în altă parte a orașului. Era timpul pentru noi să ne întoarcem în paturile noastre.

— Nu v-am spus? a zis tata, ciufulindu-i părul lui Jey.

— Nu, am zis eu, atentă la trucurile lui, nu ne-ai spus. Cum ai cunoscut-o?

El s-a încruntat, apoi a zâmbit, și am știut că aveam să aflăm adevărul.

— Cu mulți ani în urmă, înainte să ne mutăm în Val Chorm, eram în ucenicie la grădinarul-șef al Comandantului. El m-a trimis să culeg trufe de foc, din apropiere de Gura lui Mol.

— Ai urcat până pe Mol? Până în vârf?

Jey făcuse ochii mari.

— Firește că am urcat, a zis tata, cu mândrie. E un loc uimitor. Periculos și înspăimântător, dar frumos, în același timp.

— Ca o pasăre de pradă, am zis eu, dacă ai fi un șoarece.

Tata a dat din cap și m-a bătut ușurel pe mână.

— Exact așa, a spus el. Ei bine, trufele de foc sunt foarte greu de cules – de aceea sunt atât de prețioase. Cresc exact la marginea lavei. Le place sulful și cenușa ei. Le merge bine acolo. Însă e un teren foarte înșelător pe care să umbli. Trebuie să porți haine speciale ca să te protejeze de căldură. Iar dacă îți alunecă piciorul sau dacă malul se surpă, ei bine, s-a terminat.

— Eu aș putea s-o fac, a zis Jey, trăgând de plapuma veche a tatei. Sunt ușoară. N-aș surpa malul.

— Sunt sigur că nu ai face-o, a zis tata. Eu n-am fost atât de norocos, totuși. După ore în șir de căutări, am zărit un pâlc întreg de trufe de foc, de-a lungul unui mic pârâu incandescent. În entuziasmul meu, am călcat cu toată greutatea pe o crustă de pământ, iar piciorul mi-a scăpat drept în lavă.

Am atins o cută a cuverturii.

— De aceea ai un picior de metal?

Tata și-a așezat mâna peste a mea.

— Nu e foarte plăcut de mângâiat, nu?

— Nu, a zis Jey. Și te face să te miști ciudat și atunci oamenii se uită lung.

Am mângâiat tija de metal prin cuvertură.

— Dar e bun, am spus eu. Înseamnă că încă mai poți merge.

— Da, este, și sunt foarte recunoscător pentru asta, a spus tata. Sunt chiar și mai recunoscător mamei voastre, care a răspuns strigătelor mele de ajutor. Ea m-a scos afară din lavă și a stins focul de pe mine.

— Cum arăta mama? am întrebat eu.

Atunci, privirea tatei s-a întors înapoi în timp și, cu o voce nesigură, a spus:

— A ieșit din lavă cum ar plonja un om în apă. Numai că în sus. Aerul era apa, iar ea a țâșnit în el.

— Nu poți să plonjezi în apă, a zis Jey. E prea fierbinte.

— Unele ape sunt bune de înotat în ele, i-a zâmbit tata. Știu că nu vă amintiți de lacurile de la Val Chorm, dar... mă rog, nu contează. Mama voastră a venit pentru că eu am chemat-o – era singurul mod în care putea veni. Iar când ea a stins focul de pe mine și de pe pielea mea, eu i-am vorbit. Era foarte curioasă, la fel cum sunteți voi, fetelor. Am vorbit cu ea despre singurul lucru pe care îl cunoșteam mai bine: plantele. Ea era fascinată. Nu existau plante acolo de unde venise ea. Voia să le vadă. Așa că... le-a văzut. Am luat-o cu mine, jos, la baza muntelui, și i-am arătat copacii minunați și florile din Caldaras.

— Și ai iubit-o, am spus eu.

Nu-l mai văzusem niciodată pe tata plângând și nici de atunci încolo nu l-am mai văzut, dar când s-a uitat la mine, ochii îi luceau ca ceața dimineții ridicându-se de pe lacul Valul de Azur.

— Am iubit-o foarte mult, a spus el.

Nouă

Ar fi un interesant subiect științific de cercetat la ce se gândesc oamenii când cad spre moarte. Unii, îmi închipui, încearcă un pact de ultim moment cu zeii. Alții ar putea izbucni într-un șuvoi de invective până jos. Iar alții ar putea cunoaște ușurarea pentru prima oară în viețile lor chinuite.

În timp ce mă prăbușesc spre sfârșitul meu opărit, îmi revin în minte cuvintele tatei.

A ieșit din lavă cum ar plonja un om în apă.

N-am văzut niciodată pe cineva plonjând în apă și, cu siguranță, n-am făcut-o niciodată eu însămi, așa că nu prea pot să-mi imaginez exact. Dar acum e prima mea – și ultima – șansă. Întind mâinile deasupra capului, întind și picioarele, și mă întreb cu care parte o să ating apa.

Picioarele. Frumoasa apă a lacului Valul de Azur îmi izbește tălpile ca biciul de strălung al preotului. Fierbințeala sa îmi răcăie corpul până sus, în timp ce plonjez din neantul nemilos al aerului în straniul lichid, gros. Când ești scufundătorul nu ai o foarte clară imagine despre cum arată scufundarea, dar acum am o oarecare idee, cel puțin. *Așa a arătat mama.* E un soi de alinare, presupun.

Acum mă aflu într-un tărâm subacvatic involburat, în care nu mai există sus și jos. Deschid ochii. Raze de soare pătrund prin acvamarin, iar inima îmi tresaltă la splendoarea priveliștii. Bule sclipitoare îmi ating brațele și picioarele în timp ce stau suspendată, fermecată de acest tărâm nesfârșit de pace și adâncime. *Ciudat*, observă mintea meu confuză, *să fii fiert de viu nu e nici pe departe atât de neplăcut cât ți-ai putea imagina*. Locurile unde biciul mi-a sfâșiat pielea mă ard de parcă niște cuțite ar încerca să-mi lărgească rănilor, dar restul pielii freamătă cu o căldură energizantă.

Nu știi câte secunde trec până îmi dau seama că nu par să experimentez moartea prin fierbere. Am văzut-o pe Jey fierbând gândacii-fructe pentru tocană – la care am jurat să nu mai iau niciodată parte – și sfârșitul lor e totdeauna rapid. Un șuierat ascuțit și micile lor picioare galbene încremenesc pentru totdeauna. *Cum le putem face una ca asta?* întrebă mintea mea sub apă. *Orașul ăsta are nevoie de o... de o... Organizație de protejare a Gândacilor-Fructe.*

Pe coada lui Ver, minte, adu-ți aminte unde ești! Cu eforturi uriașe, îmi îndrept gândurile înapoi la prezent și la fericitul fapt că nu fierb.

Însă, cu toate acestea, mă înec.

Aripi-roșii nu pot înota. Cel puțin acei aripi-roșii care au fost crescuți fără acces la un ochi de apă de mărimea potrivită. Tata nu mă lăsa nici măcar să vizitez băile publice în excursiile noastre, chiar dacă vizitatorii întotdeauna poartă căști de cauciuc și ochelari etanși, pentru că cicatricile mele ar fi fost vizibile într-un costum de baie. Așadar acum, încântarea mea de moment că n-o să-mi cadă carnea opărită de pe corp este umbrită de apa care îmi inundă plămânii, arzându-i dureros.

Dă din brațe. Dă din picioare, mă gândesc, dar membrele nu răspund la comenzi. Corpul meu e scos din funcțiune, cuprins de panică. Apoi mă cuprinde pacea. Rămân nemișcată. Închid ochii.

Treaba cu apa care fierbe, totuși, este că nu îi place *în jos*. Fierberea e numai despre *în sus, sus, sus*. Este foarte greu să ajungi jos într-o apă care fierbe, așa că și când plutesc fără țintă prin adâncimile pustii, încântătoare, ale lacului, traiectoria mea e spre cer.

În scurt timp, capul îmi iese la suprafață. Acum plămâni știu ce să facă, iar aerul mă pârjolește până în rărunchi. Valul de aer îmi trezește corpul înapoi la viață; picioarele încep să se miște și ridic mâna ca să-mi șterg picăturile din ochi. Suprafața lacului se încrețește, fierbinte și agitată, dar izbutesc să-mi țin nasul și gura în aer, instinctele preluând controlul, împingându-mi corpul prin apă.

În față văd fațadele dinspre lac ale clădirilor de pe o parte și alta a Pieței Marelui Ra, Templul lui Rasmus dominându-le ca un soi de ciupercă bulboasă, atotputernică, întinzându-și tentaculele către cer. Să-mi fac drum înapoi către mal, îngusta fâșie de nisip negru, hotărnicită de un zid solid de fundație, nu pare o idee foarte bună. Însă nu am unde să mă duc în altă parte; Insula Roet se află departe, în capătul celălalt al lungului Pod de Jad. Așadar, mă întorc pe spate și împing în apă cu picioarele până când intru în umbra laturii ieșite în afară a templului, apoi mai departe, până la țărniș.

Când mă cațăr pe nisipul negru, corpul îmi e deodată rece – absurd, afurisit de rece, cu mușchii amorțiți și tremurând. Abia mă târăsc pe vechile pietre ale Templului lui Rasmus și mă ghemuiesc pe ele, partea ieșită în afară ascunzându-mă de ochii celor de deasupra. Mintea îmi fuge spre tata și Jey, dar, curând, gândirea mi se întunecă, iar pleoapele mi se închid fără voie.

Zece

Uneori, este dificil să spui de care parte a graniței dintre realitate și mit te afli. Mai ales când lucrurile ca petrecerile înaltei societăți și plonjările în apa morții clocotită încep să ți se întâmple în aceeași zi.

Cu toate acestea, când mă trezesc, în mod cert am ambele picioare înfipte în realitate. Urechile îmi vuiesc, sunt acoperită cu legume putrezite și viermi, iar doi muncitori soioși de la pompe rânjesc la fundul meu gol, care atârnă în afara salopetei verzi, ferfenițită. *O zi bună și vouă.*

Scutur resturile de legume de pe mine și mă răsucesc, uitându-mă furioasă la muncitori.

— Hei, fato, să-ți fie de bine! zice unul, ștergându-și stratul de deasupra al prafului de cărbune de pe frunte cu o batistă. Sunt un pic invidios pe noaptea pe care trebuie s-o fi avut!

Celălalt pufnește în răs și amândoi se îndepărtează, zâmbind. Ei bine, cel puțin am înseninat un pic ziua cuiva.

Îmi iau picioarele la spinare și o zbughesc înapoi, în umbra Templului lui Rasmus, departe de ceea ce presupun că e fereastra bucătăriei de jos, judecând după grămada de resturi de mâncare

de dedesubt. Deși obosită după aventura din lac, mi-ar plăcea să cred că încă aveam prezență de spirit cât să nu dorm într-un morman rău mirositor de lături de la bucătărie. Se pare că nu.

În timp ce privesc dezorientată la lumea din jurul meu – nisip negru, fațadele neîngrijite din spate ale clădirilor mai frumoase din Caldaras, lacul Valul de Azur întinzându-se spre Gura lui Mol – întâmplările zilei de ieri îmi vin în minte. Gândurile îmi sunt încă neclare și corpul obosit, dar încerc să le pun în ordine.

Căutările orhideei incandescente nu merseseră bine.

Sunt foarte murdară.

Am nevoie de niște haine.

Am fost... Stai, am fost *executată*, ieri?

Fără îndoială că am fost executată, ieri. De asemenea, se pare că nu pot fi fiartă.

De ce muncitorii ăia de adineauri nu mi-au observat cicatricele?

Mi-e foame.

Vestea bună, îmi dau eu seama, este că, după toate aparențele, Cei Frumoși cred că sunt moartă. M-au văzut căzând în lacul Valul de Azur și oamenii nu mai ies vii dacă fac asta. Eu am murit, iar Jey este în siguranță.

În cele din urmă, odată ce mi-am făcut ordine în gânduri, mă ridic nesigură pe picioare și mă strecor înapoi spre fereastră de jos. După plecarea muncitorilor de la pompe, malul a rămas pustiu, dar n-am de unde să știu când o să mai treacă iarăși oameni pe aici. Oricâte primejdii sunt în Templu, nu pot rămâne afară, iar bucătăria din spatele clădirii e foarte probabil să nu fie încuiată, în timpul zilei.

Este un plan logic – singurul de altfel –, dar îmi aduce aminte de una dintre poveștile mamei May, pe care am citit-o

când eram mică, despre o tânără servitoare care scapă de stăpânul ei nemilos cu ajutorul unui soi de prințesă alter. Odată ce fata ajunge afară din casă, se întoarce imediat la fereastra bucătăriei ca o bătută-n cap, iar atunci stăpânul... o omoară? O ia de nevastă? Nu-mi amintesc, dar mă gândesc la prostănaca aia de fată când mă cațăr pe grămada de gunoi și mă ridic pe pervaz.

Din fericire, dau într-o cămară întunecată, nu în bucătăria principală. Slavă zeilor și tălpilor lor minunate, cum ar spune Jey. Mă strecor înăuntru. Ca o persoană care și-a petrecut cea mai mare parte a vieții fiind invizibilă, mă pricep la furișat înăuntru și prin jur. Pot auzi voci în apropiere, pe unde lumina se revarsă prin cadrul ușii cămării. Acolo înseamnă că e bucătăria, unde probabil se prepară mâncarea pentru rezidenții Templului.

Haine. Trebuie să-mi ascund cicatricile, mai întâi și mai presus de toate. Să-mi pun ceva peste fund ar fi de asemenea plăcut. Apoi mai este și stratul scârbos de jeg care mă acoperă din cap până-n picioare. Arunc un ochi în penumbra micii cămări, ținând urechea ciulită la vocile din bucătărie. Mi-ar lua doar o secundă să ies înapoi pe fereastră, dar n-aș mai avea parte de secunda aia dacă aș fi luată prin surprindere.

Nu mă uimește să descopăr că oamenii de aici nu-și țin hainele în cămară. Găsesc, totuși, vreo doi saci mari de făină care ar putea fi de folos, la nevoie. Ar fi păcat să risipesc atâta făină, mai ales cu mălura din est, dar presupun că asta se întâmplă când cineva trebuie să lupte să supraviețuiască.

— Tocmai ai sosit, soră?

Vocea calmă a unei femei de vârstă mijlocie tulbură cămara și eu înlemnesc.

— Mă tem că prânzul s-a terminat și eu mai am doar de curățat legumele aici, în după-amiaza asta. Va trebui să încerci

la bucătăria de sus pentru ceva mai consistent. Ah, dar ți-aș putea face rost de niște pâine și de murături, dacă vrei.

O altă voce îi răspunde:

— Mulțumesc mult, dar o să aștept până deseară. Nu mi-am dat seama că a trecut timpul, cu învățatul.

Învățatul. Mă întreb dacă sora asta a fost una dintre fețele din sanctuar, ieri, din cultul celor care făceau pe evlavioșii și care m-au trimis la moarte. Ce ar fi putut ea învăța? *Cum se torturează și se execută oamenii?*

Dar îmi calmez gândurile astea. Templul lui Rasmus este lăcașul multor preoți și postulanți și, indiferent cine sunt Cei Frumoși, nu sunt decât vreo douăzeci la număr.

— Oricum, continuă sora, mă întrebam dacă aș putea lăsa asta aici, pentru domnul Gore.

Foșnet de stofă. Stofă? Fac un pas șovăielnic spre ușa întredeschisă ce dă spre bucătărie. Nu îndrăznesc să mă apropiu destul ca să mă uit, dar ascult, încremenită în concentrare. Ei bine, încremenită până când un vierme de gunoi iese dansând din părul meu și îl arunc cu un bobârnac la podea.

— Oh, doar nu ți-ai rupt roba cea nouă! țățâie femeia.

— Asta e cea veche, zice sora. Un strălung m-a călcat pe tiv, pe când măturam piața, acum câteva zile. Doar dacă domnul Gore are un pic de timp.

— Bineînțeles că are un pic de timp. Pantofii bocănesc pe podea. O să le pun aici, lângă *Buletin*. El întotdeauna îl citește, primul lucru pe care-l face când intră, așadar o să le vadă sigur. Nu are decât o tapițerie de cârpit, în seara asta, din câte știu eu – doar marginile, nu scena, slavă lui Rasmus, altminteri n-ar mai dormi niciunul dintre noi. Așa că o să... Oh, am uitat la fiert bulbii-iuți!

Alte bocănituri de pantofi urmate de zângănitul oalelor. O aud pe soră zicând:

— Mulțumesc! Să respiri ușor!

Apoi o ușă se deschide și se închide.

Bulbii-iuți. Îmi plac bulbii-iuți, îmi aduce aminte stomacul meu, ghiorțâind. Mă simt neobișnuit de înfometată, în dimineața asta. Presupun că am avut o zi grea ieri.

Analizez situația din întunericul cămării. Dacă aș fi oricine altcineva — Jey, de pildă, deși ea n-ar fi permis în veci să fie acoperită în resturi menajere, cu fundul la vedere; ea ar fi ales înecul — am motive să bănuiesc că aș putea intra cu tupeu în bucătărie, unde femeia cu legumele și-ar duce mâinile la piept și ar spune: *Oooh, cât pe-aci să-mi stea inima în loc, mări, fato!* și nu-maidecât s-ar topi văzându-mi înfățișarea jalnică și mi-ar oferi toți bulbii-iuți și roba și baia cu săpun pe care mi le-aș dori.

Dacă n-aș fi eu. Dar eu sunt eu. Așadar, singurele opțiuni sunt să aștept până când nu mai e nimeni în bucătărie sau s-o scot din ecuație pe femeia asta, probabil cu o pălitură neașteptată în cap. Însă nu-mi pasă de câte ori stăpânii ei m-ar executa, eu nu atac pe cineva care gătește. Așadar, mă așez între sacii de făină, sperând că o să facă o pauză de necesitate, înainte să vină domnul Gore.

Așteptând în întuneric, nu am nimic de făcut decât să stau în propria-mi piele. Put îngrozitor. A fructe stricate și a răni cu puroi. Urechea pe care mi-a sfâșiat-o preotul cu biciul mă doare și zvâcnește, și simt mici creaturi — căpușe? viermi? — forfotindu-mi pe piele. Am mâncărimi peste tot. Aproape c-aș sări iar în lacul Valul de Azur ca să scap de mizeria asta.

După probabil vreun sfert de oră, încep să intru în panică. Femeia cu legumele spală ceva în chiuvetă, și fredonează, și zângănește oale, și vorbește singură ca un robot domestic, și mi se pare din ce în ce mai clar că va trebui să aplic planul cu sacii de făină, în cele din urmă.

Mă pregătesc să sfășii un sac și să-mi fac cel mai urât veșmânt din lume, când o aud mormăind:

— O, dulce Ver, am lăsat verzele în bucătăria de sus! Ce prostănacă!

De îndată ce ușa se deschide și se închide în urma ei, mă furizez afară din cămară. Bucătăria e mare cât tot parterul casei noastre, cu o vatră uriașă pe o parte și o chiuvetă imensă în cealaltă. O plită cu cărbuni modernă – nefolosită – se află lângă cămin, iar masa din mijloc, lungă, e acoperită cu resturi de legume. Mă îndrept grăbită spre o bancă de lemn din capătul celălalt al încăperii, unde se află un morman de stofă de un albastru vibrant. Culoarea îmi strânge stomacul, căci îmi amintesc de preoții care m-au atacat în gang, dar îmi înăbuș repulsia și înșfac roba femeii.

După cum a spus, bucătăreasa a pus roba lângă *Buletinul* de azi. Știu că nu trebuie să zăbovesc, dar mă întreb cum vede orașul – cum vede Nara Blake – capturarea și execuția mea. Am fost oficial acuzată de crima de pe Podul de Jad? A venit cineva în apărarea mea? A vorbit careva împotriva Toiagulului de Onix? A crezut cineva povestea? Ridic ziarul și, grăbită, îl răsfoiesc.

Niciun cuvânt. Nicio mențiune despre descoperirea unei aripi-roșii aici, în inima Caldarasului. Nici măcar o referire în trecere. Cei Frumoși lucrează în secret, așadar. Interesant.

Ochii îmi cad în colțul de sus al unei pagini, unde este tipărită data. Mă încrunt. Nu poate fi adevărat.

Am dormit trei zile?

Trei zile?

Asta explică de ce mi-e atât de foame. Arunc *Buletinul* la loc pe banca de lemn și mă reped la oala cu bulbi-iuți, dar înainte să-i dau capacul la o parte, aud tropot de picioare coborând scara din apropiere. Fir-ar să fie.

Alerg spre cămară, dar mă opresc, pe jumătate în umbră, când aud voci pe fereastra deschisă. De două ori fir-ar să fie.

Mai există vreo ieșire? O ușă îngustă, de lângă plita cu cărbuni, ar putea fi foarte bine un dulap, dar o încerc, totuși. Scara de serviciu, slavă lui Ver. Închid încet ușa în urma mea, exact când aud ușa principală deschizându-se și bucătăreasa întorcându-se cu verzele. Sper că va fi prea ocupată ca să observe imediat că roba lipsește.

Scara e întunecoasă, cu excepția conturului galben al unei uși de la un palier mai sus. Aș putea aștepta aici până mi s-ar ivi ocazia să scap pe fereastra din cămară, dar s-ar putea să fie ceva mai complicat acum, când femeia cu legumele s-a întors și acest domn Gore stă să vină dintr-o clipă într-alta. Mai bine aș urca scara să văd unde duce.

Cel puțin știu că nu duce la Toiagul de Onix. Este o scară a servitorilor. E posibil ca el să nici nu știe că există. Servitorii trebuie să apară și să dispară ca prin magie, fără să se înghesuie pe scările adevărate. De fapt, cum stau aici și ascult zăngănitul oalelor, simt un soi de înrudire cu servitorimea de la Templul lui Rasus. Voi urca, așadar.

La etajul următor, crăp ușa câțiva centimetri și îmi apropii ochiul. E în mod cert bucătăria de la etaj, zumzâind de treburi, cu bucătari și servitori pregătind masa de seară. Închid ușa cu grijă și urc un alt etaj, scărpinându-mă de vietățile din părul meu.

Ușa aceasta se deschide într-o draperie grea, aurită, tivită cu albastru. Simt spațiul cavernos de dincolo de ea – aparent, scopul draperiei este să ascundă ușa asta –, iar când îmi fac curaj să arunc o privire înăuntru, descopăr uriașul vestibul al Templului, cu pardoseala sa de marmură lucioasă și strălucitorii pilaștri de gresie. Preoți, aristocrați și cetățeni obișnuiți intră și

ies pe marile uși boltite. Aș putea să mă strecor pe acolo, odată ce îmbrac roba.

Dar curajul îmi pierde când îl zăresc pe Bonner, mica primăjdie, peste drum, în mijlocul unui grup de preoți. Nu pot risca să mă vadă. Va trebui să aștept.

Nu-i înțelept să stau pe aici, așa că urc mai departe, sperând să găsesc un refugiu temporar deasupra. La următorul palier, deschid ușița într-un hol mic, alb, probabil unde sunt odăile servitorilor. La acest moment al zilei, această zonă din Templu ar trebui să fie pustie și nu întâlnesc pe nimeni când fac câțiva pași timizi afară din adăpostul strâmtei scări de serviciu. Îmi lipesc urechea teafără de prima ușă întâlnită, un model simplu, de tablă, și aud sforăieli zgomotoase înăuntru.

Alți câțiva pași mai grijulii și ajung la încă o ușă. Îmi țin respirația și îmi lipesc urechea de ea, exact când ecoul unor pași apăsați răsună pe holul alb. Vine cineva. N-am altă alternativă, așa că mă reped înăuntru, închizând ușa după mine.

Mă întâmpină o privescătoare frumoasă.

Există un tip de frumusețe care-ți taie răsuflarea – Podul de Jad în asfințit, jocul de lumină din grădina Împărătesei. Dar există și un alt tip de frumusețe, al banalului făcut excepțional de dorințele privitorului. Aceasta este frumusețea băii la care mă uit eu acum.

Pun ivărul la ușă, încrezătoare că este singura încăpere care nu va trezi suspiciuni dacă e încuiată.

Cada emailată albă – o cadă! Cu robinete! – sclipește în lumina care intră pe fereastra înaltă cu sticlă mată, și, alături, o măsuță pe care se află tot soiul de perii și un curcubeu de borcane cu pudră de săpun. De-a lungul unui perete, există un mic șemineu în care arde un foc de amiază, iar prosoape

pufoase stau umflate pe o poliță lângă chiuvetă. Dar mă surprind într-o oglindă.

Sfânta Maică a lui Mol. E clar că am dormit în gunoi trei zile. Sunt complet de nerecunoscut. Pielea mea, salopeta zdrențuită și părul îmi sunt acoperite cu mâl și resturi. Mă întorc, descoperindu-mi spatele la fel de neprezentabil ca și fața; motivul pentru care muncitorii de la pompe nu mi-au observat cicatricile e acela că sunt ascunse de murdărie. Pot zări gândăceii și viermii acum, forfotind și târându-se, bucurându-se de stratul de mazăgă întins pe tot corpul. Nu m-am gândit niciodată să mă deghizez cu mâl, dar se pare că este chiar eficient.

Și apoi, biata mea ureche. E despicată, o rană uriașă întinzându-se de la marginea lobului până în mijloc. Sângele negru s-a închegat pe toată zona, lipindu-se de păr și de gât. În mod surprinzător, locul de pe braț unde preotul m-a crestat cu pumnalul este complet vindecat.

Hotărât lucru, e timpul pentru o baie.

Dar mai întâi deschid robinetul de la chiuvetă și beau cu poftă apă proaspătă, caldă, ce curge din beșug. Stomacul mi se destinde și simt furnicături în corp și până în vârful degetelor.

Apoi dau drumul la apă în cadă. În timp ce aștept să se umple, descojesc salopeta verde, țin un scurt moment de tăcere, ca recunoștință pentru serviciile sale onorabile, și o arunc în foc. Când cada se umple, îmi scufund trupul istovit în apă. Fără săpun, deocamdată, asta e doar pentru a clăti stratul gros de murdărie, sângele și pasagerii clandestini. După câteva minute, scurg apa soioasă și umplu iarăși cada, de data asta adăugând câțiva pumni de pudră de lavandă plăcut mirositoare. Acum zăbovesc, frecându-mi pielea cu apa însăpunită, cufundându-mi capul dedesubt și stând cât pot rezista durerii

ascuțite care-mi înțepă urechea, în timp ce spuma își face drum prin rană.

Aș putea să mai stau. Aș putea să stau toată noaptea, dacă ar fi să mă iau după corpul meu îndurerat. Pentru totdeauna. Dar știu că trebuie să ies din apa parfumată, să mă șterg cu un prosop pufos și să-mi îmbrac roba albastră detestabilă a Templului lui Rasmus.

Îmi ia câteva minute să mă prind cum vin cutele și cum se leagă roba. Dar după câteva încercări și greșeli, o soră obișnuită mă privește din oglindă. Sunt ca nouă.

Ies pe holul alb exact când trei preoți în violet vin de după colț și se apropie de mine. Mă opresc, cu mâna pe clanță. Nu vreau să intru înapoi în baia de unde m-au văzut ieșind, dar nu știu nici dacă ar trebui să folosesc scara de serviciu. Așa că trag aer în piept și mă întorc cu fața spre preoți, ținându-mi capul plecat și îndepărtându-mă cu pași mari de ușa scării de serviciu. Trec pe lângă ei fără niciun cuvânt, iar ei nu-mi dau nicio atenție, continuându-și conversația.

După colț, mă opresc și mă sprijin de perete, lăsând aerul din piept să-mi iasă cu greu. Alte holuri, alte uși. Trag cu urechea; preoții încă vorbesc pe holul alb, în apropierea scării. Aștept, sperând că se vor despărți.

O ușă din stânga mea se deschide brusc și iese un preot în albastru. Îmi plec capul, examinându-mi cingătoarea.

Preotul închide ușa în urma lui și spune:

— Îmi cer iertare, așteptai la această cameră?

Vocea sună familiară. Îmi ridic privirea.

— Jey?

Roba albastră de templu a lui Zahi Zan se potrivește cu ochii lui, care sunt larg deschiși de surprindere.

— Chiloții afurisiți ai lui Mol, zic eu.

El râde.

— Habar n-aveam că studiai la Templu.

Cel puțin nu pare să știe că ar trebui să fiu moartă.

Mintea îmi intră în priză. *Fii Jey, fii Jey.*

— Îmi pare rău, zic eu. Chiar ar trebui să... ăă... tund niște tufe. Vreau să zic, să spun niște rugăciuni. La naiba. Am crezut că erai un grădinar.

— Și eu am crezut că tu erai grădinar, zice el, degajat.

— De fapt, adaug eu, încercând să-mi ascund tremurul din glas, am crezut că *dumneavoastră* erați un grădinar.

El se uită la mine nedumerit.

— Coseați pajiștea? continui eu.

— Oh! chicotește. Ei bine, s-au gândit că eram prea nobil să mătur în Piața Marelui Ra. Preoții superiori mi-au dat voie să fac exerciții meditative într-un loc ceva mai privat. Este o viață fascinantă, nu-i așa? Zahi își înclină capul. Trebuie să spun... arăți minunat în culoarea asta.

Încremenesc.

— Minunat?

De ce-am spus asta?

— Bineînțeles. Face un semn. Chiar și aici, în aceeași uniformă ca toată lumea, ești o floare printre buruieni.

E ca o replică dintr-un roman de dragoste. Ar putea să fie cu adevărat o replică dintr-un roman de dragoste. Dar mă aud bâlbâind:

— Mulțumesc. Și dumneavoastră sunteți... minunat.

Ochii i se încrețesc într-un zâmbet fudul.

Ce naiba se întâmplă? Nu sunt minunată. Nu sunt nici măcar umană. Nici Zahi Zan nu e minunat. Frumos, da, dulce Rasmus, este frumos. Și un pic prea conștient de asta. Mă dor tâmplele.

— N-ar trebui să-ți spun astfel de lucruri, zice el, nesincer până în vârful urechilor. Ce ar crede tânărul tău cavaler?

— Tânărul meu... *Bonner*?

Uitasem. Oh, ce să spun despre *Bonner*? Gura mea răspunde înainte ca mintea să poată sugera vreun cuvânt.

— El e... mort.

— *Mort*?

— Nu, nu mort. Mă încrunt. Doar că... arată ca un nap și îl urăsc.

Zahi râde, părând încântat.

— Înțeleg! Ei bine, așteptai la camera de meditație?

Este foarte aproape de mine acum. Pot să-i văd țesătura robei, firușoarele de păr de pe obraz. Ar trebui să mă dau înapoi, dar nu vreau. Miroase a flori. Sau eu miros? Poate c-am exagerat cu pudra de lavandă.

— Da, spun. Adică, da, așteptam la camera de meditație. Ăă... mulțumesc.

El zâmbește și întinde mâna pe după mine, apăsând pe clanță. Eu tot nu mă mișc, nici când se apleacă și mai aproape, ca să deschidă ușa.

— Meditațiile te așteaptă, zice el și-mi face semn spre mica încăpere din spatele nostru. Eu n-am găsit niciodată prea multe aici, în afară de amintirile preoților plecticoși, dar nu se știe niciodată.

Arunc o otheadă. Camera e curată și plină de lumânări, fără niciun fel de mobilier, în afară de un covor ca iarba.

— Amintirile preoților? întreb eu.

Zahi dă din cap.

— De fapt, cât de nouă ești în treaba asta?

— Nu sunt nouă deloc, zic eu, ridicându-mi un pic bărbia.

Numai că nu meditez foarte des, asta-i tot.

— Înțeleg, zice el. Ei bine, în cazul ăsta, aș fi foarte bucuros să te ajut să începi. Vreau să spun, să-ți reîmprospătezi memoria, bineînțeles.

Și zâmbește.

Generații de educație aristocratică se concentrează în acel zâmbet, o combinație perfectă de seninătate și încredere în sine. Îndreptate spre mine.

Ceea ce ar trebui să spun este *Poate altă dată*. Ceea ce ar trebui să fac este să scap de el cât mai repede cu putință.

Dar poate că mi-ar putea fi un aliat. Nu este unul dintre Cei Frumoși, așa că trebuie să fie un dușman al lor, ca orice cetățean normal la cap. Și, spre deosebire de cei mai mulți din orașul Caldaras, el știe ce știu Comandantul și Împărăteasa. Poate că ne-am putea ajuta unul pe celălalt. Poate chiar mi-ar putea spune unde e ținută orhideea incandescentă.

Sper cam multe. Dar îl iau de mână, totuși, fac un pas îndărăt în mica încăpere și închid ușa în urma noastră. Și spun:

— Prea bine, reîmprospătează-mi memoria.

Zahi se așază pe covorul ca iarba printre lumânări și eu îi urmez exemplul.

— Tot ce se întâmplă este ținut minte. Ocupă un spațiu. Când medităm, facem apel la lume să își amintească trecutul și, astfel, întărim conexiunile cu toate vremurile, locurile și ființele.

Mă gândesc la figurile luminoase din ceața Pieței Marelui Ra în timpul meditațiilor de dimineață.

— Deci viziunile pe care preoții le invocă sunt... amintiri?

Zahi dă din cap.

— Într-un fel. Sunt mai degrabă ca niște cronici. Sunt ceea ce s-a petrecut. Își îndreaptă spatele. Trebuie să-ți dai la o parte identitatea. Doar să simți.

Închide ochii, coborându-și genele negre. Respirația lui încetinește. Fereastra îngustă și înaltă a acestei camere albe ne învăluie în lumină curată, în timp ce-i privesc pieptul ridicându-se și coborând încet pe sub țesătura albastră.

După vreo câteva minute, deschide un ochi.

— Ai putea încerca și tu.

Îi ofer ceea ce sper că este un zâmbet plăcut.

— Prefer să mă uit la tine.

El îmi aruncă o privire provocatoare și se întoarce la meditațiile lui.

— Pot simți o bucurie veche în camera asta, spune el, cu ochii închiși. Uite.

Aerul dintre noi pare să capete o lumină a lui, aparte de punctele galbene ale lumânărilor sau de razele trandafirii dinspre fereastră. Nu e puternică, dar cu siguranță pot vedea *ceva* acolo, crescând și strălucind. Durează câteva clipe, devenind un pic mai strălucitoare, umplând camera. Apoi dispare.

Zahi deschide ochii.

— Ai văzut-o?

Vocea îmi e pierită de uimire.

— Acela a fost un spirit de bucurie?

Se întoarce spre mine.

— A fost amintirea a ceva fericit care s-a petrecut aici. Ridică din umeri. Nu știu ce a fost. Unii dintre marii preoți pot invoca viziuni specifice – oameni mișcându-se, hainele lor, fețele lor – ca și când am asista la ceea ce s-a întâmplat. Dar cei mai mulți dintre noi suntem norocoși dacă obținem doar o frântură dintr-un sentiment de mult trecut.

Căldura din cameră îmi acoperă pielea.

— Îmi place ideea că a fost bucurie aici, în trecut.

El se apleacă mai aproape.

— Ar putea fi bucurie aici și acum.

Pe bășicile lui Mol, se uită la buzele mele. Oare e cu puțință să se gândească să mă sărute? Gura îmi e uscată. E cu puțință? A mai sărutat vreun om un aripi-roșii până acum?

— Eu..., încep. Ai de gând să mă săruți?

El nici nu clipește.

— Mă gândeam la asta. Ai avea ceva împotriva?

Înghit în sec.

— Aș putea izbucni în flăcări.

— Asta se presupune c-ar trebui să mă descurajeze?

— E voie? Arunc o privire spre ușă. N-ai depus un... ăsta... un jurământ de...?

El își lipește gura de obrazul meu.

— Dar tu?

— Sfinte Rasmus!

Zahi șoptește la urechea mea teafără:

— Nu trebuie să depui jurământul ăla până nu-ți dau roba violetă. Știi asta, nu?

Tresar, cu mintea vrașiște. *N-ar trebui să mă aflu aici.* El crede că sunt Jey. Ce-o să mă fac când o să dea peste adevărata Jey Fairweather, afară, în lume, purtându-și hainele ei elegante? Stomacul mi se strânge dureros.

Și apoi *ghiorțâie* cu ferocitatea unei păsări de pradă. Simt cum mi se duce culoarea din obraji. În toate romanele pe care le-am citit, scena romantică n-a fost niciodată precedată de *ghiorțâitul* mațelor eroinei.

Zahi izbucnește în râs.

— Dulce Ver, ți-e foame?

Scot, stingherită, un hohot de râs ciudat:

— Presupun că da.

El își lasă capul pe spate și se plesnește cu palmele peste coapse.

— De ce n-ai spus așa? Vino. Se ridică și începe să umble la centura robei sale. Lasă meditația. Hai să mâncăm ceva.

— Eu..., mă ridic în picioare. Ei bine...

— Cu siguranță am întârziat la masa de seară, zice el. Va trebui să mergem în altă parte. Ești gata să te avâți în lumea largă?

Ezit. Dacă masa de seară e pe sfârșite, înseamnă că Bonner nu mai pândește în vestibul. Să părăsesc templul cu Zahi ar putea fi cea mai mare șansă să nu fiu descoperită. Stomacul îmi ghiorțăie din nou.

— Da.

Și nu o spun numai din cauza stomacului sau a nervilor încordați; în clipa asta, vreau să-l urmez pe Zahi Zan în lumea de afară. Să iau masa cu el. Să...

Crăpar-ar fundul lui Mol, se dezbracă de robă. Și... poartă alte haine pe dedesubt. Vesta ruginie pe care încă o văd în minte pe fundalul unui verde incredibil.

Clipesc.

— Ai hainele tale obișnuite pe dedesubt, remarc eu.

— Da, poți să-ți lași roba aici. Netezește cutele țesăturii albastre. Îți dau cuvântul meu că n-o s-o ia nimeni.

Acum îmi vede fața.

— Care-i problema? mă întreabă.

— Nimic, doar... locul ăsta unde mergem... așa putea purta asta? Sunt primiți și preoții?

Câteva dintre lumânări au ars până la capăt, pâlپairile lor din urmă aruncând scânteii în penumbră. Zahi are din nou expresia aceea nedumerită pe care mi-o amintesc din grădinile de pe Insula Roet.

— Nu sunt sigur dacă am văzut vreodată un semn în vreă tavernă pe care să scrie „Interzis preoților”, zice el. Dar lasă-ți pur și simplu roba aici și rămâi în ce ai pe dedesubt...

Mă foiesc stingherită.

— Pe dedesubt...

Înghite în sec. Mă întreb dacă poate vedea cât de roșie e fața mea în lumina slabă.

— Da.

Își drege glasul.

— Eu, ăă, înțeleg. Adică, *nu* înțeleg, eu...

Deschide ușa, ștergându-și palmele pe coapse:

— E în regulă. Rămâi așa.

Pana și Găleata de Cărbuni trebuie, într-un fel, să fie o tavernă. Trupurile din umbre – aplecându-se, răsând, ridicându-și paharele la guri – sunt familiare. Dar totul pare un pic fals. O privire furișă a ochilor strălucitori, un ton strident în muzică, o mișcare aproape invizibilă în colțurile ascunse ale încăperii.

Coborâm. Afară, amurgul zăbovește, dar aici, înăuntru, este deja noapte, pereții negri sclipesc în strania lumină portocalie care pulsează între paletele ventilatoarelor din tavan.

Îmi aranjez cutele țesăturii albastre. Sunt deghizată, dar asta nu înseamnă că nu ies în evidență. Cicatricele de pe spate îmi dau mâncărimi. Nu trebuie să stau prea mult.

Îl urmez pe Zahi la bar, unde el se sprijină în coate, întorcându-și capul spre mine.

— Fulg-de-nea?

Ridic o sprânceană.

— Da, dragul meu?

El râde și se întoarce spre omul palid, cocoșat, care șterge paharele cu o cârpă.

— Două Fulg-de-nea, zice. Și un separeu, vă rog. Și mâncare. Pentru numele lui Rasmus, adu-ne ceva de mâncare.

— Excelența Voastră.

Omul se înclină. Mă sprijin cu spatele de tejghea, privind păr, umeri, brațe, dinți, toate pulsând în lumina oranj. Cineva țipă și varsă un pahar cu băutură. Un grup de persoane izbucnește în râs. Moda de aici imită străzile de deasupra cu o atitudine batjocoritoare. Gulerele sunt ridicate, decolteurile sunt adânci și mai mult de o persoană poartă aripi de voal pe cadru de sârmă și un spate gol târcat cu roșu.

— Sunt... sunt costumați ca aripi-roșii?

Zahi pufnește, aruncând o privire disprețuitoare.

— Adevărați rebeli, nu-i așa? Localul ăsta îi atrage. Întu-necos, sub pământ, ascuns. Nu fac niciodată ceva *real* pentru orașul ăsta. Sunt ca gândacii.

Respir, lăsându-mi nervozitatea să-mi iasă printre degete.

— Deci acum n-ar fi un moment potrivit să-ți arăt antenele mele?

Se uită la mine nevenindu-i să creadă, în timp ce barmanul împinge spre noi două pahare albastre.

— Doar n-ai de gând să-mi ții o predică despre cât de folositoare sunt insectele pentru solul nostru? Flirtezi, în schimb?

— Greșeala mea. Am crezut că o predică despre sănătatea solului *era* modul în care se flirtează. Încercam să evit asta.

El râde și îmi dă un pahar. E rece.

Simt priviri, oranj în lumină, urmărindu-ne în timp ce traversăm sala. Zahi dă la o parte o draperie bogată pentru a scoate la iveală o masă goală, curată, și o banchetă arcuită, cu perne moi, lipită de perete. O femeie cu manșete lungi, de dantelă ca pânda de păianjen, ne urmează și ne lasă o tavă cu pâine și legume murate.

Le devorez. Fulgul meu de nea, despre care cred că e doar apă cu gheață și cu un strop de mentă, dispare, de asemenea, rapid.

Zahi soarbe câte puțin din paharul lui albastru.

— Deci, povestește-mi despre familia ta.

— Mai degrabă ascult despre familia ta, zic eu, ronțâind un morcov murat.

El își lasă capul pe spate.

— Toată lumea știe despre familia mea, nu? Cred că, de fapt, este obligatoriu să ai astfel de cunoștințe ca să absolvi Școala a Treia.

Mă dau mai aproape de el.

— Am picat Școala a Treia.

— Ah, știam eu că ai un secret întunecat.

Îmi atinge fața. Aș vrea să îndrept conversația spre orhidee, poate chiar spre Cei Frumoși. Dar vreau și să continue să-mi atingă fața.

— Ei bine, zice el, mama este conducătoarea poporului și tata îi comandă armatele. O poveste de dragoste veche de când lumea. Am un frate mai mare, care nu e nici pe departe la fel de chipeș ca mine, care este următorul la tron și sper să trăiască foarte multă vreme, ca să nu fie niciodată nevoie să am vreo responsabilitate.

— În afară de Templu, spun eu.

— Corect, Templul.

Se apleacă și își lipește buzele de ale mele. Și deodată totul este întunecat, și estompat, și îndepărtat în afară de el – cald, aproape, real.

Nu durează atât de mult pe cât mi-ar plăcea mie, dar e un sărut pe care lumea nu-l poate lua niciodată înapoi. Zahi se retrage.

— Cred că toată treaba cu Templul ar putea fi doar o fază prin care trec.

Iar zâmbetul lui e atât de fermecător, atât de șiret, încât deodată nu pot face nimic decât să mă reped înspre el pentru un

alt sărut, care se transformă în două, în trei și în mai multe, fiecare mai profund și mai explorator, până când îmi dau seama că i-am descheiat toți nasturii de la cămașă, iar el are brațele înfășurate în jurul meu și degetele lui au început să dea la o parte țesătura albastră mătăsoasă a robei mele de preot din jurul gâtului...

Cicatricile.

Nu-l pot lăsa să-mi descopere cicatricile. Îmi trebuie toată puterea voinței ca să mă desprind de lângă el. El clipește, se relaxează, dă înapoi.

— Îmi pare rău, zic. Eu...

— Nu, te rog, mie îmi pare rău, spune el. Se pare că am interpretat greșit... semnalele tale.

Amândoi ne uităm, fără să vrem, la pieptul lui dezgolit. Și râdem.

— Oh, Rasmus! exclam eu. Cămașa asta valorează probabil mai mult decât întreaga mea garderobă.

— Probabil, zice el.

Mă ridic în picioare.

— Ar trebui să plec.

Se ridică și el și încuviințează. Un început de zâmbet trist îi flutură pe buze.

— Înțeleg.

Îi iau mâinile în ale mele.

— Nu, nu înțelegi, spun eu. Dar poate că, într-o bună zi...

Unsprezece

Soarele se află mult dincolo de linia orizontului când mă apropii de casa noastră de pe strada Drobul de Sare. Nu mă deranjează să umblu pe întuneric; oricât de bine mă ascunde roba asta albastră, e totuși bătătoare la ochi. Cel puțin gluga îmi acoperă fața, deși nu se obișnuiește ca frații și surorile să-și țină gluga pe cap tot timpul.

Sunt surprinsă să găsesc casa în întuneric și, pentru o clipă, mi se face rău. *Calmează-te. N-ai niciun motiv să te gândești că ceva nu e în regulă.* În pofida amenințărilor lui Bonner, geamănul uman al unui aripi-roșii e nevinovat. Oricine a citit vreodată *Mama May* îți poate spune asta. Copilul acela este inocent ca răsăritul soarelui și, cel mult, poate fi compătimit și protejat din pricina geamănului său vrednic de dispreț. Acum, că sunt moartă, Jey n-are de ce să-i fie frică.

A ieșit în oraș cu prietenii, în seara asta, profitând de absența tatei, atâta tot. Cum am făcut și eu. Trebuie să mărturisesc că mă cam doare faptul că ea poate fi plecată la petrecere, în vreme ce eu sunt, din câte știe ea, încă dispărută.

Dar mă cuprinde neliniștea când traversez aleea spre ușa noastră. Văd ghiveciul răsturnat, pietrele scoase din pământ,

dar nu-mi dau voie să admit că ceva e în neregulă până când ridic zăvorul ușii ca s-o găsesc atârând într-o balama.

Un miros ciudat mă izbește când intru în bucătărie. Nu, mai degrabă absența mirosurilor. Ghetele pline de pământ ale tatei, mirosul de flori ce se păstra în jurul lui, parfumul lui Jey, praful de cărbune de la plita de gătit, mirosurile persistente de la mic dejunuri și de la cine.

Îmi rotesc ochii prin încăpere. Masa cea grea, într-o parte. Un scaun răsturnat. Ușa de la camera lui Jey larg deschisă, cum ea n-ar fi lăsat-o niciodată.

Nu.

Intru repede în camera ei și găsesc patul nefăcut, șifonierul plin. O vază curbată grațios – un cadou primit de ziua ei din partea tatei – zace în cioburi pe jos, margaretele albastre ale lui Jey, meticolos crescute în cenușă, sunt împrăștiate și rupte.

A dispărut.

Adun ce a mai rămas din margarete și le duc în bucătărie. La chiuvetă, umplu o cană de metal cu apă și tai codițele strivite cu o pereche de foarfeci ascuțite. Eforturile mele sunt în van; viața lor s-a sfârșit de câteva zile. Totuși, chiar dacă simt furnicăturile nervilor prin piele și capul mi se învârte, mă ajută să fac ceva.

Îndrept scaunul și mă aplec, greața punând stăpânire pe mine în valuri mici. Fibrele de lemn se amestecă sub ochii mei care privesc în gol masa din bucătărie.

Ar fi trebuit să vin în fugă aici.

De îndată ce m-am trezit în grămada aceea de viermi, ar fi trebuit să dau fuga în strada Drobul de Sare. De ce pierdusem timpul la Templu? Ce lucru îngrozitor i se întâmplase lui Jey în timp ce eu mă sărutam cu un tânăr care nici măcar nu știe că exist?

Mă așez, plimbându-mi mâinile pe suprafața neregulată a mesei de lemn. N-am fost niciodată legată de un nume înainte, numele pe care casa aceasta îl poartă, iar acum oamenii știu cine sunt – Cei Frumoși, Nara Blake, Zahi, și cine știe câți alții? Mi-am asumat riscuri și m-am expus, iar acum sora mea a dispărut.

Dar am s-o găsec. Iar prima persoană pe care am s-o întreb este Bonner.

Mă ridic, hotărârea arzându-mi plămâni, și fac doi pași spre ușă. Un zgomot de ceva spart venind din dom mă împietrește. *E cineva aici.*

Mă apropiu cu băgare de seamă de scara din spatele bucătăriei și pun mâna pe o treaptă de metal de la nivelul umărului. Îmi ascut auzul în liniștea răsunătoare. Nimic. Probabil vreo pasăre mi-a dărâmat iarăși cărțile.

Mă zgâiesc în întuneric.

— Jey?

Domul este cufundat în tăcere pentru alte câteva clipe, apoi...

ZBANG.

Scara se zdruncină când un corp coboară câte două trepte o dată, aterizând cu o bufnitură ce zgâlțâie casa. Femeia e slabă la trup, dar formidabilă, înălțându-se mult deasupra mea, îmbrăcată într-o haină lungă, strânsă pe corp, neagră ca ceața nopții.

— Iată-te, se răstește ea; apoi, gura ei roșie se pungește. Ce dracu' s-a întâmplat aici?

Îmi încrucșez brațele.

— Ăă... tu mi-ai răvășit casa?

— Destul cu asta.

Scoate un pistol întunecat dintr-un toc de pe coapsă.

— Punga plină de bani a lui Mol! țip eu, alunecând pe podea spre ușa spartă.

— La naiba! strigă femeia, cu vocea brusc asprită. Treci înapoi aici!

Nimeni în istoria omenirii nu s-a întors vreodată ca răspuns la „treci înapoi aici”, mai ales nu când a fost spus pe un ton amenințător de cineva ținând un pistol. Cu toate acestea, orice înclinație aș fi putut avea să dau curs cererii ei a dispărut rapid când o explozie zguduitoare m-a asurzit. A tras cu blestemăția aia în mine!

Lovesc cu piciorul ușa bălângănită și mă împleticesc afară, în noapte. Două păsări de pradă își iau zborul din vârful unui acoperiș de vizavi, când sprintez printre razele de lumină ale felinarelor stradale ce străjuiesc poarta noastră, cu femeia pe urmele mele. Pietrele pavajului îmi împing înainte picioarele îngreunate de ghetele de grădinar care supraviețuiseră miraculos apei clocotitoare a lacului.

Al doilea glonț nu ratează. Simt arsura intensă în clipa în care aud detunătura, o erupție de durere care-mi dezzechilibrează tot corpul. La început, când cad într-o parte în cadrul unei ferestre joase de piatră, nici măcar nu-mi dau seama unde am fost împușcată. Dar când încerc să mă ridic, piciorul stâng cedează. Glonțul a intrat undeva în coapsa mea. *Dulce Rasmus, fă să nu sângerez prea tare. Asta e prima rugăciune pe care creierul meu o scoate la înaintare. Fierbe-mă, taie-mi urechile, acoperă-mă cu viermi, dacă vrei. Dar sânge negru curgând dintr-o rană de glonț – nicio robă din tot Caldarasul nu va putea ascunde asta.*

Mă adun, pe lângă perete. Nicio ușă deschisă, nicio piață aglomerată, niciun parc public care să-mi fi putut oferi o ascunzătoare. Fie fug, fie... nu.

Fug. La stânga și la dreapta, prin lumina felinarelor și prin întineric, înclinația orașului Caldaras ținându-mi mintea oblică

și coatele fluturând pentru echilibru. Coapsa mea țipă, picurând fierbinte pe picior, pe sub robă, dar n-am altă soluție. Mă clatin printre cupluri, doamne prinse în conversații însuflețite și domni spilcuiți, unii dintre care se uită la mine pieziș, de parcă aş putea fi hoț de buzunare. Dar hainele mele de preot sunt de ajuns ca să oprească ocheadele bănuitoare să devină strigăte după garda orașului.

Ceața nopții îmi umezește fața. Femeia în negru se ține după mine, cam la o stradă în urma mea. Poate că așteaptă să vadă unde fug, ceea ce e o decizie pe care trebuie s-o iau rapid.

Mă gândesc la Nara Blake. Ea voia ajutorul meu, mi-a promis ajutor la schimb, dar am încredere în ea? Dacă Bonner are vreo legătură cu dispariția lui Jey, drumul meu va duce probabil înapoi la Templul lui Rasmus. Nara Blake nu-i are deloc la inimă pe preoți; asta a fost clar. Și trebuie să mă duc undeva.

Strada se termină, așa cum toate par s-o facă, mai devreme sau mai târziu, în Piața Marelui Ra. Chiar și după lăsarea întunerului, când cei mai mulți cetățeni sunt în casele lor, piața încă zumzăie, discret, de activitate. Oameni obișnuiți și preoți de toate rangurile se preumblă pe dalele albe și netede, profitând de versiunea orașului a unei seri plăcute. Încetinesc, strecurându-mă între două grupuri de preoți și aruncând o privire peste umăr, înainte de a-mi aduna puterile pentru un efort final și a sprinta spre fântâna lui Dal Roet, aruncându-mă în spatele ei.

Trag cu ochiul pe după curbura de marmură. Preoți pretutindeni. Albaștri, violeti, câțiva negri, de toate mărimile și înfățișările. Domni și doamne, golani și copii de bogătași, strălunghi, papagali domesticiți și păsări de pradă frumoase, grase. Nimeni nu se apropie de fântână cu scop precis. E posibil ca atacatoarea să-mi fi pierdut urma?

Mă ridic, îndreptându-mă, câte o vertebră o dată, coapsa arzându-mă de durere prin tot corpul. Fântâna împroașcă și scoate bulbuci; oamenii vorbesc degajați printre peticele de ceață caldă. Încerc să fac vreo câțiva pași spre marginea pieței, unde un gang întunecos promite să-mi ofere, într-o oarecare măsură, ascunzătoare.

Doi preoți în negru se opresc din vorbit și se uită la mine, în timp ce șchiopătez prea aproape de ei. Mă opresc și înclin scurt capul, murmurând:

— Să respirați ușor, preaiubiților.

Cuvintele îmi ies un pic chinuite și gătuite, dar adaug ceea ce sper că este un zâmbet nevinovat.

Fetele înalților preoți sunt de nepătruns, pentru un moment, înainte ca unul să-mi întoarcă salutul și celălalt să-i urmeze exemplul.

— Să respiri ușor, spun ei, la unison.

În sfârșit, ajung la intrarea în gang și arunc o ultimă privire înspre Piața Marelui Ra. Trei tineri stau acum pe marginea fântânii, doi băieți cu bărbii lipsite de fermitate și o fată a cărei bluză cu guler înalt e deschisă până mult sub clavicule. Ar putea fi cu ușurință Jey și prietenii ei, gândesc eu cu o strângere de inimă. Dar nu sunt. Știu, în străfundul conștiinței mele, că, în clipa asta, Jey nu este cu nimeni care ar putea fi numit prieten.

Distrația mea m-a trădat. Ochi de pe partea cealaltă a pieței sclipesc în lumina felinarelor fixate în zidul marelui Templu. Femeia în negru m-a găsit.

Mă afund în gang, ocolind lăzi vechi, bălegar de strălunghi și table metalice rezemate de ziduri. Dau într-un alt gang, familiar. Îmi lipesc spatele de un zid soios și mă uit în stânga și-n dreapta.

Dărâmurile încă se mai văd în locul unde am topit zidul de cărămidă – sunt aproape de ușa din spate a *Buletinului Zilnic*.

Mă împleticesc spre capătul închis cu poartă al gangului și trag de ușă. Încuiată. Disperată, bat cu pumnii în suprafața deformată.

— Hei! *Buletinul Zilnic!* Sunt la ușa din spate! Hei, aici!

Bang, bang, bang.

Nimic.

Valuri de amețeală mă cuprind. Nu sunt sigură cât mai pot rămâne în picioare, iar femeia în negru își va face apariția dintr-o clipă într-alta. Mă îndoiesc că va rata ținta aici și am puternica presimțire că un glonț înfipt în carnea cuiva e mai mult decât destul.

O răbufnire de râsete tulbură pe neașteptate liniștea și îmi amintesc de taverna Camera Pompei – trebuie, de asemenea, să aibă ușa din spate în gangul ăsta plin de murdărie. Găsesc ușa cam la jumătatea distanței, unde sunetele dinspre local încep să se amestece cu uruitul înăbușit din Aleea Nebunului.

Ușa aceasta nu e încuiată și se deschide imediat cu un zângănit. O închid după mine și, cu mult efort, potrivesc încuietoarea interioară în poziția închis. E un pic mâncată de rugină și trebuie să împing în ea de vreo două ori cu umărul ca să scârțâie și să se încuie. În sfârșit, o clipă de odihnă.

Sau o clipă pentru a cădea pe podea, în agonie.

Fesele arzătoare ale lui Mol! Îmi ridic roba și examinez rana din partea exterioară a coapsei. Nu e prea urâtă, sinceră să fiu. Sângerează, dar nu excesiv. O împung de vreo două ori cu degetele murdare, dar nu e nici urmă de mica bucată de metal deformată sub piele. O pot scoate mai târziu, dar deocamdată ar trebui măcar s-o bandajez.

Spal-o, mai întâi. Mă uit în jur. Magazia aceasta din spate este întunecoasă, ticsită cu butoaie și lăzi, iar larma clienților din Camera Pompei se aude printr-o ușă interioară cu stor. Mă târăsc

până la un raft cu urcioare și-l înșfac pe primul care-mi pică în mână. Lichidul auriu dinăuntru mă ustură până la os, dar îmi spală sângele incriminator, pe podeaua acoperită cu paie.

Sacrific un mic sac de ovăz pentru un bandaj, șoptind scuzele mele proprietarului tavernei și ascunzând probele în spatele unei stive de lăzi. Înfașurat strâns în pânză de sac, piciorul meu se simte ceva mai bine și mă ridic, șchiopătând spre ușa interioară.

Mă uit printre stinghiile storului, ținându-mi respirația. În capătul celălalt al unui hol scurt, zăresc o încăpere aglomerată, lumini slabe, multă mișcare, sunet și culoare. Cele câteva fețe pe care le văd sunt îmbujorate și umflate de râs. Nu mai văd nicio altă robă de preot, dar cu siguranță un local ca acesta e pentru toată lumea. Trebuie doar să mă furișez înăuntru când nimeni nu e...

Un bărbat vine pe hol, înspre această magazie. Tresar și mă dau înapoi de lângă ușa cu stor. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fiu confundată cu o hoată și să fiu predată gărzii orașului.

Nu am decât secunde. Gândește, gândește. Ascunzătoare. Un șir de butoaie mari sunt așezate lângă un perete și mă cațăr într-unul dintre ele, unde mă ghemuiesc, chircindu-mă de durere. Ar fi fost bine să mă pot și acoperi, dar nu mai e timp. Butoiul este destul de înalt ca să mă ascundă, atât timp cât omul nu se uită în el.

De îndată ce mă ghemuiesc, aud ușa deschizându-se. Omul se duce agale în partea cealaltă a încăperii și, după un moment, aud scrâșnetul înfundat al unor butoaie de lemn mai mici – butoaie de bere, cel mai probabil – mutate de colo-colo. Nu îndrăznesc să respir decât superficial și mă țin de genunchi ca să împiedic materialul robei să foșnească alunecând pe marginile butoiului.

Nu trece mult până când pașii omului îl duc din nou în direcția ușii cu stor și-mi țin respirația și mâinile nemișcate.

După ce se va întoarce în gălăgioasa sală comună, o să aștept câteva minute și o să încerc să mă furizez și eu înăuntru, neobservată. Aștept să aud ușa cu stor închizându-se.

Dar nu se închide. Oare să fi uitat omul ușa deschisă și să fi plecat fără să-l aud? Închid ochii, ascultând.

Doi pași apăsați și o voce aspră care zice:

— Ce, talpa iadului, faci acolo?

Tresar, speriată, și-mi ridic un pic capul.

Omul se uită la mine peste marginea butoiului, cu brațele încrucișate. Îmi amintește de mătăhălosul vânzător de fructe la care tata se mai oprește, din când în când, ca să stea de vorbă, când mergem împreună pe afară. Numai că acesta are o expresie care promite o bătaie zdravănă în loc de piersici.

— Adică... adică eu? Îngaim.

— Puterea ta de deducție e incredibilă, soră. Ce faci în butoiul meu? Întreabă el. Sau, mai precis, ce *faceai* în butoiul meu, pentru că nu se poate să mai stai *încă* aici, chiar în clipa în care eu mă pregătesc să chem garda și să pun să te aresteze.

Mă ridic în picioare.

— Oh. Bine. Eu doar...

Îmi ridic piciorul sănătos peste margine și încerc să ies, dar roba mi se agață de margine și butoiul se răstoarnă pe podea cu un trosnet.

— Fir-ar fesele învăpăiate ale lui Rasmus!

Bărbatul își ridică sprâncenele.

— Nu-i un limbaj prea cuviincios pentru o femeie a Templului.

La naiba.

— Oh... Mă căznesc să mă ridic în picioare, durerea din coapsă tăindu-mi răsuflarea... Ei bine, eu sunt doar o... Mă uit în jos, la roba mea. Sunt una albastră.

Bărbatul dă din cap.

— Îm-hmm. Nu pare convins. Vrei să spui o postulantă?

— Postulantă! Asta e. Știam asta.

— Atunci mai trag nădejde pentru viitor.

El se sprijină cu spatele de ușa cu stor, ochii sclipindu-i în pofida expresiei lui severe.

— Care e numele tău? Și gândește-te la unul bun, altminteri chem garda orașului. Ala era butoiul meu hodorogit preferat.

— Eu...

Mintea îmi e paralizată. N-o să-i dau numele lui Jey și nu pot să i-l dau nici pe al meu, de vreme ce nu am unul. Însă el deja știe că o să-l mint, așa că... Răscolesc prin memorie după un nume, orice nume.

— Nara Blake, zic eu. Numele meu este Nara Blake.

Omul se îndreaptă brusc.

— Ce? Tonul nu-i mai este glumeț și se holbează la mine cu viclenie. Ai spus Nara Blake?

Aparent, nu era numele potrivit.

— Nu, mă poticnesc eu. Nu, am spus Dal Roet. Numele meu e Dal Roet. După stră-stră-stră...

Omul face un pas spre mine și pune o mână bătătorită pe umărul meu.

— De unde știi de Nara Blake?

Dau înapoi.

— Nu știi! Nu știi despre ce vorbești. Eu...

— Șterge-o naibii de aici, soră, șuieră el, înainte să-ți trosnesc capul.

— Mi se pare o afacere bună.

Șchiopătez spre ușa care dă în gang, implorând toți zeii la care mă pot gândi să fi făcut femeia în negru să plece, între timp.

— Domnule Orm! strigă o fată pe hol. Mai avem gin? Avem o petrecere de nuntă!

— Vine! răcnește omul.

Dar ceva mi se înfige în minte.

— Domnul Orm? mă întorc spre el.

De ce știi numele ăsta?

— Ei bine, zice el, acum ai avantaj asupra mea, asta-i clar. Cu toate acestea, o să chem garda în treizeci de secunde.

— Nu, eu... Tu o știi pe Nara Blake, nu-i așa?

Piciorul rănit îmi zvâcnește și mă sprijin cu o mână de zidul cald, rugându-mă să nu leșin.

— Știi că nu-mi plac întrebările.

Orm se încruntă, dar nu se clintește. Ascultă.

Să risc totul devine din ce în ce mai ușor. Nu sunt sigură dacă e un lucru bun. Dar nu am unde să mă duc și Nara Blake e singura persoană din orașul ăsta care mi-a oferit protecție. Indiferent care ar fi motivele ei, trebuie să fie o alegere mai bună decât garda sau templu. Sau canalul.

— Orm, spun, când reușesc să-mi aduc aminte, l-ai ajutat pe Corvin, fratele Narei, după ce a fost bătut într-un gang? Avea de gând să te roage să îl examinezi.

El se uită fix și încruntat la mine.

— Și de unde, pajiștea înverzită a lui Ver, știi tu asta?

— Eu sunt motivul pentru care a fost bătut. Nu... stai... vreau să spun că el m-a ajutat să scap de acei doi... ăă... bandiți.

— Ești o mincinoasă nenorocită.

Vederea începe să mi se încețoșeze. Alunec pe lângă ușă și mă uit în sus la Orm, care mă privește cu o expresie pe care n-o pot interpreta.

— Am nevoie de un adăpost. Cred că Nara m-ar ajuta, dacă ar fi aici. Te rog. Sora mea a dispărut.

Trec peste faptul că am fost împuşcată în picior, deşi trebuie să fi observat că nu sunt chiar în formă. Poate crede că sunt beată. Poate câteva scufundări în butoiul cu bere n-ar fi o idee rea.

Orm nu se clinteşte. Îi zăresc faţa prin ochii mei înceţoşaţi.

— Nara voia ajutorul meu. A zis... fie să mergi totdeauna pe sub ceaţă.

Ceva de pe chipul lui se schimbă.

— Tu... nu se poate să fii... Naiba să te ia, strălungele golaş ce eşti, zice el. Noi am crezut că ai murit.

Face un pas în dreapta şi ridică o trapă cu balamale pentru a da la iveală o manetă fixată în zidul murdar. Când o roteşte, un panou mare se deschide cu un *fac-fac-fac* metalic. O scară cu trepte de zăbrele metalice coboară în întuneric. Fac ochii mari de uimire.

— Eşti în siguranţă acolo, jos, bombăne el. Până când Nara o să ne spună ce să facem cu tine. Haide, sus!

Mă ridică în picioare şi stau un moment să-mi adun puterile, apoi îl urmez pe uşa secretă.

— Confortabil, zic eu, în timp ce tropăim pe scara metalică.

Deja mă gândesc la cerul alb-cenuşiu văzut prin sticla domului meu, fiindcă mi-am amintit de temniţa rece din Templul lui Rasus.

Cel puţin, aici, jos, e gaz. Pot să-i văd lumina curată pe sub uşa ţintuită de la capătul scării.

— Sper că-ţi plac berea şi sandviciurile, pentru că nu avem altceva, zice Orm.

Nu întreb ce fel de sandviciuri. Dacă nu cumva Camera Pompei e mult mai luxoasă decât m-au lăsat să cred uşa scârţâitoare şi podeaua ruginită, sandviciurile o să aibă gust de fum, indiferent din ce ar fi făcute.

— Mulțumesc, zic eu.

Orm ia o cheie de la gât și o vără în broască, iar după un moment intrăm în încăperea de dincolo. Locul în care o să fiu „în siguranță”.

La început, nu văd mobilierul sau oamenii. Simt doar un miros vag dulce; e înăbușitor aerul aici, aproape copleșitor. Căldura e izbitoare, de asemenea. Firește că e foarte cald sub pământ, dar aici pare nefiresc de cald, de parcă ar arde un foc.

Mă echilibrez, cu mâna de cadrul masiv al ușii. Un foc chiar arde, într-un cămin din partea cealaltă de ușă. Încep să cercețez și restul încăperii acesteia rotunde, cu zid de cărămidă. Un raft de cărți stă frumos pe o masă de colț cu picioare grațioase, flancată de fotolii țepene. O mână de oameni sunt risipiți prin încăpere – bărbați și femei, de vârsta mea, mai în vârstă, cei mai mulți purtând culorile mohorâte ale lucrătorilor la pompe și ale mecanicilor. Unii mă privesc admirativ; alții își țin capetele plecate.

— Bine ai venit în Casa Subterană.

Orm traversează odaia.

— O să-ți arăt camera de dormit. Se achită de sarcina sa, dar nu te aștepta la Palatul de Aramă. Pe aici.

Deschide o ușă boltită. Camera de dormit este lungă și întunecoasă și, din fericire, nu atât de încălzită ca odaia principală. Câteva paturi pliante pe lângă pereți, câteva acoperite de pături subțiri, de culori diferite. Cârliche metalice împodobesc pereții, de unele fiind atârinate trențuiri sau eșarfe, altele goale.

— Sunt niște haine aici. Orm trage un cufăr vechi de sub unul dintre paturi. Asta dacă nu cumva ești chiar de la Templu.

Tușesc puțin.

— Eu. ăă...

— Oh, pentru numele Îngerului Lung, ești cel mai prost mincinos pe care l-am întâlnit vreodată.

Clatină din cap, dar zâmbește și se întoarce spre ușa boltită.

— Baia e acolo.

Arată în capătul celălalt al camerei de dormit.

— Sora mea...

— O să-ți găsim sora, zice Orm și, pentru o clipă, privirea lui blândă și îngrijorată îmi amintește de tata. Spală-te pe față, îmbracă-te în ceva mai puțin bătător la ochi și eu o chem pe Nara. O să vedem ce are ea de zis despre tine.

După ce pleacă, deschid cufărul și încep să scotocesc prin el. Bineînțeles, totul miroase a naftalină. Scot o cămașă de muselină zdrențăroasă și pornesc spre baie ca să-mi bandajez din nou rana. Cel puțin, e mai igienic decât un sac vechi de pe podeaua unei magazii murdare. *Un pic* mai igienic. Îmi spăl fața, simțind cum degetele mi se relaxează puțin, când încerc apa caldă proaspătă.

Înapoi în camera de dormit, arunc roba pe podea. Lenjeria modernă din cufăr se simte mai bine pe pielea mea. Scot o pereche de pantaloni vechi, simpli și în stare bună. Sunt din vremuri nu prea îndepărtate cât să fie complet demodați, dar țesătura lor bătoasă, neagră, nu flutură ca mătăsurile aerisite și muselinele subțiri care împetrițează acum strada. Îi găsesc un pic restrictivi, dar nu am alte opțiuni. Închei nasturii unei bluze uzate — de ce ar avea nevoie cineva de atât de mulți nasturi? — și îmi strâng părul în vârful capului, nu la fel de elegant cum poate s-o facă Jey, dar într-un fel care măcar sugerează *domesticit*.

O bătaie în ușa camerei de dormit.

— Intră! strig eu.

Apare Nara Blake.

— Ei bine, zice ea, ai reușit să fii executată mai repede decât mi-aș fi imaginat eu.

Se sprijină de perete, cu brațele încrucișate.

— Asta-i o salutare a naibii de bună, zic eu, tresărind când mă așez pe un pat. Nu ești surprinsă să mă vezi?

— Un pic, zice ea dezinvolt.

— Am fost aruncată într-un *lac clocotit*. Mă semețesc. Cei mai mulți oameni ar putea fi puțin impresionați.

Ea se desprinde de perete, împingându-se în umeri.

— Am zis că sunt surprinsă să te văd.

— Și n-ai fi putut să te ostenești să scrii un articol despre execuția mea?

Nara ridică din umeri.

— Execuția ta a fost secretă. Cei Frumoși nici măcar nu există. Eu nu am idee despre așa ceva, oficial. De altfel, ce să fi scris? „Toiagul de Onix elimină încă unul”?

Rămân cu gura căscată.

— Ce?

Ea face un pas spre mine, cu sprâncenele înălțate. Gura îi... zâmbește batjocoritor?

— Draga mea, nu știi de ce toată lumea se teme de Toiagul de Onix?

— Nu știam că toată lumea se teme de el. Eu... tata mi-a spus să nu vorbesc cu marii preoți.

— Tatăl tău avea dreptate. Templul are multă putere, mai ales Templul lui Rasmus. Preoții sunt foarte... devotați. Iar persoanele care îi displac Toiagului de Onix – eretici, revoluționari, criminali, redactori-șefi de ziare care tipăresc ce nu trebuie – uneori dispar. *Puf!* Ca emanațiile din fundul unui strălung prea plin.

— Aș fi putut trăi fără imaginea asta. Piciorul îmi zvâcnește dureros și îmi mut greutatea. Dar asta e... trebuie să fie ilegal. Nu? Fără proces, fără condamnare? Numai zeii pot pedepsi pe cineva de erezie. De ce nu ia măsuri Comandantul?

— Măsuri? Nara se așază pe marginea patului din fața mea. Chiar dacă ar vrea să se ia de Templul lui Rasmus – ceea ce ar fi pur și simplu o nebunie, chiar și pentru un politician – n-ar putea să dovedească absolut nimic.

Mă aplec.

— Cum? De ce nu?

— Toiașul de Onix nu zbiară ordine ca un dictator, zice ea. El insinuează o idee, folosește o metaforă, vorbește despre cu totul altceva. Iar oamenii o sfârșesc, ca prin magie – mă rog, unii dintre ei o sfârșesc pe fundul lacului Valul de Azur.

Nu știu ce să răspund. Mă las, cu umerii pleoștiți, pe zidul din spatele patului meu.

Nara își netezește pieptarul jachetei.

— Scuze, asta-ți strică imaginea curată ca lacrima despre orașul Caldaras?

Mă strâmb. Sunt foarte sigură că Nara e de partea mea, dacă există părți. Dar asta nu înseamnă că nu e enervantă.

— Totuși. Secret sau nu, tu ai știut ce s-a întâmplat cu mine. Și aș crede că și cititorii tăi ar fi putut să fie oarecum interesați.

Nara zâmbește compătimator.

— Iată o ascetă care vrea să fie faimoasă!

Pufnesc.

— Nu sunt o ascetă și cu siguranță nu vreau să fiu faimoasă. Numai că am crezut că toată întâmplarea ar putea fi o chestiune mai importantă, de vreme ce eu sunt... știi.

Acum îmi aruncă o privire aspră.

— Nu, *nu* știi. Încerci să-mi spui ceva?

Trag aer în piept. N-am hotărât să am încredere în Nara Blake în clipa în care i-am cerut ajutorul?

Duc mâna la primul nasture. *Nu!* strigă mintea mea. *E o greșeală! Oprește-te!* Dar degetele mele deschid nasturele, apoi și pe următorul, și pe următorul, până jos. Mă ridic în picioare, scoțându-mi brațele de pe mâneci și rămân doar în cămășuța din cufărul cu vechituri. Mă întorc, ca s-o las pe Nara să-mi vadă bine umerii goi și partea de sus a spatelui dezgolit.

Ea reacționează cu totul altfel decât preoții din sanctuarul templului. Aruncă o privire spre ușa ce dă în camera comună, apoi clipește, trage adânc aer în piept și se apropie de mine. Nu mă mișc, când îmi atinge spatele.

— Partea asta e adevărată, așadar, zice ea. Cu cicatricile.

— Am și sângele, zic eu.

— Asta am auzit. Va trebui să-l cred pe Corvin pe cuvânt, bănuiesc.

Îmbrac bluza și încep s-o închei la loc.

— Nu-mi tai o venă pentru tine. Nu te osteni să mă rogi.

— Păi, bine. Acum, că am terminat cu asta, zice Nara, poate că o să faci ceva *demn* de un articol în *Buletinul Zilnic*.

— Am cam rămas fără resurse. Fierberea de vie ar fi trebuit să însemne marele meu sfârșit.

Ea pufnește.

— Draga mea, doar nu crezi că ești singura aripi-roșii pe care Toiagul de Onix a trebuit s-o arunce în lacul Valul de Azur, nu?

Duc o mână la frunte.

— Despre ce naiba vorbești? Bineînțeles că sunt singura aripi-roșii pe care el a aruncat-o în lac. Eu sunt singura nenorocită de aripi-roșii!

— Din câte știm noi, da, ești, zice Nara. Și știi cât de rar – cât de imposibil pare asta, chiar și aceloră dintre noi care acceptă faptul că alterii adevărați, vii, ieșiți chiar din basme, au vizitat acest oraș. Însă puterea are nevoie de teamă ca să supraviețuiască și nu există nimic mai de temut în Caldaras decât un aripi-roșii. Așadar, dând o mână de ajutor acestei cauze foarte reale, Toiagul de Onix uneori... îi creează.

Stai pușin, ce?

— Creează...?

Dar mă opresc. Îmi aduc aminte gardienii din temniță care se pregăteau să mă biciuiască și s-au oprit când și-au dat seama că pe spatele meu erau deja cicatrice. Îmi aduc aminte de pumnalul care mi-a crestat brațul, rana care nu a durut și care se vindecase miraculos când mă treziseam, trei zile mai târziu, deși produsese un torent de sânge negru. Tăietura, îmi dau seama, n-a fost niciodată făcută. Și îmi aduc aminte expresia de stupefacție de pe fața Toiagului de Onix când unul dintre „aripi-roșii” ai săi chiar a încercat să se lupte.

Nara se ridică și se îndreaptă spre ușă.

— Ei, bine ai venit în Casa Subterană.

— Asta-i tot? Deschideți ușile unei creaturi de temut ca și când aș fi un turist oarecare? N-ar trebui să ceri săruri ca să nu leșini sau ceva de genul ăsta?

— Mai degrabă te ajut să-ți eliberezi sora.

Ușurarea – sau e speranța? – mi se adună într-un nod în gât.

— Chiar poți?

— Cu siguranță așa sper.

Vorbesc, cu mai multă emoție decât intenționez:

— De ce mă ajuți, Nara?

Ea clipește și pentru prima oară observ umbrele de sub ochii ei.

— Ești o raritate, draga mea. Unică în feluri care te fac extrem de importantă pentru noi și pentru dușmanii noștri. Avem nevoie de ajutorul tău. Zâmbește slab. Și... ei bine, nu mi-ar plăcea să-l răpească cineva pe Corvin. M-aș înfuria. Îmi închipui că asta simți și tu din cauza dispariția surorii tale.

— Da. Mulțumesc.

— Prea bine, atunci, zice Nara, gata să se întoarcă la lucruri practice. Dar, ca să fiu sinceră – mă tem că s-ar putea să fie periculos.

Îmi aranjez părul și îmi verific înfățișarea în oglinda unui peisaj înrămat de pe hol.

— Am fost deja ucisă o dată.

Acum ea se întoarce spre mine, serioasă.

— Da. Iar faptul că ești moartă este singurul motiv pentru care mai ești în viață.

Când eu și Nara intrăm în camera comună, Orm și o femeie stau la o masă lungă, în mijloc, pe care se află teancuri de ziare și căni de cositor. Se ridică în picioare când ne văd, iar femeia îi ia mâinile lui Nara într-ale ei. Nara se uită la Orm și spune:

— El cum se simte azi?

Orm dă din cap.

— Foarte bine. O să ajungă aici, în câteva momente, așa zice eu. Am trimis un băiat să-l aducă.

Nara se uită acum la femeie, înaltă și delicată, cu un păr blond strălucitor, și face prezentările:

— Elena, ea este... este... Nara se uită la mine. Ei bine, ea este.

Acum, femeia blondă își întoarce atenția asupra mea. Întinde o mână și i-o strâng.

— O aripi-roșii vie, în carne și oase! zice ea, cu ochi strălucitori.

— Mare noroc, nu-i așa? Orm face cu ochiul. Și când te gândești că era cât pe-aci să pun să te aresteze.

Mă uit la Nara cu ochii holbați. Are de gând să afle toată lumea din Caldaras cine sunt? Ea nu-mi răspunde.

— Bine ai venit, draga mea, zice Elena, dând drumul mâinilor Narei.

Vocea și privirea ei sunt blânde, opusul înfățișării dure a Narei.

— Noi suntem Hoinarii Ceții, cei care părăsesc adăpostul cald al răsufării lui Mol doar pentru a proteja orașul acesta de rău. Un mare pericol se apropie, dar tu ai putea fi șansa noastră.

Mă încrunt.

— Pericol?

Nara flutură din mână.

— Nu știe nimic deocamdată. Iar sora ei a dispărut.

Fața Elenei se întristează, verdele bluzei reflectându-se în ochii ei.

— Oh, da, desigur. Trebuie să fii înnebunită. Vino, ia loc.

Ne strângem în jurul mesei lungi – Nara, Elena, Orm, eu și ceilalți locatari ai Casei Subterane. Ei îmi zâmbesc și îmi fac loc, spunându-mi cuvinte de bun venit. Toate aceste noi cunoștințe mă amețesc. Sau poate că e de la durerea din piciorul rănit. Încerc să le zâmbesc și eu, să fiu normală. Dar ei știu cine sunt, oamenii ăștia. Când o să se sfârșească visul ăsta? Când o să mă trezesc, suspendată, deasupra lacului Valul de Azur? Iau o înghițitură din cana mea de cositor, care conține un lichid ce probabil a fost cândva bere, înainte de a fi fost stors din ciorapii uzi ai cuiva.

Câteva clipe mai târziu, sosește Corvin, roșu la față și epuizat, intrând pe ușa țintuită dinspre scări. Se uită lung la mine, uluit, apoi aruncă o privire întrebătoare spre Nara.

— Stai jos, zice ea. Aripi-roșii a noastră nu s-a înecat, la urma urmelor.

Încă uitându-se la mine, Corvin se grăbește să se apropie de masă și se așază lângă sora lui.

— Arăți bine pentru o persoană moartă, zice el, cu respirația hârâitoare.

— Și tu la fel, zic eu, ceea ce îl face să rădă gâlgâit.

— Te-am pierdut pe Insula Roet, zice Corvin, iar Nara îi aruncă o privire tăioasă.

Mă aplec în față.

— M-ați urmărit?

Acum, Nara mă privește rece.

— Ți-am spus că avem nevoie de ajutorul tău.

Nu e nici urmă de cruzime în trăsăturile ei, dar îmi dau seama că Nara Blake e obișnuită să obțină ce vrea. Îi studiez ochii atent machiați, tenul fără cusur, bine pudrat. Ceva din mine știe că este un om bun, cum spui despre o lege că este bună. Dar bun nu înseamnă întotdeauna corect. Sau blând.

Deodată, ușa țintuită se deschide de perete și o femeie intră cu pași apăsați, înaltă și izbitoare, cu păr lucios, lăsat liber, cu buze roșii și îmbrăcată complet în negru. La șold îi atârnă o sabie lungă, într-o parte, și un pistol, în cealaltă. Nu spune nimic, dar aruncă o privire morocănoasă prin încăpere, înainte de a se trânti la masă și a-și trage o cană în față.

Sar în picioare.

— Tu!

Ea-și ridică ochii.

— Oh, *la dracu'*.

— Ce se întâmplă? zice Elena. Care-i problema, Fir?

Femeia – Fir – s-a ridicat de pe scaun și gesticulează violent spre mine.

— Ce caută ea aici? Se uită la Corvin. Nu-mi spune c-ai adus-o tu! Jur că dacă te mai amesteci vreodată în treburile mele...

Intervin:

— Tu m-ai împușcat în picior!

— Ce?

Orm își duce o mână la frunte.

— Pentru numele a tot ce arde, fato, de ce n-ai spus nimic?

O să-ți îngrijesc eu rana...

Acum se ridică și Corvin.

— Despre ce-i vorba?

Fir îmi aruncă priviri ucigașe.

— A fost în casă.

— În casă? Mă uit, pe rând, la Nara, la Corvin și la Orm.

Adică, în casa *în care locuiesc eu*? Cine este femeia asta? Ați trimis-o voi să mă răpească și pe mine?

— Nu ar fi trebuit s-o împuști!

Corvin pare îngrozit.

— A fugit! răspunde Fir. Misiunea mea era s-o aduc înapoi și doar nu era s-o scap cum ai făcut tu!

Elena vorbește calm:

— Se presupunea s-o convingi să vină, Fir.

— Sarcina mea era s-o *aduc*, șuieră Fir. Iar când eu primesc o sarcină e pentru că încercările de convingere au eșuat.

— Destul cu asta! se răstește Nara. Fir, Aripi-roșii – Aripi-roșii, Fir. Acum tăceți naibii cu toții și stați jos.

Toată lumea se așază, iar eu arunc o privire îngrijorată prin încăpere. Fir ia o înghițitură din cana ei. Bănuiesc că Hoinarii Ceții chiar au mare nevoie de ajutorul meu. E derutant.

— Mai e o săptămână până la Întunericul Adânc. Nara vorbește acum la obiect. Asta e prioritatea noastră, s-o ducem pe aripi-roșii la Inimă, la timp pentru Crepuscul. Dacă informația lui Sunny e corectă, orhideea incandescentă o să fie o problemă. Dar acum, că o avem pe aripi-roșii...

— Nu! lovesc cu pumnul în masă.

Hoinarii Ceții tac, uitându-se la mine. Nara își strânge gura, dezaprobat.

— „Inima”? mă răstesc eu. „Orhideea”? „Aripi-roșii”? N-am să fiu un obiect din vânătoarea voastră de hoituri. Indiferent pentru ce ați avea nevoie de mine, o salvăm întâi pe sora mea. Și trebuie să-i scriu tatei cât mai repede cu putință.

— Munca pe care o face tatăl tău cu mălura este indispensabilă, zice Nara. E mai bine pentru el să rămână unde e. Sora ta a fost dusă în Templul lui Rasus. Ea nu e în primejdie, deocamdată.

— *Cum?*

— Nu e în primejdie, repetă Corvin pe un ton menit să-mi mai potolească iritarea. Foarte probabil o țin ca s-o interogheze, atâta tot.

Îi arunc o privire fieroasă.

— Știi exact cum decurg interogatoriile lor.

— În orice caz, Inima are prioritate, zice Nara. Apoi, îți promit, o s-o eliberăm pe sora ta.

Mă ridic în picioare, chiar dacă rana îmi zvâcnește.

— Nu știu de a cui inimă sunteți atât de al focului de interesați sau de ce vă pasă de nenorocita de petrecere a Împărătesei sau de ce, pentru pajiștile înverzite ale lui Ver, aveți nevoie de ajutorul meu într-atât de mult, încât ați trimis-o pe *asta* – împung aerul cu degetul spre Fir – să mă „aducă”. Dar eu o să-mi eliberez sora înainte de a face orice altceva și,

dacă voi nu mă puteți ajuta, ies chiar acum pe ușa aia. Îmi încrucieșez brațele. Alegeți.

— Oh, pe limba lui Mol, voi nu vedeți jocul ei? o voce tăioasă străpunge aerul încins.

Fir se încruntă la mine. S-a ridicat de pe scaunul ei și gesticulează.

— Doar n-o să ne gândim serios la o evadare din Templul lui Rasus!

Mă ridic și salut din cap persoanele de la masă.

— Atunci, eu am plecat.

— Stai! zic într-un glas Nara și Elena, apoi se uită una la cealaltă.

Mă opresc, la câțiva pași de ușă. Elena continuă:

— Bineînțeles că te vom ajuta să-ți eliberezi sora. Și dacă trebuie s-o facem acum...

Fir înjură și bate cu pumnul în masă, dar Elena continuă:

— Dacă trebuie s-o facem *acum*, atunci o s-o facem. Și cu asta, basta.

— Și după aceea, ce? Ea o să se hotărască să ne ajute, din bunătatea inimii ei, și să fie salvatoarea noastră aripi-roșii?

Fir împunge aerul cu un deget în direcția Elenei.

— E mai rău o speranță falsă decât nicio speranță. Sunteți o adunătură de idiști dacă vă închipuiți că un aripi-roșii există cu adevărat. Ea e probabil doar o altă eretică cu cicatrice false.

Corvin trânteste cana pe masă.

— Întreci măsura, Fir.

— Arată-ne rana de glonț, aripi-roșii, zice Orm. Eu o să scot bestia aia de metal din carnea ta, iar Fir o să poată vedea cât sânge vrea.

— Nu-i destul.

Fir arată spre mine și face doi pași mari până la mine.

— M-am săturat de prințesele alea rebele din Pana și Găleata de Cărbuni, care ne tot caută. Am mai avut de-a face cu trucurile lor. Iuțea de mână, iluzionism. Exact ca și blestematul de Templu. A avut destul timp să-și mânjească bandajele cu tuș.

— Eu i-am văzut sângele, zice Corvin, punând pumnul pe masă. Nara poate confirma.

— Nara și Corvin, pufnește disprețuitor Fir, și nimeni altcineva. Vine agale lângă mine. Ai o soră geamănă și nu ești însemnată. Asta e tot ce știm.

Camera e cuprinsă de tăcere; chiar și Orm tace, în timp ce Fir se proțăpește în fața mea. Eu nu dau înapoi. Dacă ăsta e un soi de test, în mod cert n-am s-o las să mă învingă. O las să se aplece spre mine, parfumul ei dulce, pătrunzător, gâdilându-mi nările.

Își mijește ochii.

— Știi ce cred eu? mârâie ea. Eu nu-i răspund. Ea se întoarce spre ceilalți. Că asta e tot ce e de știut. Ea are nevoie de ajutor ca să-i scoatem nenorocita de geamănă neînsemnată din închisoarea Templului, atâta tot. Și nu asta suntem gata să facem? Fraieri.

Oamenii din jurul mesei încep să murmure, aruncându-mi priviri suspicioase. Fața Elenei e impasibilă. Orm se uită la mine de parcă i-aș fi datoare cu vreun răspuns.

— Deci, care ți-e jocul, prințesă?

Fir își scoate din teacă sabia lungă cu o mișcare violent grațioasă. Eu nu mă clintesc.

— Ești o iscoadă? întrebă încet și perfid. Sau doar vreo fată proastă care s-a gândit că ar fi distractiv să omoare preoți?

Acum își pune sabia la gâtul meu. Câteva dintre Hoinarii Ceții exclamă când lama îmi apasă pe gât – exact cât trebuie ca să nu străpungă pielea. Fir știe ce face.

Mă uit în ochii ei mânioși și o cunosc. Dar să mă numească ființă omenească? Dacă ar ști ea ce n-aș da să fie adevărat!

Eu nu sunt o ființă omenească. Și dacă tot e să exist, în sfârșit, atunci hai măcar să fiu eu însămi.

— Fir! Nara se ridică în picioare, cu mâinile în șolduri. Încetează!

Fir se întoarce, instantaneu pusă pe joacă.

— Doar mă jucam, Nara. Se uită din nou la mine. Bine. O să-ți salvez sora iubită. De ce nu stai tu aici și o să te anunț eu când reușesc? Numai că... nu ți-am reținut numele. Oh, da, aștia din neamul vostru n-aveți nume.

Se dă un pas la o parte, zâmbind dulce spre Nara și lăsându-și sabia jos.

Aproape lăsând sabia jos.

Sunt prea rapidă pentru ea. Înșfac sabia, încă la gâtul meu, iar ea se clatină. Întoarce capul, cu sprâncenele ridicate de surprindere.

— Numele meu?

Apăs tăișul lamei în carne până când simt sângele prelingându-se pe gât în șiroaie groase, fierbinți. Ceilalți sar în picioare. Cănila zăngănesc pe podea. Ochii lui Fir sunt holbați și încearcă să se dea înapoi.

Dau drumul sabiei, acum înnegrită de sângele meu extraordinar, inconfundabil.

— Numele meu e Aripă-roșii.

Doisprezece

Până acum, cel mai puțin plăcut lucru este perechea de pantaloni.

Eu și Corvin stăm întinși pe acoperiș, cu coatele pe vârful său. El tot mișcă reglajul binocului, deși e un mister cum poate vedea ceva în noaptea asta fără lună. Un felinar împrăștie o lumină tulbure peste poarta de intrare a atelierului de peste drum.

— Mă încing, șoptesc eu. Coapsele mele nu sunt obișnuite cu atâta frecuş.

— Eu port pantaloni din ăștia în fiecare zi. Corvin se uită atent prin binoclu. Coapsele tale se pot descurca.

Mijesc ochii în întuneric.

— Ai tăi nu sunt atât de strâmți. Iar Orm tocmai a scos un glonț din mine. Nu e genul de rană de care ai vrea să se frece stofa tot timpul.

— S-ar crede c-ar trebui să fii mai îngrijorată de afurisita de tăietură pe care ți-ai făcut-o la gât cu sabia lui Fir.

O eșarfă neagră legată în jurul gâtului îmi ascunde bandajul. Tăietura mă înțeapă când mișc capul, dar o să se vindece. De altfel, a meritat.

— Niciunul dintre Hoinarii Ceții nu se mai întreabă, totuși, dacă sunt cu adevărat o aripi-roșii, șoptesc eu.

Corvin râde.

— Nu. Nu, ai dreptate. Ești tăcănită, dar ai dreptate. Se uită la mine. Ar trebui să începi să ai mai multă grijă de tine, Aripi-roșii. Văd că ai rămas și fără o parte din ureche. Începi să arăți ca o găină de gang pe jumătate jumulită.

— Oh, *asta*. Îmi pipăi urechea spintecată de biciul de strălung. Am nevoie doar de o nouă pieptănătură.

Îi arunc un zâmbet ștregăresc, iar expresia lui se îmblânzește. Asta mă ia prin surprindere și, pentru o clipă, ne uităm unul la altul în tăcere. Pare că e pe cale să zică ceva, când un zgomot de jos îi atrage atenția.

O siluetă se apropie dinăuntru de poartă, nedeslușită în ceața nopții.

— Iat-o, șoptește Corvin și amândoi rămânem tăcuți și încordați.

Nu sunt foarte sigură că știu cum se joacă jocul ăsta sau care sunt echipele.

Silueta deschide poarta încet și se oprește, uitându-se în sus și-n jos pe stradă. Felinarul luminează fața unei femei în vârstă. E ceva prefăcut în înfățișarea ei, cu haina sa peticită și croită strâmb. În modul în care scrutează împrejurimile în lumina slabă.

Mă încrunt și mă aplec spre Corvin, șoptindu-i foarte încet la ureche:

— Cine e?

El se apleacă spre mine.

— Teppa Orătania. Nu putem vorbi cu ea aici. O să fugă pur și simplu înăuntru și n-am de gând să mă încurc cu paznicii atelierului. Trebuie s-o prindem în loc deschis.

Mulțumită, femeia închide poarta în urma ei și pleacă grăbită. Într-o clipă, ne ridicăm și o luăm iute după ea.

Rămânem pe acoperișuri, veșmintele noastre negre ascunzându-ne uneori și unul de altul, în timp ce n-o pierdem din ochi. Încerc să țin pasul cu Corvin, când el se furișează pe sub țevi și peste pante, intrând și ieșind din întunericul frontoanelor și prin umbrele balcoanelor de fier. Bătrâna merge pe jos, șerpuint prin gangurile pline de gunoaie și străzi pavate, largi. Sunt un pic recunoscătoare acum pentru pantalonii de tweed strânși pe corp, când mă târăsc pe lângă colțuri zimțate și mă strecor prin deschizături, lucru care mi-ar fi fost greu cu pantalonii mei largi stilați, deși nu-atât-de-stilați-ca-ai-lui-Jey.

În sfârșit, femeia se oprește în fața vitrinei luminate a unei prăvălii: FLORI DE CEA MAI FINĂ MĂTASE ȘI HÂRTIE. De pe un acoperiș țuguat de vizavi, eu și Corvin o privim în timp ce scoate ceva din buzunarul hainei sale vechi și începe să umble la ușă.

— O simplă vânzătoare de flori? șoptește el. Niciun scrupul. Absolut niciunul.

Apoi îmi face semn din cap și sare, prin ceață, pe strada pavată. Ce a însemnat semnul acela din cap? Oare trebuie să-l urmez? Refuz să sar de la înălțimea asta cu un picior proaspăt împușcat.

Înjurând în barbă, mă apuc de un jgheab din apropiere și mă las să alunec jos, mânjindu-mi mâinile și hainele de rugină. Corvin e deja vizavi, proțâpî în fața femeii.

— Nu, nu, nu. Nicio treabă la Templu. Nu.

Femeia își scutură părul alb și creț.

Corvin îmi face semn din cap, în timp ce mă apropii șchiopătând de ei.

— Ah, Teppa, sper că o să-ți facă plăcere să o cunoști pe noua mea prietenă. Salut-o.

Ochii goi, holbați, ai lui Teppa Orătania, reflectă lumina slabă când își întinde gâtul în direcția mea.

— Vorbește, brută, sau te spintec.

Corvin clatină din cap compătimitor peste umărul ei, dar eu nu i-aș desconsidera atât de repede amenințările. Sună... convingător.

— O plăcere să te cunosc, domnișoară... ăă... domnișoară Teppa.

Întind mâna în salutul pe care m-am obișnuit să-l fac, dar ea nu mi-o bagă în seamă.

— „Domnișoară Teppa”, ai? Râde horcăit. De unde-ai cules-o și pe-asta, Corvin Blake? Altă revoluționară cu capul în nori, gata să moară pentru Hoinarii Ceții?

Se apleacă spre mine și atunci mă învăluie un miros de funingine și de descompunere.

— Să fii sigură că ești gata, dragă, fiindcă, de murit, chiar o să mori.

— Gura, zice Corvin cu asprime. Ascultă, ți-am spus, avem nevoie să intrăm la etajul cu deținuți din Templul lui Rasmus.

— Nu sunt șperaclul vostru, golanilor, se răstește bătrâna, apoi tușește. Nu facem niciun târg.

— Uite oferta mea, zise Corvin. Fie ne ajuți să intrăm cu degetele tale iscusite, fie sparg eu singur încuietorile cu dinții tăi blestemați.

Mă uit la el uluită. Amenințări, pistoale, săbii – cine sunt acești Hoinari ai Ceții?

Dar Teppa Orătania râde și pune o mână râioasă pe brațul lui Corvin.

— Ah, dragul meu Corvin Blake. Dacă ești la fel de frumos pe cum vorbești, atunci zeii chiar s-au răzbunat când m-au făcut oarbă.

Fir ne așteaptă în Piața Marelui Ra, rezemată de uriașul aripi-roșii de obsidian. Piața este în sfârșit pustie; felinarele Templului aruncă petice de lumină pe vasta întindere de dale, desenând modele ciudate, frumoase.

Fir se întinde leneș când Corvin, Teppa și cu mine ne apropiem. Vine agale spre noi, cu o mână în buzunar, făcând semn spre statuia enormă.

— Acum înțeleg, îmi zice ea. În mod cert există o asemănare de familie.

O ignor. Corvin spune încet:

— Intrăm prin față, o luăm pe scara servitorilor până la etajul cu temnițe și scoatem prizoniera pe același drum pe care am venit. Fata nouă... este prioritatea. Eu și Fir ne vom ocupa de orice situație care se va ivi.

Înghit în sec. *Fata nouă este prioritatea. Știu ce înseamnă asta, ce nu spune el. Aripi-roșii este prioritatea. Viața ei este prioritatea. Nu a surorii ei. Nu a noastră.*

— Riscant, zice Teppa. Dar nu e pielea mea în joc. Eu am fost adusă cu forța.

— Nu putem scoate prizoniera pe nenorocita de ușă principală, șuieră Fir.

Corvin își aruncă mâinile în sus, exasperat, dar intervin eu:

— Nu, spun. Nu ieșim pe ușa principală. Coborâm pe scara servitorilor până la bucătăria de jos. Există o fereastră în cămară pe care putem ieși.

Teppa hârâie un hohot de râs.

— Fata cea nouă și-a făcut temele.

Fir îmi aruncă o privire piezișă, dar încuviințează scurt din cap.

— Intrăm câte doi, spune ea. Dacă e cineva în vestibul, mergem până în sanctuar ca și când am fi acolo ca să ne rugăm, bine? Când vestibulul e liber, găsim scara.

Corvin și Fir intră cei dintâi, apoi eu și Teppa. Doi preoți în negru se îndreaptă spre o ușă bogat împodobită, râzând încetișor la vreo glumă când trecem prin vestibulul uriaș. Nu ne acordă nicio atenție, dar Corvin și Fir traversează toată încăperea până la marile uși ale sanctuarului și dispar înăuntru. Teppa îi urmează, ținându-se la numai un metru sau doi în spatele lor, așa că eu rămân ultima.

Aproape că am ajuns la sanctuar, când aud zgomotul unor balamale vechi. Mă întorc și descopăr o siluetă cocârjată ieșind încet pe o ușă ornată din fața celor doi preoți îmbrăcați în negru. Preoții își întrerup conversația și se dau în lături, plecându-se adânc – atât de adânc, încât în luminile slabe de noapte le văd genunchii atingând podeaua.

Eu tresar. Cineva în fața căruia până și înalții preoți îngenunchează? Nu poate fi Toiagul de Onix. Îmi mușc obrazul pe dinăuntru, dorindu-mi să am dreptate. Și nu, nu e el. E un bătrân care nu poartă un toiag, ci un coș. E îmbrăcat într-o robă trandafirie, bogat împodobită cu panglici, și merge cu pași mici. Tronul de Sare. Cel mai puternic preot din tot Caldarasul.

Spre groaza mea, își întoarce capul și mă fixează cu privirea. E prea întuneric să-i văd bine ochii, dar semnificația mâinii înmănușate pe care o întinde în direcția mea este clară: *Vino aici.*

Arunc o privire panicată spre sanctuar. Nici urmă de ceilalți. Mă uit înapoi la Tronul de Sare, care este la fel de neclintit ca și pilonul de piatră lângă care stă. Își ține, răbdător, mâna întinsă.

Ce pot să fac, decât să mă duc la el? Ar fi mult mai rău să nu mă supun. Cel puțin, acum, mai am o șansă minusculă să ies din asta nevătămată.

Înalții preoți se dau înapoi, zâmbind. Ce știi ei? Sunt terminată? Sau doar... zâmbesc?

— Bună seara, preaiubită, zice Tronul de Sare cu voce firavă. Bine ai venit la Templu. Eu mă pregătesc să ofer petale de sărutul-noptii fântânii sacre.

Mă înclin până jos. Ceva îmi spune că asta nu e o ocazie pentru o strângere de mână.

— Bună seara... *Crăpar-ar iadul, nu știu cum să mă adresez lui.* Bună seara, preaiubitule, zic.

Amândoi preoții tresar. Pe coada lui Ver, am feștelit-o; magistral, după cum se pare. Dar Tronul de Sare doar se uită la mine. Apoi, fața lui zbârcită face vălurele ca apa – un zâmbet.

— Un termen rezervat pentru egalii sau inferiorii cuiva, spune el. Potrivit Templului, adică. Potrivit... mie, presupun.

Mă plec din nou, atingând podeaua cu genunchii.

— Îmi cer iertare, Bunăvoința Voastră, eu...

— „Bunăvoință” este rezervat Toiagului de Onix, zice Tronul de Sare, făcând semn spre unul dintre preoți să mă ajute să mă ridic. Și eu m-am întrebat întotdeauna dacă asta era cumva o glumă. Cei mai mulți mi-ar spune „Luminăția Voastră”.

Luminăția Voastră. Știam asta!

— În orice caz, nu e nevoie să-ți ceri iertare, preaiubită.

Îmi țin ochii plecați.

— Sunt onorată de salutul dumneavoastră, dar mi-e rușine că nu m-am adresat cum se cuvine.

Te rog, nu pune să fiu fiartă din nou. Sau împușcată. Sau să mi se taie capul.

Tronul de Sare pune o mână ușoară pe umărul meu.

— Am vrut să vorbesc cu tine pentru că inima mi-a spus că aveai ceva valoros de spus. Iar acum știu că voi ai să-mi zici: Cu toții suntem preaiubiții lui Rasmus, zeul-rege.

Preoții fac gestul cu palmele deschise; încerc să le urmez exemplul, dar sfârșesc doar făcându-le oarecum cu mâna.

— Toți, de la cei umili la cei sfinți, suntem în mod egal încălziți de razele soarelui. Toți suntem preaiubiți. Închide ochii. Mulțumesc.

Nu știu ce altceva să spun, decât:

— Cu plăcere.

— Să respirați ușor, mai zice el.

Iar cei doi preoți îi răspund, ca un ecou:

— Să respirați ușor.

Fac o plecăciune, doar o înclinare din mijloc:

— Să respirați ușor.

Tronul de Sare și cei doi preoți îmbrăcați în negru ies pe ușile Templului, afară, în lumina lunii.

Vestibulul fiind acum pustiu, Fir, Corvin și Teppa se întorc pe ușile sanctuarului.

— Ce i-ai spus? mă întreabă Fir de parcă m-ar acuza de ceva.

— I-am spus că suntem aici ca să dăm o spargere în apartamentele sale private și să desenăm mustați pe toate Sfintele Cărți.

Corvin pufnește în râs, dar Fir îi aruncă o privire furioasă și brusc el pare să aibă ceva în gât de care încearcă să scape.

Ușa spre scara servitorilor este ascunsă după draperiile grele, dar îmi aduc aminte unde se află și o găsesc repede. Corvin își ridică sprâncenele aprobator, dar Fir continuă să supravegheze, privirea ei săgetând dintr-un colț în celălalt al încăperii.

Urcăm, cu grijă să nu facem zgomot. Etajul cu temnițe este mai sus, un culoar îngust care se arcuiește prin exteriorul sanctuarului cavernos. Nu mă aștept să găsim ușa încuiată; oare servitorilor nu li se cere să curețe și să aducă mâncarea și aici? Însă ceilalți nu par surprinși, iar unealta lui Teppa rezolvă repede problema încuietorii. E limpede că avem nevoie de ea.

Fir scoate prima capul, apoi ne face semn să ieșim din scară. E curajoasă, trebuie să recunosc. Holul gol e în contrast cu vestibulul încărcat de materiale luxoase și de culori. Fir înaintază încet, ținându-se în umbra dintre cele câteva lămpi slabe, iar noi o urmăm, în tăcere, nesiguri de ceea ce vom găsi mai departe, de-a lungul curburii zidului.

Deodată, Fir se oprește, lipindu-se de intrândul unei uși. Teppa încremenește, iar eu mă întorc spre Corvin, care schimbă o privire cu Fir și apoi dă din cap. Face semn și mă întorc. Fir și-a legat o bandană peste nas și gură și ne întinde și nouă câte una. Mă uit din nou la Corvin, care deja și-a legat o bandană neagră sub ochi și scoate un săculeț de la brâu. Eu și Teppa ne potrivim bandanele, care miros a ulei. Îmi țin răsuflarea, când Corvin trece pe lângă mine, înaintând de-a lungul zidului. Încet, o depășește și pe Fir, care se strecoară înapoi la noi, cu capul întors să-l urmărească pe Corvin.

Când el aproape c-a dispărut din vedere, îi văd brațul legându-se – aruncă din săculeț ceva în hol. Apoi se retrage și cu toții ne lipim de zid.

Trec câteva minute până ce Fir începe din nou să înainteze. Inima îmi sare din piept la vederea înspăimântătoarei apariții a unui gardian al Templului, cu țepii coifului de fier aruncând umbre pe pereții goi. Dar, când ne apropiem, văd că e prăbușit în scaunul lui.

Mă întorc spre Corvin.

— Păstăi de stele! șoptesc eu. Asta ai avut în săculeț!

Nu-i văd zâmbetul pe sub bandană, dar își schimbă forma ochilor, când incuviințează:

— Cunoscute și ca somn-oricând. Nu plec niciodată fără ele.

— Cultivarea lor e un coșmar, spun eu, impresionată. Sunt așa de mici și de plăpânde. Și au tendința de a te lăsa inconștient. Trebuie să fii un foarte bun grădinar.

— Le fură, șoptește Fir.

Corvin încearcă iarăși să scape de ceva din gât. Încep să mă întreb dacă nu cumva a răcit.

— Gata! zice Fir, cu o mână în șold.

Stă chiar în spatele gardianului inconștient, în fața unei uși solide.

— N-o să mai fie niciun alt gardian. Nu e prea multă pază în zona asta; deținuții de aici sunt doar suspectați. Surorii tale probabil i s-a cerut să se ducă pentru a răspunde la întrebări numai pentru că tu ai fost executată.

— Da, dar nu te întreabă prea blând, murmur eu.

Încă văd în minte vaza noastră spartă, mobila răsturnată.

Fir ridică din umeri, în timp ce Teppa se apucă să deschidă încuietoarea. După un moment, Corvin își dă jos bandana și miroase prin aer.

— E în regulă, declară el. Somn-oricând se împrăștie repede.

Noi, ceilalți, ne dăm bandanele jos cu precauție, dar în afară de un ușor iz amărui de mușgai, holul pare în regulă.

— Asta înseamnă că gardianul se va trezi în câteva minute, zice Fir. Mai repede, Teppa, schelet bătrân dezgustător!

— De ce nu-ți îndeși cârpa aia unsuroasă pe gât, secătură? zice Teppa, mișcând o unealtă crestată de metal în încuietoare. Ți-ar face respirația mai puțin puturoasă.

Îmi întorc repede privirea spre Fir, dar în locul furiei la care mă aștept, ea pare amuzată. Fără voia mea, rânjesc. Teppa are ceva aparte.

Unealta cu care tot băjbăia la încuietore scoate un declic satisfăcător, iar ea face un pas înapoi. Fir apasă pe clanță și întredeschide ușa. Așteptăm, dar nu se întâmplă nimic. Drumul pare liber.

— Grăbește-te, îmi șoptește Fir, când mă strecor pe lângă ea. Noi ținem de șase aici, afară.

— Mulțumesc, zic eu.

Îi întâlnesc privirea, întâmplător, când spun asta și mi se pare c-o descumpănește puțin. Înclină scurt din cap.

Camera de dincolo de ușă pare mai degrabă un salon decât o celulă. Cu siguranță nu seamănă cu temnița jilavă, luminată de lumânări, de sub sanctuar. Mă mișc cu grijă să nu deranjez fotoliile tapițate sau mesele cu picioare subțiri, pe care sunt așezate cărți și cești din care s-a băut ceai.

Între o banchetă de catifea aurită și un cuier se află o ușă îngustă, ușor întredeschisă. Mă furișez până la ea și îmi strecor capul înăuntru.

Este o cameră modestă, cu două mese de toaletă și un șir de paturi. *Deținuții de la etajul ăsta chiar au condiții bune*, gândesc eu, amintindu-mi de femeia gardian cu ochii afundați și mecanismul ei de strangulare. Camera e întunecată și îmi ia un moment până deslușesc o siluetă a cuiva care doarme.

Înaintează pe pipăite până la pat, unde o familiară șuviță de păr negru se ițește de sub o pătură cu imprimeu floral. Mă aplec, cu fața aproape atingând cearșafurile.

— Jey!

Îi ating umărul. Ea se răsucește, întinzându-și picioarele și dându-și pătura la o parte de pe față. Sora mea deschide ochii încetoșați, apoi îi face mari cât ouăle de pasăre de pradă.

Duc un deget la buze și-i fac semn să vină după mine. Jey se ridică, șovăind, și mă urmează în salon. Închid ușa dormitorului fără niciun zgomot și-i arăt, prin semne, că trebuie să vină cu mine. Ea nu se mișcă; e șocată. Mă duc înapoi la ea, o iau în brațe și-i șoptesc.

— E în regulă. Știu un loc sigur unde putem merge.

Corpul ei pare încordat și ciudat, iar ea continuă să se benocleze cu ochii ăia cât ouăle de pasăre. Fac un pas înapoi.

— Jey, șoptesc, trebuie să ne grăbim.

Atunci, încet și fără să-și ia ochii de la mine, ea clatină din cap.

O apuc de umeri și ea se face mică.

— Ce-i cu tine? șuier. Am venit să te scot de aici. Dar nu trebuie să fim prinse - trebuie să plecăm acum!

— Nu, șoptește ea, atât de încet că abia de-o aud.

Îi dau drumul.

— Ce?

— Nu, șoptește ea din nou. Eu... știi ce ești.

Tot ce pot face este să mă uit înmărmurită la ea.

— Ce vrei să spui? Cum adică știi ce sunt? Întotdeauna ai știut... ce sunt.

— Știu mai multe. Mai multe decât crezi tu. Lasă ochii în jos. Tu n-ai fost niciodată educată în Templu, zice ea.

— Că tare bine s-ar fi sfârșit treaba asta, sunt sigură.

— Dar eu merg la Templu, continuă ea, cu voce tremurătoare. Merg și ascult. Am crezut că ei aveau să... să te reabiliteze. Bonner a zis că Toiagul de Onix avea să arunce o lumină vindecătoare asupra ta.

— Bonner! abia mă abțin să nu țip. Bonner e un om nemilos, Jey! Ascultă-mă...

— Nu, tu ascultă-mă! zice ea, sunând mai sigură pe ea. Crezi că am vrut să fii ucisă? Crezi că a fost ușor pentru mine?

Mă sprijin de un fotoliu elegant.

— Tu le-ai spus preoților despre mine? Tu le-ai spus că aveam să mă întorc de la aviariu, în ziua aceea?

Descoperirea îmi furnică tot corpul ca o mie de viermi. Ne-sigură pe picioarele mele, mă las să cad pe frumoasa tapițerie a fotoliului.

Jey își frânge mâinile.

— Bonner n-a spus că aveau să te execute! A spus că aveai să fii purificată. Eu...

— Nu e vina ta, zic eu, încercând să-mi ascund emoția din glas. E vina lui Bonner. Te-a mințit, acel... acel fățarnic. E un nemernic mincinos!

— Ba nu e, zice ea, fără să-și dea seama cât de copilărește sună. Eu îl iubesc. Nu putem alege pe cine iubim.

Mi se urcă sângele în obraji.

— Ce e între tine și Bonner nu e iubire! Mă opresc, trăgând adânc aer în piept. Trebuie să plecăm de aici.

— Nu!

Se depărtează câțiva pași de mine.

— Nu, aripi-roșii. Acum înțeleg. Înainte n-am știut că erai... un monstru. Am crezut că erai la fel ca mine.

— Sunt la fel ca tine!

Ochii ei fulgeră.

— Am văzut preotul! Cel căruia tu i-ai ars fața!

Deschid gura, dar nu reușesc să scot niciun sunet. Încă am în minte fața lui toată o rană vie.

— Și pe celălalt! Cuvintele ei sunt pline de mânie acum. Brațele lui erau rupte în șase locuri! Bonner i-a adus pe acei nefericiți aici, ca să-mi arate cum ești în realitate.

— Jey, ei au încercat să...

— Și i-am văzut mâinile sărmanului Bonner. Mâinile lui. Cum ai putut?

Oh, Jey, de ce trebuie să fii atât de credulă? Încrederea oarbă în acel tânăr mârșav ne adusese aici. Ea era în siguranță, deocamdată, dar pentru cel de neclintit în corectitudinea lui, în cele din urmă toți începem să părem pângăriți și păcătoși.

Jey își coboară vocea.

— Sunt aici pentru propria protecție. Aruncă o privire înapoi spre dormitor. Cei Frumoși știu că n-ai murit. Au spus că trebuia să vin cu ei ca să mă poată ține în siguranță.

— Zău? Îmi încleștez mâinile pe brațele delicate ale fotoliului. Și ai spart vaza noastră pentru că erai atât de fericită că vei fi în siguranță?

Ea își pleacă ochii.

— La început, n-am vrut să vin. Nu înțelegeam.

— Ba da, înțelegeai. Mă uit la fața ei - fața mea. Întotdeauna ai înțeles.

Acum ea se uită la mine, cu asprime.

— Au spus că erai o bestie turbată. Că aveai să vii după mine. Și ai venit.

Sar în picioare.

— Am venit să te salvez!

Jey se dă înapoi.

— Te rog! Te rog, nu-mi face rău, aripi-roșii. Dacă vreodată m-ai iubit câtuși de puțin, dacă e ceva omenesc în tine!

Rămân fără grai. Mă zgâiesc la sora mea înfricoșată de gândul de a părăsi închisoarea.

— Bonner și cu mine plecăm spre est mâine, zice ea. O să ne ducem la tata. N-o să ne urmărești până acolo, nu-i așa? Înghite în sec. Ei au spus că o să cauți să te răzbuni și pe tata, odată ce... odată ce o să-ți pui în minte s-o faci. O să-l luăm cu noi, departe, și n-o să ne găsești niciodată.

Fierbințeala îmi furnică fața, mai rău decât viermii, mai rău decât sângele. Cu o șoaptă firavă, întreb:

— Chiar crezi toate lucrurile astea despre mine, Jey? Chiar vrei să pleci în est cu Bonner?

Ea nu spune nimic, dar o văd tremurând. Jey, care niciodată nu s-a temut de ceva în viața ei, se teme de mine.

— Vreau să fiu departe de nebunia asta, zice ea, smiorcându-se. Iar tu... tu poți să fii eu de acum.

— N-o să fiu niciodată tu, zic eu.

Și, pentru prima oară în viața mea, nu vreau să fiu ea.

Mă întorc și ies în tăcere din cameră. Am grijă să închid ușa după mine.

Treisprezece

Patul pliant din camera de dormit a Casei Subterane nu e la fel de confortabil ca salteaua mea din dom, și miroase a bere în loc de fân. Cu toate acestea dorm buștean și mă trezesc ghemuită sub pătură. Cu siguranță nu am nevoie de pătură pentru a-mi ține cald în această pivniță înăbușitoare, dar în clipa asta am nevoie de o barieră între mine și restul lumii. Trag pătura peste față.

Murmure dinspre camera comună îmi ajung la urechi, cuvinte nedesluite, dar tonuri aprinse. Îmi pun un braț peste cap, lăsându-l să apese cu greutatea lui peste urechea rănită, ca să nu mai aud. Îmi țin ochii închiși.

Ușa se deschide și se închide. Niște pași se apropie. Simt pe cineva stând pe patul de lângă al meu, dar nu deschid ochii. Îl ascult, sunetul fiecărei respirații împiedicându-mă să alunec în somn.

— Ți-am adus ceva.

Tonul lui Corvin e un pic ezitant, de parcă mi-ar fi pus o întrebare.

Dau colțul păturii la o parte de pe față și mă uit la el.

— Jey are dreptate? Sunt un monstru?

Privirea lui devine distantă; o detașare se strecoară în ochii lui.

— Nu poți începe să-ți pui asemenea întrebări.

Mă las să cad înapoi pe pernă.

— Ei bine, *asta* ajută.

Atenția lui Corvin se mută în prezent și trăsăturile i se îmblânzesc.

— Scuze. Noi toți putem fi un pic... nervoși. În special...

— Fir, mormăi eu.

— Aveam de gând să spun sora mea, Nara.

Nara. Dacă ea ar fi fost aici în clipa asta, i-ar fi dat la o parte șuvița aia de păr blond de pe fața învinețită.

— Am venit aici fără nimic, iar orașul ne-a susținut, a zis el. Nara vrea să-i protejeze pe oamenii de aici care nu se pot proteja singuri.

Mă rostogolesc pe spate.

— Nu vor să se protejeze singuri. De... de oricine.

Corvin întinde mâna în spatele lui.

— Vrei sau nu ce ți-am adus?

Întorc capul.

— Bine.

Scoate cutia de metal pentru scule, cea de pe șifonierul meu. Toate tăieturile din romanele de duzină cu aripi-roșii, fotografiu cu Jey și cu tata, fața de masă a mamei. Mă ridic în capul oaselor, uitându-mă întâi la cutie, apoi la ea.

— Cum ai...?

El zâmbește și ridică din umeri.

— Ți-am adus și o parte din haine. Sper că nu te superi. Mi-am închipuit că ai vrea lucrurile tale. Ți-am udat și grădina, căci merita. Toate plantele acelea verzi, acolo, sus, în mijlocul orașului. E chiar uimitor.

— Aveam un sistem de irigație, am zis eu. Tata l-a proiectat. Și găinațul de pasăre. Plantele îl adoră. Nu mi-am putut explica niciodată de ce păsările de pradă așteaptă până sunt înăuntru ca să-și facă nevoile.

— Sună... încântător? Corvin îmi întinde cutia. Oricum, am găsit asta și am știut că era specială.

Iau cutia și o țin strâns la piept.

— Este, răspund eu. Mulțumesc.

Mă lungesc din nou pe pat. Cutia nu e confortabil de ținut în brațe, dar mă calmează.

Corvin tace pentru câteva momente. Apoi întreabă:

— Ce știi despre alteri?

— Știu foarte puțin din orice despre care nu am citit, zic și închid ochii. În povești, prinții și prințesele alteri – întotdeauna sunt prinți sau prințese – sunt fermecători, inteligenți, buni. Admiră ființele omenești îndeajuns cât să-și folosească puterile magice ca să vină în ajutorul servitorilor umili și al nobililor în egală măsură. Deschid ochii și studiez tavanul de metal întunecat. Sunt tot ce aripi-roșii nu sunt.

— Aripi-roșii nu sunt fermecători, inteligenți și buni?

Pufnesc în răs.

— Nu, tradițional.

— Nu mi se pare că tu ești prea tradițională, spune Corvin. Eu tac. El se lasă pe spatele, sprijinindu-se în brațe.

— Dar mama ta? Ea era o alter.

— A murit la scurt timp după ce m-am născut. Nu mi-o amintesc.

— Îmi pare rău, zice el încet. Știi ceva despre ea? Cum arăta?

Trag aer în piept și mă ridic în capul oaselor. Destul cu minciunile. Îmi dau picioarele jos din pat.

Corvin se îndreaptă.

— Te-am insultat.

— Insultat? Nicidecum, zic eu, simțind cum mi se aprind obrazii.

El dă din cap. Cu voce blândă, spune:

— Sora mea o să-ți ceară să faci ceva extrem de periculos. Ea consideră că asta e singura cale de a salva orașul Caldaras, și poate că este, dar vreau să știi că poți refuza.

Nu știu ce să răspund. În schimb, îmi trec degetele mari pe marginile cutiei de metal.

— Ai vrea să vezi fața de masă a mamei?

Colțurile ochilor lui Corvin se încrețesc într-un început de zâmbet.

— Mi-ar face mare plăcere să văd fața de masă a mamei tale.

Deschid cutia, care scoate un mic scârțâit de protest. Bucata de pânză este frumos împăturită. Privirea lui Corvin zăbovesțe pe colecția mea de aripi-roșii din romane, dar nu zice nimic.

— Iat-o. I-o întind cu multă grijă. Ea însăși a crescut linul, iar tata l-a tors.

— E foarte frumoasă. Corvin pipăie marginile. Dar ce a pățit?

Aproape uitasem că fața de masă trebuie să fi fost odată destul de mare cât să acopere tăblia unei mese. Aproape toată viața mea fusese doar bucata asta – doar cât să înfeși un copil.

— Casa noastră a ars din temelii, spun eu, evitându-i privirea. Tata a salvat doar bucata asta de pânză.

Dar nimeni n-a salvat-o pe ea.

— Tu știi să țeși? întreabă Corvin.

Căldura din dormitor începe să mă amețească.

— Mama nu era țesătoare; vecina noastră a făcut asta. Mama era grădinar, ca tata. Tulpinile de lin pot fi foarte greu de îngrijit, știi.

O luncă înflorită, unduindu-se sub vânt, îmi apare pentru o fracțiune de secundă în minte – este o amintire sau mi-am imaginat-o eu?

— Trebuie să lași spicele să putrezească pe dinăuntru multă vreme, după care le rupi – le zdrobești până nu mai rămâne nimic din ele – și apoi, la sfârșit, rămâi cu firele alea lungi, netede, care pot fi într-adevăr transformate în ceva frumos.

Corvin împătorește cu grijă bucata de pânză și mi-o dă înapoi. Pare veche și ponosită în lumina de aici. Trebuie să fi strălucit când fusese nouă.

— Mulțumesc că mi-ai arătat-o, zice el. O să te las să dormi.

Se ridică și micșorează lumina lămpii de gaz. Din prag, se întoarce.

— Am văzut linul crescând în Val Chorm, înainte de a fi recoltat, zice el. Vălurind cu nuanțe de cea mai frumoasă culoare violet. E frumos și atunci.

În sfârșit, Casa Subterană e învăluită de liniște și întuneric, dar eu sunt trează de-a binelea; îmi legăn picioarele de pe un balcon părăginit de deasupra gangului din spatele Casei Pompei. Două păsări de pradă stau cocoțate pe balustradă.

Am două opțiuni: să plec sau să rămân, atâta tot, simplu. Și mai simplu. Să plec.

Mi-ar plăcea probabil stâncile din Drush, unde păsările de pradă mănâncă șopârle până când penele li se colorează în verde. Aș putea cultiva o mică grădină de deșert și să gătesc pentru minerii de sare. Aș putea trăi sub cerul liber, departe de orhideea incandescentă și de Cei Frumoși.

Totuși, simt că orașul Caldaras este casa mea, așa soios și otrăvitor cum este. Îmi sprijin fața, încă încinsă de la căldura din camera de dormit a Casei Subterane, de parapetul balconului.

Fierul e mai rece decât aerul plin de aburi al nopții, dar nu prea mă ajută. Nara mi-a spus să încerc să dorm, că aveam să discutăm dimineată. Are încredere că voi fi aici, dimineată, iar în clipa asta nu găsesc niciun motiv îndeajuns de puternic să fiu. *Zahi...* Închid ochii. Nu. *Zahi* nu poate fi un motiv. Pentru el, sunt *Jey*. Nu eu.

Ușa din spate a Camerei Pompei se deschide cu zgomot. Nara și Elena ies în gang, trăsăturile lor abia vizibile în lumina slabă ce pătrunde dinspre Aleea Nebunului. Mă opresc din legănatul picioarelor, sperând că femeile vor trece fără să mă observe. Păsările, totuși, se lansează în zbor și, deși se mișcă fără zgomot, ca orice prădător, sunt păsări mari măturând contururile unui gang întunecos. Nara și Elena mă observă.

— Doar n-ai de gând să dormi acolo, sus?

Nara pare gata să mă certe.

— Cobor în câteva minute.

Știm toate trei că e o minciună. Aș putea dormi aici. Aș putea să mă furișez către Calea lui Mol, largul bulevard care duce la gară. Dar n-o să mă întorc în Casa Subterană, în noaptea asta.

— Hai să bei ceva cu noi, zice Elena. Ai avut o săptămână grea.

— Mulțumesc, dar sunt bine.

Nara dă din cap și începe să se îndepărteze, dar Elena rămâne pe loc, cu mâna în șold, și zice:

— *Baliverne!*

Îmi ridic brusc capul, fiindcă n-am mai fost niciodată până acum confruntată cu „*Baliverne!*”. Elena se uită țintă la mine din semiîntuneric, ca o furtună pe cale să izbucnească.

Nara îmi aruncă o privire amuzată.

— O să stea așa toată noaptea, spune ea.

Bănuiesc că m-am înșelat când am crezut că Nara e cea mai severă dintre ele două.

Nu mergem la Camera Pompei, ci în biroul *Buletinului Zilnic al Orașului Caldaras*. Nara încuie ușa în urma noastră și ne conduce pe sub mica draperie din biroul din spate. Spațiul mare de dincolo de draperie e bine luminat și zgomotos, cu zăngănitul puternic al preselor de tipar duduind ziarul de mâine. Oameni în salopete negre se mișcă la fel de precis și de eficient ca roțițele mașinilor pe care le operează. Nara și Elena nu le dau mare atenție, în timp ce ne croim drum până la o scară metalică în spirală dintr-un colț al sălii.

Apartamentul de deasupra biroului este elegant mobilat – damasc și culori bogate –, iar Nara nu pierde nicio clipă în a turna în trei păhărele ceva verde-smarald, care completează atmosfera de rafinament.

— Presupun că ar fi trebuit să-mi închipui că voi nu locuiți în Casa Subterană, spun eu, sorbind din pahar.

Lichidul parfumat, mentolat, îmi gâdilă nările. Ochii încep să-mi lăcrimeze. Cam atât cu rafinamentul.

Elena își ia o poziție artistică, cu un cot rezemat pe polița căminului, iar Nara se așază pe o banchetă de catifea roșie și margini de lemn întunecat.

— Noi nu avem nevoie să locuim în Casa Subterană, zice Nara. Nu trebuie să fim ascunse.

— Ascunse?

— Sunt lucruri pe care nu le înțelegi, zice Nara.

— Mulțumesc pentru această evaluare vagă, răspuns eu. Dar este adevărat, trebuie să recunosc. Sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg. Cum se cârlesc ciorapii, de pildă. Îmi pun o mână în șold, ridicându-mi capul. Oamenii trebuie să fie ascunși pentru că nu pot cârpi ciorapii?

Elena chicotește.

— Eu aş fi dispărut de mult.

Nara pune paharul pe masă.

— Bine, Aripî-roşii, atunci înţelege asta: cei care vor trăda oraşul ăsta în timpul Întunericului Adânc nu vor ca planurile să le fie cunoscute şi au prieteni puternici. Odată ce pun ochii pe tine, dispari sau mori, şi e mai bine dacă izbuteşti să iei tu singur decizia asta.

— Vezi, n-a fost aşa greu, spun eu, brusc captivată de o pictură ciudată de pe perete: roşu aprins şi nuanţe de galben pe un câmp negru antracit.

Acum nu-mi dau seama dacă lăcrimez de la băutura smarald sau de la asaltul culorilor. Clipesc şi-mi întorc privirea în altă parte.

Lângă tabloul în culori ţipătoare atârnă un peisaj extraordinar, într-o ramă de alamă răsucită. Îmi îndoi un braţ la spate, cum m-a învăţat tata.

— Foarte frumos.

— E un Zan, îmi spune Elena. Mă-sa. Un stră-ceva sau altul de-al iubitului nostru Comandant.

— Ăsta-i Val Chorm?

Fac un pas înapoi, lăsând mănunchiurile de verde şi punctele violet-albăstrui să-mi învăluie privirea.

— S-ar putea, zice Elena. Nara l-a moştenit de la bunica ei, care a locuit în Val Chorm.

Mă întorc înspre cameră şi Nara îmi face semn spre fotoliul îmbrăcat în catifea roşie, asemănătoare cu a banchetei. Când mă aşez, mă întrebă:

— Tu ai fost la Val Chorm, Aripî-roşii?

— De acolo sunt, de fapt. Iau încă o înghiţitură din băutura. Dar bănuiesc că nu ne aflăm aici să discutăm despre copilăria mea.

Elena oftează și scoate un scaun delicat, arămit, de sub un birou din apropiere de cămin. Se așază și spune:

— Ne bucurăm când oamenii trec pe la noi ca să mai vorbim. Mai vin reporteri, știi, sau diverși prieteni ocazionali de la clubul de bridge, însă nu avem prea mulți vizitatori. Așa că nu-ți închipui că nu ești binevenită. Dar, da, adevăratul motiv pentru care ești aici e acela că Nara vrea ca tu să salvezi lumea.

— Nu fi dramatică, zice Nara, ridicându-și un braț peste speteaza banchetei. Să salveze orașul, da, și, prin urmare, restul Caldarasului.

— De la ce salvăm orașul? întreb, gândindu-mă că trebuie să fie o glumă.

— De Mol, zice Nara.

Ah. Da. O glumă.

— Și cum facem asta?

Ea se uită la mine de parcă tocmai aș fi întrebat despre chiloți dacă se pun pe cap sau pe fund.

— Îl omorâm.

Mă uit de la Nara la Elena. Amândouă au aceeași expresie temătoare, gravă. Nu e o glumă, atunci.

Să-l omorâm pe Mol.

Ele nu-și dau seama că Mol e un zeu?

Nu-și dau seama că Mol e, *de asemenea, un vulcan?*

Înghit și ultima gură din lichidul smarald atât de repede, încât mă arde pe gât.

— Vă mulțumesc pentru ospitalitate, dragelor, dar trebuie să-mi iau la revedere. Nu mă distrez cu uciderea zeilor zilele astea.

Nara se ridică, cu un deget lăcuit îndreptat spre mine, dar Elena o oprește cu un gest, ducându-se până la o măsuță laterală, de unde ia carafa.

— Desigur, o să-ți dăm mai multe explicații, zice ea, umplând din nou rafinatul meu păhărel.

Nara se așază la loc, iar eu mă las pe spate în fotoliu. *Le dau cinci minute.*

— Vă ascult.

Nara mă țintuiește cu o privire încrunțată. Între bogatele draperii cafeniu-deschis, fereastra întunecată din spatele ei începe să sclipească de picături de ploaie.

— Știi despre Războiul Pământului Topit.

Cu asta mă prinde pe picior greșit.

— Doar pentru că nu m-am dus la școală nu înseamnă că am scăpat de a buchisi poemul ăla epic fără haz, zic eu. De două ori. Nostalgii florale despre Dal Roet învingându-l pe monstrul Bet-Nef și preferații lui aripi-roșii, astfel încât toată lumea să poată trăi fericită până la adânci bătrâneți.

— Monstrul Bet-Nef, da, zice Nara, care a vrut să acopere orașul Caldaras cu foc. Asta s-a întâmplat cu aproape o mie de ani în urmă, totuși mai există unii care îl venerază.

— Îl venerază pe *Bet-Nef*? pufnesc eu disprețuitor. Asta-i nebunie. Nu cred.

— Trebuie, zice Elena, cu ochii sclipind, căci se află în interiorul Templului lui Rasmus. I-ai întâlnit.

— Ah. Un loc bun să te ascunzi, admit eu. Nebuni deghi-zându-se în altfel de nebuni. Își spun Cei Frumoși, știi. Și mi-e greu să numesc aruncarea într-un lac clocotit „întâlnire”.

Elena dă din cap.

— Da, ei bine, ca și Bet-Nef, ei cred că Mol este Rasmus întrupat în lumea asta, la fel cum reprezintă soarele și stelele, în spațiul cosmic. Ei vor... să-l elibereze. Iar Întunericul Adânc e momentul când o vor face.

Îmi întind un braț peste speteaza fotoliului.

— Deci ei vor să elibereze un vulcan, orice vrea să însemne asta, iar voi nu credeți că vom supraviețui cu toții? Asta e?

— Poți fi cât vrei de neserioasă. Tonul Narei nu sugerează că aș putea fi cât de neserioasă vreau. Dar adevărul e că avem nevoie de tine să găsești și să distrugi Inima lui Mol. Potrivit legendei...

— *Potrivit legendei*, o întrerup eu. Ce sursă de încredere.

— Potrivit legendei, se răstește Nara, numai un aripi-roșii poate găsi Inima.

— Regret, dar eu locuiesc într-o singură cameră și nici măcar așa nu-mi pot găsi pantalonii, de cele mai multe ori.

— Cei Frumoși sunt puternici, continuă Nara cu voce calmă. Devin pe zi ce trece mai puternici. Avem motive să credem că liderul lor nu este nimeni altul decât Toiagul de Onix.

— Asta-i o teorie valabilă, căci el a fost cel care a încercat să mă fiarbă ca pe un ou.

Nara se încruntă.

— Atunci, ai dovada. E ceva, bănuiesc. Eu... sperasem că acest cult nu-și va înfige rădăcinile atât de adânc.

Ridic o sprânceană.

— Sunt sigură că toți suntem șocați că Toiagul de Onix s-a dovedit un nebun periculos.

Nara schițează un zâmbet, în pofida voinței sale, apoi își drege glasul.

— Cei Frumoși trebuie opriți. Pământul Topit de sub Mol este tărâmul alterilor. Ne va distruge. Pe toți.

— Tărâmul alterilor?

Nu mă gândisem niciodată cum ar putea arăta tărâmul alterilor sau unde ar putea fi. Știam numai că mama apăruse din locurile de sub Mol.

— Se spune că Pământul Topit nu e în totalitate rău, zice Elena cu blândețe. Focul din micul cămin dansează în ochii ei.

Se spune că există un loc de lumină orbitoare și de beznă completă. Curenți liniștiți și domoli. Trage aer în piept și își întinde gâtul, ascunzând emoția pe care i-o văd oricum. Există o mare frumusețe acolo, așa se spune.

Privirea i se abate spre ciudatul tablou cu roșu, galben și negru. Îl studiez și eu, din nou. Oare liniile întrerupte și curbele largi să fie ceva mai mult decât par la prima vedere? Oare mă uit la lumea de foc, subpământeană, a alterilor?

Încerc să observ hotărârea Narei și pe fața Elenei, însă descopăr numai amărăciune. Și probabil regrete.

— Deci de ce aveți nevoie de mine? întreb.

— Când Bet-Nef și-a dat seama că a fost învins, a ascuns Inima pe Insula Roet, zice Nara.

Ridic din umeri.

— Și?

Ele schimbă o privire, apoi Elena spune:

— Nu putem s-o găsim.

Devine plictisitor.

— Atunci luați-vă Hoinari ai Ceții mai buni.

— Nu avem nevoie de Hoinari ai Ceții mai buni, zice Elena. Avem nevoie de un aripi-roșii. Nu e o chestiune de viclenie sau de putere, ci de sânge.

— Întotdeauna se revine la sânge, mai devreme sau mai târziu, nu-i așa?

Sorb din băutura verde; devine mai ușor de înghițit.

— Uite, am încercat pe furiș, constrângeri, amenințări, șantaj, și n-am ajuns nicăieri, spune Nara.

— Se pare că am pierdut toată distrația.

— Ne-am dat seama că trebuie să acceptăm, pur și simplu, că...

Nara se oprește. Pare că nu știe cum să încheie fraza.

Elena așteaptă.

— În concepția lui Bet-Nef, un aripi-roșii – unul dintre loialii săi supuși – este singura ființă care poate ajunge la Inimă. Cel puțin – îmi zâmbește puțin încurcată – potrivit legendei.

Acum *această* înghițitură zdravănă din lichidul verde este fără îndoială delicioasă.

— Asta-s eu, murmur. O legendă nenorocită.

— Voiam să furăm orhideea incandescentă ca să ne ajute să găsim un aripi-roșii, spune Nara. Elena era convinsă că trebuie să existe unul în cetate.

— Dar apoi ai apărut tu, zice Elena.

Acum amândouă se uită la mine neliniștite, de parcă toată afacerea asta ar fi altceva decât nebunie curată.

Nu poate fi adevărat, nu-i așa? Toiagul de Onix nu poate fi atât de crud încât să incite o mână de preoți naivi până la frenezie, pentru a – pentru a arde orașul Caldaras de viu? Închid ochii, amintindu-mi expresia senină de pe fața lui când unul dintre preoții săi îmi spintecase urechea în două cu biciul.

Dosul învăpăiat al lui Mol.

Arunc o privire la paharul gol din mâna mea și oftez.

— Ei bine, mai întâi de toate, o să am nevoie de încă un rând din asta.

Paisprezece

Săucid un zeu. Ei, nu-i asta o lovitură în pantaloni?

Prima parte a planului, evident, este să vizităm un magazin select de pălării.

— Desigur, zice Fir.

Ies din alcov, unde mă prefăceam că admir niște împletituri metalice decorative. O pereche de postulanți în albastru dispar în mulțimea din spatele nostru. În această după-amiază frumoasă, distinsul bulevard Trandafir-dulce e înțesat cu nobilime și strălunții lor, oameni și păsări de povară deopotrivă de împodobiți cu pene, panglici și straie. În seara asta e începutul Crepusculului, seara dinaintea Întunericii Adânc. Potrivit celor spuse de Nara, în timpul Crepusculului voi fi în stare să găsesc Inima lui Mol. Acum, nu trebuie decât să ajung pe Insula Roet.

Fir, Corvin și cu mine trecem prin ceața orașului, care este subțire și strălucitor luminată de soare. Clădirile de aici sunt concepute să impresioneze, imitând strălucitoarele cupole ale Palatului de Aramă, abia vizibile peste apă, când capriciile ceții îngăduie o priveliște temporară asupra Insulei Roet.

Chiar dacă rezidenții Casei Subterane îmi știu secretul – și eu pe-al lor – sunt totuși aripi-roșii și nu mă simt în largul meu în public. Noi trei suntem îmbrăcați astfel încât să ne armonizăm cu ceilalți. Corvin pare să se bucure de pălăria lui înaltă, iar eu am împrumutat o șapcă albă de la Nara. Ne-am pus toți treciuri moderne, cămăși de mătase și ghete cu tocuri înalte, lustruite ca nestematele.

Nu pot să spun că-mi plac tocurile înalte. Fir și Corvin pășesc cu ușurință pe bulevardul Trandafirul-dulce – cartierul celor bogați li se potrivește – în timp ce șerpuim printre grupuri de oameni și strălunghi. Îmi țin capul sus, dar mă clatin încercând să țin pasul cu ei. Mă întreb dacă au făcut parte din familii nobile cândva, într-o altă viață. Fir emană bunăstare și autoritate. Lui Corvin – îi arunc pe furie o privire când ne oprim puțin ca să lăsăm un grup de doamne să iasă dintr-un magazin de tabac –, vânătăile îi dispar rapid, iar el arată surprinzător de bine, ca fiul vreunui nobil, cu părul său blond în vânt și nasturi de argint.

Mă surprinde uitându-mă la el și, pentru o clipă, ochii noștri se întâlnesc. Sistemul meu respirator aparent nu știe ce să facă mai departe cu această informație, iar gâtulejul îmi zvâcnește în tuse. Fir îmi aruncă o privire nedumerită, iar eu înghit în sec și îmi potrivesc pasul cu al lor, în timp ce ne croim drum pe lângă niște cărucioare încărcate cu flori de mătase.

Îmi potolesc simțurile. Bineînțeles că e palpitant ca un tânăr chipeș să se uite la tine. Pot să înțeleg de ce lui Jey îi place atât de mult. Însă văzându-i pe Fir și Corvin în hainele lor distinse mi-am adus aminte de altcineva – un adevărat aristocrat, care poartă haine elegante și comode cu egală ușurință.

Dar seara aceea Pana și Găleata de Cărbuni a fost parcă într-o altă viață. Înainte ca Jey să fi plecat. Înainte ca eu să fi devenit un Hoinar al Ceții. Oare lucrurile ar sta altfel acum dacă aș fi

rămas, recunoscând totul în fața lui Zahi? Oare m-ar fi protejat, pe mine și pe familia mea, de Toiagul de Onix?

Nu. Am citit destule romane de duzină ca să știu că o aripi-roșii nu rămâne niciodată cu prințul. Ea obține sabia, sau glonțul, sau ștreangul.

Fir se oprește în fața unui magazin cu vitrine mari, curate.

— Ține minte, șoptește ea fioros, aplecându-se spre urechea mea, nu dezvălui cine ești.

De parcă aș avea nevoie să-mi fie amintit.

— Spune cât de mult adevăr poți, îmi zice Corvin cu blândețe. Așa o să-ți vină mai ușor.

Mă zgâiesc în vitrina magazinului, la curcubeul de mărgele, dantele și pene ce împodobesc niște capete sculptate.

DL MONTROSE HORRO, PĂLĂRIER

PĂLĂRII de calitate pe Gustul ales al DOAMNELOR și
DOMNILOR

Pentru toate ocaziile

Firma, cu sculpturile ei bulboase și vopseaua stridentă, este la fel de pompoasă ca individul care ne întâmpină când intrăm în magazinul aerisit.

— Tinerii mei prieteni! Ce surpriză plăcută.

Proprietarul magazinului se înclină adânc, cămașa lui apretată pârâind și lanțul de aur al ceasului de buzunar legănându-se ostentativ pe vesta de mătase. Magazinul miroase a piele și a pene de strălunghi, și, vag, a funingine. Corvin își scoate pălăria.

Omulețul spilcuit mi se adresează:

— Și ce fermecătoare tânără domnișoară ați adus cu voi! Vocea îi e șulerătoare și mieroasă, în același timp. Monty Horro. Încântat.

Îmi ia mâna și o sărută, zăbovind un pic prea mult pentru gustul meu. Mai ales după ce s-a referit la mine ca la o „fermecătoare tânără domnișoară”, ceea ce pare o descriere mai potrivită pentru copii. Apoi se îndreaptă de spate și-i face teatral cu ochiul lui Corvin, care pare mai degrabă oripilat.

Chiar va trebui să mă obișnuiesc cu toate aceste interacțiuni sociale, pentru că n-am absolut nicio idee ce se petrece.

— Dați-mi voie să v-o prezint pe... ăă, prietena noastră, zice Fir, o introducere care începe pe un ton de organizator de spectacol, dar sfârșește cam jalnic.

— Lin, zice repede Corvin. Prietena noastră Lin.

Mă uit la el întrebător, iar el ridică din umeri.

Monty Horro aruncă o privire sceptică.

— Lin, „fata cu păr blond”. Hmm. Văd că l-ai lăsat pe-al tău acasă, astăzi.

Lin. Horro are dreptate – numele de Lin le au de regulă fetele cu părul blond, culoarea spicelor de lin. Dar după ce am văzut pictura lanurilor de lin, din apartamentul Narei și Elenei, un covor de flori violet-albăstrii dansând sub vântul primăverii, știu de ce Corvin l-a ales pentru mine. Pieptul îmi freamătă. Întotdeauna am crezut că ochii mei erau defecti, că ar fi trebuit să fie căprui ca ai lui Jey. Însă noi două n-am fost niciodată la fel pe dinăuntru. Poate că exteriorul meu nu e atât de nepotrivit, la urma urmelor.

Atunci, acesta este... *numele meu?*

Am un nume?

Corvin se uită la mine nesigur și, cu toate că am un nod în gât, îi zâmbesc: *Îmi place.* El își întoarce capul, cu obrajii îmbujorați.

— Deci, sunteți aici ca să salvați orașul. Monty Horro este un om care trece direct la subiect. E timpul să închid magazinul,

oricum, dacă vrei să mă scuzați. Se repede la ușă și trage zăvorul, oprindu-se puțin la vitrină, înainte de a trage storurile. Ce păcat, e o zi frumoasă, ultima însoțită pentru un an de acum încolo. Dar va trebui să ne descurcăm, da? Veniți cu mine.

Îl urmăresc într-o odaie din spate, care e la fel de dezordonată pe cât e cea din față de ordonată. El trage un cufer de sub un raft cu pălării bărbătești pe jumătate terminate și se așază, făcându-ne semn să luăm loc pe scaunele pliante șubrede care par destinate diverselor puncte de lucru din încăperea. Ne așezăm și noi, iar Monty Horro îmi aruncă un zâmbet.

— Așadar, te duci la un bal în seara asta, domnișoară Lin? Direct din filele unei povești. Ești emoționată?

— Nu știu despre ce vorbești, zic eu.

El ridică din umeri.

— Nu contează. Câtă vreme voi, tinerii frumoși, sunteți dispuși să faceți treburile murdare pentru acești pungași.

— Nu prea cred..., începe Fir, dar Horro face semn din mână să nu se ostenească.

Corvin e tăcut, dar îi văd un mușchi zbatându-se pe falcă.

Monty Horro se apleacă, vorbindu-mi cu o voce joasă, hârâită.

— Bine, domnișoară Lin, cât de multe știi?

Sunt nedumerită.

— Eu... ăă...

— Știe esențialul, intervine Fir. Avem nevoie doar de orice nouă informație pe care o ai în privința misiunii.

Horro ridică din umeri.

— Misiunea e misiune. Inima lui Mol se află pe undeva pe Insula Roet, iar noi trebuie s-o găsim și s-o distrugem, înainte ca adepții bătuți în cap ai lui Bret-Nef să trezească vulcanul și să ne prăjească pe toți. Asta e.

Atitudinea lui sugerează că ar trebui să știu exact ce se presupune că o să fac. Însă eu am terminat-o cu delicatețea.

— Inima lui Mol? Îmi încrucizez brațele. Habar n-am unde e Inima lui Mol, cum se distruge sau cum mama naibii arată.

Monty Horro își mijește ochii.

— Crede-mă, ai să știi de îndată ce ai s-o vezi, draga mea. E protejată de ceva care i-a ucis pe toți ceilalți care au fost trimiși s-o găsească.

Mă încordez, făcând eforturi să nu reacționez pe față la cuvintele lui. Există ceva familiar în vocea sa. Oare l-am mai întâlnit? Nu prea cred; n-am cunoscut prea mulți oameni. Totuși, respirația lui șuierătoare îmi stimulează memoria.

Fir își lasă capul pe spate.

— Cu siguranță omul nostru de acolo a aflat *ceva*.

Fața lui Horro se întunecă.

— După părerea mea, s-a implicat prea mult. Dar, aparent, a făcut progrese. O să mă întâlnesc cu ea când ajungem.

Îmi amintesc. Vocile pe care le-am auzit din întâmplare, când eram sub tufa de șapca-broaștei în grădina privată a Împărătesei – una dintre ele era a lui Monty Horro. Simt fiori pe șira spinării când mă uit la el, acest rotofiei și scund pălărier care are o părere – aproape comică – prea bună despre sine. Îmi amintesc teama din vocea tinerei femei când el a amenințat-o.

— Cum rămâne cu Spinul Negru? întrebă Corvin. Și el o să protejeze Inima.

— O mai spun o dată, se răstește Horro. Nu există. Iar dacă există, e un om. Nimic mai mult.

Corvin dă din cap, însă pare tulburat. Cine sau ce este Spinul Negru? Mă pregătesc să întreb, dar tonul lui Horro asupra chestiunii era chiar final.

— Cineva știe, spune Fir. Cineva de pe insula aia știe unde este Inima.

Oftează, cu frustrare.

Monty Horro își îndreaptă atenția spre mine.

— Tu o să vii cu mine, ca asistentă a mea. Va trebui să porți ceea ce ai pe tine, bănuiesc. Nu prea elegant, ce-i drept. Mă măsoară din cap până-n picioare. Dar va trebui să scapi de eșarfa aia, draga mea. Gulerele se poartă deschiate până la claviculă. Trebuie ca micul tău gât senzual să se vadă.

— Scuze, zic, ducând o mână la gât. Asta va trebui să rămână. Horro se încruntă.

— Ei bine, măcar putem să-i schimbăm culoarea? Negru te face să arăți ca un asasin.

Îi arunc o privire pe care aș vrea s-o ia drept misterioasă.

— Aș putea fi un asasin.

El chicotește și mă bate peste nas cu un deget încărcat de bijuterii.

— Și eu la fel. Și ghici care dintre noi n-ar fi bănuțit?

Înghit în sec, iar creștătura de pe gâtul meu îmi dă un spasm.

— Lin nu are o țintă, zice Corvin. Ea merge acolo pentru Inimă, nimic mai mult.

Horro pufnește.

— Merge acolo pentru a-și îndeplini misiunea, indiferent ce presupune asta. Se uită din nou la mine. Cred că cea mai bună șansă a ta, în acest moment, e să speri că fie Comandan-tul, fie vreunul dintre fiii lui are o slăbiciune pentru brunete, draga mea.

— Nu, spune Corvin și vocea lui e tăioasă acum. N-o să-i cerem să facă nimic din ceea ce nu vrea să facă.

— L-ai văzut pe admirabilul Zahi Zan. Tonul lui Horro e degajat și zâmbește cu afectare. Bineînțeles că vrea să facă.

Îmi face șmecherește cu ochiul, ceea ce îmi răscolește stomacul.

— Parcă Zahi Zan studia la Templul lui Rasmus, nu? zic eu și sper că fața mea nu arată la fel de pierită cum mă simt.

— Vezi? agită Horro un deget la Corvin. E foarte informată.

— El o să fie la Crepuscul, zice Fir. Toți nobilii vor fi acolo. *Bineînțeles că o să fie și el.*

— Planul n-o să meargă, zic eu. Nu mă pot duce la Crepuscul, dacă Zahi Zan va fi acolo. El... mă cunoaște.

Ceilalți trei se întorc către mine și simt că până și capetele sculptate presărate prin încăpere se uită uimite la mine.

— Ce limba focului vrei să spui? întreabă Horro.

Corvin pune o mână pe antebrațul meu. *Spune cât de mult adevăr poți.*

— Eu... uneori mai desprăfuiesc bujorii, când e lumină-de-odihnă. Tata e unul dintre maeștri grădinari de pe Insula Roet.

Horro mi-aruncă o privire firoasă.

— Tatăl tău e simpatizant al cauzei noastre?

Mă blochez. Nu m-am gândit dacă tata ar fi de acord ca eu săucid un zeu. O plantă, sigur nu. Dar un zeu? Nu știu.

— E plecat, răspund eu. Se ocupă de mălura grâului, în est. Simt o eliberare de tensiune dinspre Corvin și Fir.

— Atunci nu are importanță, zice Horro. Acum, ce-i cu prostia aia că îl cunoști pe fiul Împărătesei? O să te recunoască?

Evit privirile celorlalți.

— Da.

Horro se încruntă.

— Ești absolut...?

— Da.

— Nu contează, zice Fir. Identitățile voastre vor fi ascunse, la urma urmelor.

Horro se uită la ea, dar dă din cap.

— E riscant, dar ai dreptate. Deși ar fi fost mult mai simplu să merg cu o necunoscută. Sau dați-mi-o pe leneșa aia idi-oată, Sunny.

— Trebuie să fie Lin, zice Corvin. Ea are pregătirea pentru asta.

Horro ridică din umeri.

— Eu doar fac ce zice Nara.

Se ridică și îi urmărește exemplul.

— Hai să încercăm ceva extraordinar de prostesc, da? O să aduc trăsura. Trebuie doar să iau costumele. Se întoarce apoi spre mine: Mă întorc după tine într-o clipă, draga mea.

Ce? Să mă duc cu el? Și a spus cumva „costume”? Mă uit la Fir, sugerându-i din priviri că nu vreau, dar Fir mă ignoră. Monty Horro face o plecăciune ca la carte, ridicolă, și ne despărțim. Eu tremur, clătănându-mă pe tocurele înalte, iar Corvin mă ia de braț și mă conduce încet afară din magazin.

Înapoi pe strada aglomerată, îl așteptăm pe Horro să vină cu trăsura. Corvin se sprijină de poarta de fier care străjuiește o alee îngrijită. Mă întorc spre el.

— M-am săturat de deghizări, țin să te anunț.

Fir râde.

— Nu sunt deghizări adevărate, prințesă. Sunt costumații de carnaval.

— Costumații!

Fir rânjește afectat.

— Este un bal mascat.

— Blestemată gaură de foc a lui Mol!

Mă sprijin lângă Corvin, simțind metalul cald prin haine.

— L-am auzit pe Monty spunând că o să-ți aducă un încântător deux-pièce, continuă Fir. Lady Petale Roz cea

Neimbrăcată. Doar o perucă sofisticată, din câte am înțeles. Și niște... frunze.

— Măi să fie, zic eu, calmă, ce simț al umorului! Ai tăiat gâtul cuiva pentru asta?

Fir pufnește în răs.

— Oricum, zice, sper că ai făcut baie de curând.

— N-am făcut.

Deși mi-ar fi plăcut; ceața subțire deja mi-a umezit hainele.

O trăsură, sclipind galbenă în razele piezișe ale soarelui coborât, vine uruind în fața magazinului. Înaintea ei, doi strălunghi cu înfățișare arțăgoasă, împodobiți cu panglici roșii de satin la gât, își mișcă în loc picioarele cu gheare, nerăbdători.

O trăsură. Citisem despre ele, desigur. Le văzusem trecând pe stradă. Dar de ce asta mi se părea atât de mare și de instabilă? Fir se duce să-i vorbească vizitiului.

Corvin pare îngrijorat.

— Ține minte, Horro nu știe despre tine.

— Ce sunt, adică.

— Cine ești, zice el. Nu știe să te ferească de orhideea incandescentă. Se uită în ochii mei. Ține-te departe de orhidee. O să te dea de gol.

Mărâi, frustrată:

— Nici măcar nu știu unde e!

El se sprijină de poartă.

— Iscoada noastră zice că e bine păzită și că va fi scoasă afară numai când va fi dezvelită de către Împărăteasă. Doar ține-te departe.

— O să încerc.

— Adu-ți aminte ce ți-am spus mai devreme, murmură el.

E alegerea ta să faci asta.

Îmi încrucșez brațele.

— Halal alegere, nu? De vreme ce nu poate fi făcută decât de o... mine. De o Lin.

— Îmi iubesc sora, zice el încet, dar nu are mereu dreptate.

Nu reușesc să descifrez expresia lui încruntată. Desigur, aceasta va fi o misiune periculoasă, dar mai e ceva mocnind sub înfățișarea lui.

— Tu crezi în cultul ăsta al lui Bet-Nef? îl întreb. Adică, sunt ei gata să facă ce zice Nara că vor să facă?

Corvin dă din cap.

— De bună seamă că sunt. Îi iscodim de luni în șir. Mulțumită ție, acum știm că execuțiile care au avut loc au fost orchestrate de însuși Toiagul de Onix. El a semănat frica de aripi-roșii în rândul preoților Templului. Mă studiază. Și doar nu crezi că a fost imaginația ta cea care aproape m-a lăsat fără viață în gang, nu-i așa?

— Nu. O văd pe Fir uitându-se în partea cealaltă a străzii, cu umerii încordați. Întotdeauna vigilentă. Și... îmi pare rău pentru atunci.

Corvin schițează un zâmbet.

— Mă simt mai stupid pentru povestea aia decât pentru orice altceva. Tu nu aveai nevoie mine ca să te apăr. Nici de mine, nici de altcineva.

— Asta nu-i adevărat, zic eu, încet.

— Numai că, începe el, simt că mai e ceva despre care Nara nu ne spune.

Mă uit pătrunzător la el.

— Crezi că minte? Și eu mă duc acolo să-mi risc viața?

— Nu. Nu, nu minte. Numai că sunt atâtea lucruri pe care nu le știm. Atâtea lucruri pe care nu le putem ști decât după ce treaba e terminată. Îmi atinge brațul. Decât după ce e terminată de către o Lin.

Zâmbesc.

— Îți mulțumesc pentru nume, apropo.

El se sprijină din nou de gard, cu privirea în altă parte.

— Nu-i nevoie să-l păstrezi.

— E singurul pe care-l am.

— Ai grijă, îmi spune Corvin. Zahi Zan nu e de încredere.

— Nicio grijă. Îmi vâr mâinile în buzunare. O să mă descurc cu Zahi Zan.

Realitatea mă lovește și mă înfior chiar și în această ceață caldă. Palatul de Aramă. Iarba. Bujorii.

Și... o inimă?

Fir se apropie de noi.

— Horro o să se întoarcă imediat. Mai bine intri. E indicat să nu stai în stradă, dacă nu e nevoie.

Deschide ușa trăsorii și o scară de metal se desfășoară până jos. Mă uit în cupeul întunecos. După o clipă, ea întreabă:

— Care-i problema? N-ai mai mers niciodată în vreuna dintr-astea?

— Nu prea.

— Nu prea?

— Nu.

Corvin pune o mână pe ușa.

— Te simți bine?

Asta-i ridicol. Sunt bine. Sunt bine.

— Eu, ăă... cred că pur și simplu nu-mi place ideea că nu am control asupra locului în care mă duc.

Fac asta exact pe dos. Ar fi trebuit să-mi spun mie însămi adevărul și să-i mint pe ei.

Corvin intră în trăsură, care scârțâie și se clatină sub greutatea lui.

— Înțeleg, zice el, întinzând o mână. Uite, încă nu pleacă nicăieri. Vino și stai înăuntru un minut. O să te obișnuiești cu ea.

Trag aer în piept și îmi împletesc degetele cu ale lui, iar el dă din cap, liniștitor. Însă, exact când pun vârful piciorului pe treapta de metal, glasul lui Monty Horro latră-șuieră umplând strada.

— Urcă odată, urcă! Rasmus, o să întârziem!

Ajunge la noi, cărând o geantă de piele și purtând un costum chiar mai ridicol decât cel de mai devreme. N-am idee drept cine s-a costumat – nu-mi pot imagina că vreun personaj din istorie sau din literatură s-a așșat cu un asemenea trenci auriu și un guler foarte înalt.

— Ce-ți închipui că faci? zice arătarea către Corvin din trăsura. Ieși afară. Ȃsta nu e un taxi. Se întoarce spre Fir. Voi doi veniți după noi. Să vă purtați ca niște aristocrați, da? Dar fără să atrageți prea mult atenția. Invitațiile alea n-au fost ușor de obținut și nu vor ține, dacă sunt cercetate îndeaproape.

Fir se dă la o parte din calea lui Horro, iar Corvin deschide ușa mică de pe cealaltă parte a trăsurii, sărind pe pavaj. Mai înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, Monty Horro m-a împins înauntru, împreună cu geanta lui, s-a urcat pe bancheta din fața mea și i-a spus vizitiului să-i dea drumul. Pornim cu o smucitură și sunt lipită de speteaza banchetei. Până am izbutit să mă adun îndeajuns cât să mă uit pe fereastră, ne-am hurducat după colț și Corvin și Fir n-au mai fost de văzut.

Mă izbește greața. Închid ochii. Cum pot face oamenii asta în mod frecvent?

— Uite-ți costumul.

Horro aruncă un sac înspre mine. Trenciul lui de satin auriu lucește în lumina murdară a ferestrelor.

— Foarte bine.

El bate darabana pe genunchi.

— Dă-i drumul, atunci.

Stomacul mi se strânge când cotim din nou după un colț.

— E sigur să te schimbi de haine într-o trăsură în mers?

Horro pufnește.

— Deschide sacul, tărtăcuță.

Îl deschid și gălesc numai o mască roșie sclipitoare.

— Nu trebuie să câștigăm concursul de costume, zice el. Avem nevoie doar să nu fii tu recunoscută.

— Ah. Desigur.

Îmi pun masca pe față, strângând bine panglica la spate. Mă străduiesc să zâmbesc.

— Cum arăt?

— Ca un oarecare, zice el, exact ce vrem. Se apleacă spre mine: Ține minte, asta e ultima noastră șansă. Și dacă Nara zice că tu trebuie să fii aceea, atunci tu trebuie să fii. Eu nu-i pun deciziile la îndoială. Ea e tot ce mai stă între orașul ăsta și distrugere, așa că ai naibii grijă s-o faci mândră sau te spintec cu mâna mea. Acuma, ascultă, Toiagul de Onix o să treacă la acțiune când răsare steaua Bel. Ai timp numai până atunci ca să găsești și să distrugi Inima. Dacă dai greș – ei bine, m-aș bucura să nu-mi ardă casa din temelii.

Să-ți vezi casa arzând din temelii cu siguranță nu e deloc o bucurie, după cum știu bine. Dar să mori ars-sufocat de lavă e mai rău. Horro nici măcar nu menționează de oamenii din acest oraș care n-o să fie în stare să fugă la timp, dacă va erupe Mol.

Întorc capul. Nimic din toate astea nu mi se pare real. Sunt prinsă în mitologie. Dar probabil e singurul motiv pentru care exist. Aș fi imposibilă în lumea reală.

— Ca asistentă a mea, mă vei însoți în salon, când vom ajunge. Horro își aranjează manșetele de dantelă. Eu o să vorbesc cu Maiestatea Sa Imperială și pe tine o să te trimit de-acolo cu vreo treabă oarecare. Urmează poteca strălungilor până ieși

pe poarta spre Bazinul Îngerului Lung. Sunny te va aștepta acolo – m-a asigurat că a făcut progrese. Mijește ochii. Să ai grijă să spună tot. Cineva de la palat știe unde se află Inima. Să fiu sincer, murmură el, ar trebui să-l răpim pur și simplu pe filizonul de fiu al Împărătesei și să *smulgem* informația de la el.

Privesc străzile cenușii ale orașului Caldaras tremurând pe lângă noi, străfulgerări de cărămizi încețoșate și oameni fără chipuri. E greu să-mi închipui ceva atât de cumplit și de strălucitor ca un val de lavă existând aici. Nimic din toată povestea – Inima, cultul lui Bet-Nef, Mol – nu pare măcar posibil. Întunericul Adânc e la ani, eoni depărtare, nu ore. Însă acum, cu vorbele lui Monty Horro încă șuierându-mi în urechi, pieptul îmi arde cu o nouă hotărâre.

Nimeni n-o să pună mâna pe Zahi Zan.

Servitorii sunt costumați în salopete albe lucioase ca sticla; nu e nevoie de treniuri aici, câtă vreme cenușa e ținută la distanță. Poartă părul tuns scurt, pieptănat și bățos ca părul de păpușă. Un bărbat întinde o mână îmbrăcată într-o mănușă albă pentru a-l ajuta pe Monty Horro la coborârea din trăsură care saltă și se leagănă la fiecare mișcare a lui, iar o femeie scoate geanta de piele de sub banchetă. Nimeni nu mă ajută pe mine, când mă dau jos, stângace, din cupeu. N-are importanță.

Când pășesc în lumina slabă a soarelui, sunt din nou copleșită de prospețimea și culoarea Insulei Roet. Pajiști verzi, risipă de flori, un cer mai albastru decât are dreptul să fie ceva real. Extravaganța priveștiții e amețitoare. Sângele parcă se înviorază prin inimă încă și încă o dată, în timp ce privesc, ritmul său în urechi, vâjâitul circulației lui prin vene. *Aceasta este dorința pasională*, îmi dau eu seama: Doresc pasional locul acesta.

Deși Crepusculul nu e prevăzut să înceapă decât peste câteva ore, nobilimea a ieșit afară să privească apusul. Pajiștile, împânzite cu prietenii cu Zahi ultima oară când fusesem aici, deja mișunau de oaspeți viu colorați de toate vârstele, mulți dintre ei ascunzându-se sub măști împodobite cu pietre scumpe sau etalându-și gulere de pene sau aripi largi, sclipitoare. Mă uit în jos la bluza mea de mătase... acceptabilă.

— Adu-mi geanta.

Monty Horro îmi aruncă ordinul înainte de a fi condus repede de servitori – sau el conducându-i pe servitori – spre o ușă elegantă, care se înalță două etaje pe strălucitoarea fațadă de aramă a palatului. Vizitiul nostru se răstește la strălunghi să se miște, iar aceștia duc trăsura de acolo. Nu îmi pare rău s-o văd plecând.

Geanta de piele a lui Horro e greoaie, dar izbutesc să intru pe ușa mare și să mă împleticesc după el.

În pofida vechimii sale – cel puțin două secole, dacă nu pui la socoteală modernizările –, Palatul de Aramă nu-ți dă impresia de relicvă. Lungul hol de la intrare care mă întâmpină scânteiază de viață. Ultima rază a soarelui pătrunde nestingherită înăuntru prin geamul ferestrelor înalte ale holului de intrare, îmbăind straturile largi de flori de piatră și copăcei. În fântâna cea mare, apa fierbinte scoate neincetat aburi din mâinile întinse ale unei femei din spinarea a ceea ce este, cu siguranță, strălungul cu înfățișarea cea mai prietenoasă. Câțiva nuferi cărnoși plutesc dedesubt și mici peruși temerari, pe care nu-i deranjează aburul, stau cocoțați fericiți pe denivelările și muchiile fântânii, ciripind și înfoindu-și penele.

Dincolo de fântână, Monty Horro și servitorii o iau la stânga, iar eu îi urmez într-o încăpere cu tavan înalt, cu mobilier aurit și o pardoseală decorată extravagant cu picturi de animale, grădini și stele. Pereții sunt oglinzi înalte, alternând

cu ferestre înalte. Cu coada ochiului, nu pot spune exact dacă reflexia mea se află în această cameră sau în curcubeul de flori care se îngrămădesc afară, în asfințitul soarelui.

— Aici, aici! zice Horro nerăbdător, făcându-mi semn.

Pun geanta de piele între picioarele din față ale unui leu picat pe podea, lângă el. Horro face semn celor doi servitori să plece și-mi arată geanta.

— Am nevoie de lucrurile mele. Scoate-le din geantă. Împărăteasa va veni în orice clipă pentru masca ei.

Deschid geanta și scot o cutie învelită în mătase.

— Acolo, acolo!

Horro îmi indică o măsuță delicată, iar eu așez cutia și încep să scot și restul conținutului genții – cele ce trebuie pentru cusut, un borcănel de clei, o pereche de foarfeci ascuțite.

Câteva minute mai târziu, ni se alătură un grup de persoane, care apar pe o ușă migălos lucrată și împodobită cu o oglindă. Procesiunea îmi amintește de floarea preotul-la-altar, care domină un colț absolut superb din dom. Însă, în loc de un lujer strălucitor, încărcat cu polen, o femeie se ridică în mijlocul acestui tablou botanic, satinul de culoarea lavandei, pal, al mânecilor sale lucind în apusul reflectat de oglinzi. Câteva servitoare îmbrăcate în alb o înconjoară, corpurile lor aplecate închipuind petalele mari și ivorii ale florii.

Femeia în satinul lavandă e înaltă, cu sprâncene groase și negre și un nas a cărui punte iese în afară în partea de sus și coboară într-o linie aproape verticală. Pășește cu încrederea degajată a celor foarte puternici. Împărăteasa.

Monty Horro se grăbește spre ea, fluturând din degetele lungi și țuguindu-și buzele.

— Bine ai venit, domnule Horro, zice Împărăteasa. Ți mulțumesc că dai o mână de ajutor costumului meu pentru deseară.

— Maiestatea Voastră Imperială, șuieră Horro, este o onoare să vă revăd. Sper că veți fi mulțumită de calitatea și înfățișarea măștii pe care am conceput-o pentru acest eveniment spectaculos.

Împărăteasa schițează un zâmbet amabil; apoi privirea ei se oprește asupra mea. Nu trebuie să-mi reamintesc capitolele pe care le-am citit despre etichetă; sub privirea aceea autoritară, brațele mi se îndreaptă și corpul face o plecăciune din instinct.

Ea încă mă privește când mă ridic din plecăciune.

— Nu am făcut cunoștință, nu-i așa? mă întrebă.

Eu mă cutremur. *Ochi, din nou, atâția ochi aici, în lumea de afară.*

Monty Horro face gesturi largi:

— Aceasta este asistenta mea, Lin.

Zâmbesc politicoasă, concentrată să par normală.

— Văd că ți-ai pus deja costumul, zice Împărăteasa și, fără să vreau, duc mâna la masca mea roșie sclipitoare.

Îl simt pe Horro încremenind, dar Împărăteasa nu face alt comentariu, ci își întoarce atenția la cutia învelită în mătase din capătul aurit al mesei.

— Am ales un satin lucios, după cum veți vedea, zice Monty Horro, desfăcând panglica înzorzonată a cutiei. Și, înainte de a începe... – îmi aruncă o privire – probabil ar trebui să-i cer asistentei mele să dea fuga să-mi aducă...

Se intrerupe brusc, atunci când ușa dinspre hol de deschide și un bărbat intră cu pași hotărâți în salon. Este înalt și subțire, cu păr roșcat, cărlionțat, care atârnă de sub domul chel al capului ca algele de o piatră. Ținuta lui este a unui nobil, dar poartă o haină de o nuanță de verde care, dacă ar fi fost târâtă prin țărână și fiartă, ar fi putut semăna cu verdele uniformei

grădinarilor. Bărbatul acesta, așadar, trebuie să fie maestrul Fibbori, grădinarul-șef de pe Insula Roet.

Care o cunoaște pe Jey.

Mă întorc repede cu spatele, aranjând pernutele de ace, foarfecile și metrul de croitorie pe o lungă masă laterală. Rămân cu spatele la grădinarul-șef, cu ochii în oglinda din fața mea.

— Ah, maestre Fibbori, zice Împărăteasa. Te-am așteptat în Salonul Ceaiului acum o jumătate de oră. Sper că nu s-a întâmplat nimic.

Maestrul Fibbori își drege glasul.

— Regret, Maiestatea Voastră, că...

— Ce anume? întrebă Împărăteasa. Pe cuvânt, ești tulburător de abătut.

— Îmi cer iertare, Maiestatea Voastră, spune Fibbori. Eu... E mai bine dacă vă arăt.

Se întoarce spre ușă.

— Onna!

Onna, fata pe care am învățat-o să desprăfuiască bujorii. E din ce în ce mai bine. Privesc în oglindă și stau nemișcată. Onna intră pe ușă, mult mai palidă și mai nefericită decât ultima oară când am văzut-o. Ține în brațe un ghiveci conținând ceea ce arată ca o creangă arzând.

Mă aplec, scrutând oglinda, când Onna înaintează în încăpere. Ceea ce ține în brațe nu e o ramură arzând, de fapt, ci cea mai neobișnuită floare pe care am văzut-o vreodată. Tulpina ei e lungă și neagră, cu luciul și textura cărbunelui. Petalele sale – mijesc ochii – cele câteva petale, aranjate aproape vertical, sunt late și de un oranj viu cu margini încrețite, și luminează, dansând prin aer ca flăcările.

Dar tulpina principală a plantei e frântă, răsucită și deformată ca un picior rupt.

Mă întorc spre ea, hipnotizată. Structura și forma frunzelor acestei plante sunt într-un fel asemănătoare cu orhideea sturz-albastru pe care o am acasă, numai că aceasta e mai mare și mai lată, mai îndrăzneț curbată și încrețită. Frunzele se înalță și luminează ceva mai intens când mă uit la ele.

Mi se încordează toți mușchii. Aceasta este orhideea incandescentă. Instinctiv, înșfac foarfecele și le țin lângă șold.

— Asta e orhideea mea? Întrebă Împărăteasa, cu voce impasibilă.

Nu o cunosc îndeajuns de bine încât să știu dacă tonul acesta e periculos.

— Da, Maiestatea Voastră, zice Fibbori, frângându-și mâinile. A fost un accident.

— Văd asta. Ce ai de gând să faci în această privință?

Îmi țin răsuflarea. Planta ruptă luminează stins, ținându-se de ciotul de la bază doar în câteva așchii. Nimeni nu observă frunzele luminoase – aparent, chiar dacă legenda este adevărată, orhideea incandescentă este prea vătămată ca să mai reacționeze la prezența mea. Am scăpat, deocamdată, de planta care m-ar fi trădat. Este un noroc incredibil.

Și, cu toate acestea, când frumoasele frunze încep să pâlpaie de parcă ar fi știut că sunt pe moarte, inima mi se întristează.

Onna aranjează ghiveciul, scoțând o fâșie de pânză groasă de sac și vorbind în neștire:

— Trebuie doar să îndreptăm tulpina, Maiestatea Voastră...

E cât pe-aci să scape cârpa pe jos. Gura maestrului Fibbori se asprește, dar Onna continuă să trâncănească, roșie la față.

— Trebuie să aplicăm o pânză bună pentru bandaj... așa... o legăm și...

— Ca pe o roșie, zice Împărăteasa cu o dezaprobare subînțeleasă.

Maestrul Fibbori încuviințează dând din cap, iar pe obraz i se zbate un mușchi. O ajută pe Onna să înfășoare pânza de sac în timp ce orhideea tresare și se scutură. Împărăteasa privește în tăcere, iar Monty Horro arată încântător de scandalizat.

Dar mie mi-e rău. Frunzele de flacără ale acestei uluitoare plante sunt aproape întunecate. Sunetul jumătăților rupte ale tulpinii negre frecându-se una de cealaltă, când pânza de sac le forțează să stea la locul lor mă răcăie pe nervi. Poate că n-o cunosc bine pe această orhidee incandescentă, dar cunosc orhideele, iar ele nu sunt nici pe departe ca roșiile.

Am jurat să găsesc orhideea asta și s-o smulg din rădăcinile ei trădătoare. Acum, când moare, tot ce trebuie să fac este s-o las să-și dea duhul. Dar totul în mine protestează. Fiecare părticică a sufletului meu mă zgârie pe sub piele; picioarele și degetele ard de dorința de a interveni cumva. Tata nu i-ar lăsa să facă operația asta oribilă, letală, unei orhidee atât de nobilă ca aceasta. Și nici eu nu pot sta deoparte, fără să fac ceva.

Strângând foarfecele în mână, mă strecor pe lângă toți ceilalți și dau fuga la fântâna de la intrare. Le înmoi ținându-le o clipă în apa clocotită și lamele ies strălucitoare și sterilizate. Nimeni nu-mi dă atenție când mă întorc grăbită. Maestrul Fibbori și Onna sunt prea ocupați să se lupte cu frica și cu pânza de sac murdară, Monty Horro e prea ocupat să-i urmărească amuzat, iar Maiestatea Sa și cârdul de slujnice sunt prea ocupate să-și dea aere de judecători.

Mă apropiu de ghiveci și, cu o mișcare rapidă, întind foarfecele și tai planta de la bază. Cele două jumătăți ale tulpinii negre și bogăția de frunze chircite, aproape negre, cad la podea, lăsând în urmă un mic ciot ieșit la suprafața pământului.

Se lasă o tăcere mormântală. Horro și Onna rămân cu gurile căscate la mine. Fibbori nu spune nimic, dar mă fulgeră cu ochii lui vioi.

Împărăteasa se întoarce spre mine, încruntată.

— Cine spuneai că ești?

Există ceva familiar în privirea ei – senina siguranță de sine specifică celor au foarte multă putere. Am mai văzut-o și la Zahi Zan, și la Toiagul de Onix.

Îmi las mâinile pe lângă corp, foarfecile lovindu-mă pe coapsă.

— Numele meu e Lin, Maiestatea Voastră.

Cei din jurul meu abia mai îndrăznesc să respire. În liniștea nefirească, aud cântecul slab al păsărilor și apa curgând dinspre fântâna din hol.

Împărăteasa se uită la rămășițele plantei de la picioarele mele.

— M-ar interesa să aud, domnișoară Lin, de ce ai ales să tai, sub ochii mei, un exemplar rar din cea mai valoroasă specie botanică din Caldaras, mai ales ținând cont că noi, Comandantul și cu mine, plănuiserăm că va fi piesa principală a serbării din seara asta, unice într-o mie de ani.

Spre cinstea lui, Monty Horro face un pas înainte.

— Maiestatea Voastră, îmi asum întreaga responsabilitate pentru asta. Lin este ucenica mea. Distrugerea orhideei cade asupra capului meu.

Vocea lui picură amenințări.

Împărăteasa îi aruncă o scurtă privire, apoi se întoarce înspre mine, dar nu mai zice nimic.

Cineva dregându-și glasul neconvingător tulbură atmosfera și cu toții ne uităm la maestrul Fibbori, care se încruntă la mine.

— De fapt, Maiestatea Voastră – se întoarce spre ea – orhideea nu este distrusă. Împărăteasa ridică o sprânceană neagră. Dacă mă gândesc mai bine, continuă Fibbori, cred că tăierea de la bază ar putea fi cea mai bună șansă de recuperare a plantei.

În tonul lui se simte dezgustul, când continuă:

— Vedeți, orhideea incandescentă – toate orhideele – sunt predispușe la infecție când sunt deteriorate. Dacă rana este destul de severă, o amputare sterilă cât mai aproape de rădăcini este cel mai înțelept lucru de făcut.

— Înțeleg. Împărăteasa mă privește atent. În cazul acesta... bravo, domnișoară Lin. Mare păcat că nu vom avea o orhidee de dezvelit la Crepuscul, dar cel puțin nu am pierdut-o definitiv. Își strânge buzele. Poate ai vrea să te gândești la o slujbă la noi, să lucrezi cu plante, în loc de pălării.

Desprinde un evantai de culoarea lavandei de la brâu, îl deschide și spune:

— Acum, domnule Horro, vorbește-mi despre noua tehnică de a împodobi cu mărgelile despre care mi-ai pomenit.

— Desigur, Maiestatea Voastră, spune Horro, înclinând respectuos capul. Domnișoară Lin, te superi dacă te rog să-mi aduci câteva flori proaspete de albăstrițe? Dacă găsești vreuna, vreau să spun. Du-te.

Mă expediază și, în sfârșit, voi fi liberă să mă întâlnesc cu Sunny, la Bazinul Îngerului Lung.

— Domnișoară Lin, spune o voce poruncitoare când ajung la ușă.

Mă întorc pe-un călcâi.

— Mă întreb, continuă Împărăteasa, dacă, în timp ce ești pe afară, l-ai putea anunța pe fiul meu, Zahi, că domnul Horro

a sosit cu o mască pentru el? Cred c-o să-l găsești în labirintul de gard viu. Mulțumesc.

Dau din cap și mă grăbesc să ies din salon, simțind că-mi îngheață sângele în vene. *La dracu'*. Nu pot să nu mă supun ordinului Împărătesei. Pot doar spera că amurgul și masca o să-mi ascundă identitatea de Zahi Zan. Dar ce-o să spun dacă mă recunoaște? Ce-o să fac dacă nu mă recunoaște?

Holul de la intrare e plin de lume acum, oaspeții îndreptându-se spre ceea ce bănuiesc că e un soi de mare sală de bal, în capătul celălalt. O zăresc de la distanță – strălucitoare, cavernoasă, tapetată cu draperii arămii și flori aurii.

O mână mă atinge pe umăr. Maestrul Fibbori m-a urmat afară din salon și acum stă în umbra unui suport înalt de flori, ținând în brațe ghiveciul cu orhideea. Îmi aruncă o privire de nepătruns.

— Domnișoară... Lin, nu-i așa? Ciudat, îmi amintești foarte mult de una dintre cele mai puțin talentate ucenice de grădinar ale mele.

Îmi ridic bărbia.

— N-o să mă certați pentru c-am salvat planta, nu-i așa?

El mă privește atent câteva clipe.

— Nu, zice. Dar trebuie să îți pun o întrebare. Cât de sigură ai fost că faci ceea ce trebuia?

Ridic din umeri.

— Am acasă o orhidee sturz-albastru. Asta aș fi făcut pentru ea.

El dă din cap.

— Logic. Spune-mi, ce știi despre orhideea incandescentă?

Face semn spre tulpina retezată și frunzele ofilite care zac pe pământul ghiveciului ca niște păsări moarte.

— Drept să spun, nu prea multe.

— Ei bine, zice el, specimenul pe care l-ai salvat astăzi este singurul care a fost găsit vreodată. E mai valoros decât tot Palatul de Aramă. Mai valoros decât toate comorile lui Rasmus.

Trag aer în piept.

— Eu... asta e de înțeles, bănuiesc.

— Da, zice Fibbori. Și dacă ai fi îndrăznit s-o strici în fața Maiestății Sale Imperiale, pedeapsa ta ar fi fost moartea pe loc.

— Fierberea? întreb, plină de speranță.

— Spânzurătoarea, spune el.

— Dinții putrezi ai lui Rasmus! exclam eu, înainte să-mi iau seama. Păi, atunci e un lucru bun că n-am omorât-o.

— Dinții putrezi ai lui Rasmus, într-adevăr.

Vocea maestrului Fibbori este aspră, dar simt și un zâmbet ascuns.

Las mirosurile de aramă, apă și flori îngrijite din holul de la intrare pentru miresmele de afară, de iarbă și de flori de noapte. Soarele a apus rapid, deși Crepusculul nu va începe, oficial, decât la răsăritul lui Bel. Cel mai strălucitor astru de pe cerul nopții, Bel este cunoscută și ca Regina Stelelor, fiindcă va domni tot anul care vine.

În timp ce mă îndepărtez de Palatul de Aramă, văd că au mai rămas câțiva oameni pe pajiște. Luna a răsărit deja și, la lumina ei, văd un fermecător labirint de gard viu într-un colț al parcului. Împărăteasa a spus că Zahi va fi acolo.

Niciodată n-am mai văzut cu adevărat lumina lunii – doar chestia slabă, difuză, care se cerne fin printre norii pe care Mol îi scuipă peste noi, în orașul de jos. Dar această lumină a lunii e pură, puternică. În timp ce merg printre flori, văd cum îmi schimbă culoarea pielii, și a zidurilor palatului, și a petalelor. O adiere de vânt mângâie iarba și brazdele de flori, înfiorându-le

în valuri jucăușe. Mi se prinde în păr, ridicându-mi și răsucindu-mi șuvițele, gâdilându-mi pielea capului.

Știu de ce Mol și-a lăsat inima aici; deja locul ăsta îmi atinge coardele inimii. Urmez sunetul apei spre labirint. Frunzele întunecate, albastrii ale gardului viu sunt de un albastru mai închis, noaptea, zidurile unui tainic tărâm magic, ieșit parcă dintr-o poveste de-a mamei May. Când intru pe culoarele labirintului, cu terenul nisipos de sub picioarele mele la fel de moale ca puful, mă aștept oarecum să găsesc un prinț alter așteptând aici.

Zâmbesc. Poate că mă transform în Jey. Zâmbetul îmi dispare rapid, totuși. Jey a terminat-o cu poveștile acum. A terminat-o cu mine.

Degetele mele trasează contururile pereților, în timp ce mă aventurez în interiorul lor. În apropiere, aud voci întrepătrunse cu sunetul unei fântâni clipocind. Primul meu gând e să fac cale înapoi. Dar mă opresc. Am fost trimisă să-l chem pe Zahi Zan. Dacă n-o fac, o să trezesc suspiciuni. Iar găsirea Inimii e mai importantă decât orice altceva; nu pot pune în pericol misiunea.

Îmi țin respirația și mai fac vreo doi-trei pași precauți mai aproape, până ce ajung la un colț și descopăr un spațiu larg deschis – mijlocul labirintului.

În fața mea, mici șuvoaie de apă se înalță și cad într-un bazin înconjurat de dale mari de piatră. Aerul e încețoșat aici, dar cu vapori de apă, nu cenușă. Două persoane stau lângă bazin, cu spatele la mine, umăr lângă umăr, capetele plecate unul spre celălalt. Răsete. O tânără se întoarce pentru un scurt moment ca să arunce o floare – o delicată argințică-perlă, mi se pare – în bazinul din spatele ei. Zâmbetul ei este fermecător, trăsăturile chipului, perfecte.

Este aceeași fată care purta rochia galben-unt, în ziua în care am văzut-o cu Zahi Zan pe pajiște.

Și este el, din nou, lângă ea. Îl recunosc chiar și de la distanța asta. Părul îi este ciufulit. Stă lăsat pe spate, tolănit pe piatră cu aerul calm al proprietarului, și spune ceva ce nu pot desluși. Fata Galben-Unt râde din nou și își așază capul pe umărul lui.

Mă aplec peste gardul viu.

— Zahi Zan!

Două fețe se întorc spre mine. Zahi mijeste ochii prin semiîntuneric.

— Da?

— Mama dumneavoastră vă așteaptă în salon! V-a sosit masca.

În timp ce mă întorc, o aud pe Fata Galben-Unt întrebând:

— Cine a fost, o servitoare?

Cu o bruscă durere în stomac, îmi găsesc drumul prin labirintul de gard viu. Străbat pajiștea în fugă, trec pe lângă niște colibe ale servitorilor care arată ca o uriașă omidă adormită, și pe lângă domul de sticlă al grădinii Împărătesei. O speranță cum n-am știut că aveam se revarsă într-un torent năvalnic. M-am mințit pe mine însămi, nu-i așa? În pofida cultului lui Bet-Nef și a Hoinarilor Ceții și știind că eu trebuie să distrug Inima lui Mol ca să salvez orașul Caldaras, când am traversat Podul de Jad, în seara asta, în trăsura aceea oribilă, exista o parte din mine care nu voia decât să-l mai vadă o dată pe Zahi Zan.

Cu corpul încordat, ajung la zidul curb ce străjuiește împrejurimile Palatului de Aramă. Trăsurile sosesc una după alta pe drumul de gresie, aristocrați în costume înzorzonate coboară, râd și se grăbesc înăuntru. Mă uit peste pajiști, unde lumina de la palat nu poate ajunge, iar amintirea odinioară minunată a feței lui Zahi atât de aproape de a mea, a brațelor sale în jurul

meu, e doar o altă umbră în acest peisaj fantomatic. Acum, când închid ochii, mă invadează o amintire mai vie, a unei ape clipocind și a unei lespezi mari de piatră, a două capete foarte aproape unul de altul. *L-am văzut acum, nu?*

Ce mi-am imaginat că o să se întâmple? Ar fi trebuit să știu de când l-am văzut prima oară, cosind iarba în vesta lui ruginie, un prinț deghizat în țăran. La fel de frumos și de prețios ca o orhidee incandescentă.

Am fost biciuită, fiartă, împușcată, izolată și amenințată. Dar abia acum, când îmi lipesc fața de arcul de jad care marchează capătul parcului, fruntea mi se încrețește, colțurile gurii mi se încordează, iar lacrimile mi se scurg pe obraji într-o ridicolă dovadă de autocompătămire.

Ce dispreț obișnuiam să arăt pentru Jey când venea acasă cu inima frântă după inimă frântă, și uită-te la mine acum. Trebuie să salvez orașul de distrugere prin foc, iar eu plâng pentru Zahi Zan.

Baliverne, îmi spun, cu cea mai bună imitație a vocii Elenei.

Aerul este umed și dens în jungla din afara zidurilor palatului. Aici, totul este în aceeași măsură dezordonat și neglijat, pe cât sunt ordonate și îngrijite grădinile Împărătesei. În pofida voinței mele, sunt fermecată de exuberanța acestui loc sălbatic, căscând gura la toate formele de viață nemaivăzute – plante cățărătoare, flori albastre și verzi, insolente, necizelate, și insecte ca giuvaierurile, îmbuibate cu nectar. În vreme ce domul și Palatul de Aramă se laudă cu specii din întreg Caldarasul, jungla Insulei Roet e locuită în întregime de specimene autohtone – plante și animale care sunt de aici. Este ciudat, dar o parte din mine simte că și eu aparțin tot acestui loc.

Șerpuiesc printre copaci încovoiați și frunze late, lucioase, urmând poteca despre care Horro mi-a spus că avea să fie aici. Se sfârșește într-o vale întunecoasă de piatră neagră care ascunde în ea o apă stătătoare destul de rece pentru a bea. Lângă bazin se află o statuie răsturnată, înghițită de vegetație – Îngerul Lung, un picior cu gheare ițindu-se de sub o robă generoasă. Mă așez pe coapsa lui acoperită de mușchi și aștept. Tot ce știu despre tovarășa mea intrus este că se va întâlni cu mine aici.

Mai întâi îi aud pașii. Niciun animal sălbatic n-ar fi atât de lipsit de subtilitate, foșnind de-a lungul potecii, agitând tufele și lăstarii. Mă ridic, ștergându-mi transpirația de pe față. Un desiş de frunze mari, rubinii, se cutremură și omul meu de legătură apare.

Încremenesc.

— Tu trebuie să fii Lin, zice Fata Galben-Unt. Eu sunt Sunny.

Bineînțeles că ești. De aproape, este la fel de frumoasă ca o stea căzătoare, cu piele fără cusur și păr strălucitor. Ea se uită la mine, evaluându-mă, iar eu bălbâi un salut neinteligibil.

— Unde te-a găsit Monty? întrebă ea, mijind ochii. Te-am mai văzut?

— Probabil, răspund, adunându-mă. Și m-a găsit Nara, nu Monty.

Își arcuiește sprâncenele dramatic la mine.

— Ești din gașcă, atunci. Îmi aruncă un zâmbet conspirativ. Bravo ție.

Dau din cap:

— Doar un alt Hoinar al Ceții, bănuiesc.

— Zău? Sunny își lasă capul într-o parte, surprinsă. Credeam că ești agentă. Nu-mi aduc aminte să fi văzut vreodată un Hoinar al Ceții. În afară de Fir, care m-a pus în legătură

cu un agent din nobilime, care m-a prezentat ca fiica lui. Asta mi-a fost intrarea pe insulă. Cei mai mulți dintre noi suntem nobili sau pe-aproape.

N-o spune cu mândrie. Mândria generațiilor de aristocrați e atât de adânc înrădăcinată în oasele ei, încât nu mai e nevoie să i se strecoare și în voce.

Îmi schimb abordarea.

— Oh, nu suntem oficial Hoinari ai Ceții? Cred că sunt nedumerită. Dar, da, trec ca asistenta lui Monty Horro.

Sunny se așază pe statuia răsturnată a Îngerului Lung și eu, alături.

— Știi unde este Inima, îmi spune. Vorbește cu voce joasă, de parcă ne-ar putea trăda copacii îmbrăcați în mușchi. Dar e bine ascunsă – și păzită.

— Îmi imaginam, spun eu.

Oare o să fiu în stare să mă apăr? Nara așa crede; ea știe ce le-am făcut preoților în gang. Dar nu știe că am fost complet neputincioasă în Templu, unde dușmanii mei au fost într-adevăr pregătiți să mă înfrunte.

Sunny se dă puțin mai aproape de mine.

— Am vorbit cu Zahi – Zahi Zan, știi, al doilea fiu al Împărătesei...

Oh, știi.

—... și mi-a luat ceva timp, dar în cele din urmă am scos informația de la el. El e, ăă, e mai puțin precaut când e... somnoros.

Trebuie să-l fi drogat. O să aleg să cred că l-a drogat.

— În orice caz, continuă Sunny, l-am făcut să vorbească despre secretele insulei și a lăsat să-i scape că există un pasaj subteran în grădina privată a Împărătesei. Și mi-a spus să nu cobor niciodată acolo. Evident, nu? Ascunzătoarea perfectă!

— Ce revelație, zic eu, sec. Ești sigură că n-ai citit vreun roman de senzație?

Sunny își încrucișează brațele. Incredibila lumină a lunii de pe Insula Roet se cerne printre frunzele verzi și aurii pe fața ei, în timp ce mă studiază.

— Uite, e cel mai bun fir pe care-l avem. Agenții Narei au puricat toată insula asta. Ne-am infiltrat aici de luni bune și nimic. Uneori, cred că ar trebui să asculte vechile legende, să încerce să obțină ajutorul uneia dintre acele... *creaturi*. Scoate un hohot de răs amar. E o nebunie, nu-i așa?

— Eu... Una dintre care creaturi? Vrei să spui un aripi-roșii? Mă silesc să râd, dar perișorii zburliți de pe brațele mele semnalează *primejdie*. Încă sunt surprinsă că oamenii chiar cred că există vreuna. Vreau să spun, nu știi tu, dar eu n-am văzut niciun alter umblând pe străzile orașului Caldaras.

Sunny încuviințează din cap și umerii i se relaxează. Dă un bobârnac la o insectă verde de pe antebrațul ei.

— Dar dacă nu găsim Inima... Alterii chiar există, știi. Bineînțeles că știi. Ce tot îndrug? De aceea ești aici. Doar că eu... E foarte important s-o găsim.

Nu știi ce să fac cu tăcerea pe care o învăluie în jurul cuvintelor care ar trebui să urmeze. Privirea ei este distantă. Jey ar încuraja-o și s-ar împrieteni cu ea. Dar eu nu sunt Jey, așa că doar aștept.

După câteva momente de tăcere, Sunny zice:

— Horro nu-și dă seama de asta; e gheboșat ca o pipă și rău cât doi ca el. Dar vreau să știi – sunt cu totul devotată cauzei. Mă ia de mână. N-o să dezamăgesc pe nimeni cum fac alții. Vezi tu, eu sunt... sunt o geamână. Nu o geamână umană fără semn pe frunte. Sunt una dintre *acea*.

Atenție. Îmi controlez fiecare nerv al feței ca să arăt cât de surprinsă ar trebui. Să nu par foarte dornică de a vorbi despre asta, chiar dacă o înțepătură de ac arzătoare din creierul meu țipă după răspunsuri.

Primele cuvinte care-mi ies din gură sunt cele nepotrivite.

— Unde e sora ta?

Ea înlemnește.

— Vrei să spui, bestia. A fost nimicită, bineînțeles, la scurt timp după ce s-a născut. De creatura alter care a sedus-o pe mama.

— Tatăl tău.

Sunny se uită la mine cu asprime.

— În sens strict, el a fost tatăl meu, la fel cum monstrul acela a fost, în sens strict, fratele meu.

Alt aripi-roșii. Un băiat care ar fi fost de vârsta mea. Unul care n-a fost adus clandestin în oraș, într-un coș de pasăre de pradă. Unul care și-a petrecut cea mai mare parte a scurtei sale vieți sub apă, murind, în loc de într-o colivie de sticlă. Îmi întorc privirea spre cer, fixând-o pe coroanele sclipitoare ale copacilor, impunându-mi ca umezeala din ochi să dispară înainte ca Sunny s-o observe.

— Asta i-a frânt inima mamei mele, spune ea. Crezuse că era pregătită. Dar nenorocita de creatură semăna atât de mult cu un *copil*.

Mă ridic în picioare, sucindu-mi brațele în fața mea, în spate, din nou în față.

— Deci care e următoarea noastră mișcare?

Sunny se ridică, la rândul ei, scuturându-și bucățelele de coajă de copac și frunzele de pe pantalonii galbeni satinați.

— Am o întâlnire romantică la Crepuscul. O să văd dacă mai pot smulge și altceva de la Zahi, dar bănuiesc că ești pe cont propriu de aici încolo. Îmi întinde o mână, pe care i-o accept.

Moarte lui Mol, soră, zice ea. Găsește-i Inima și strivește-o până se înnegrește.

Nu *Salvează Orașul?* Sau *Oprește-i pe Cei Frumoși?* Doar... Moarte lui Mol? Mă uit lung la ea, habar n-am cu ce expresie. Mol poate că e un zeu sau poate că e un vulcan, dar nu există nicio inimă arzătoare în Caldaras pe care m-aș simți ușurată s-o sting. Am s-o fac doar de dragul casei mele și a celor care locuiesc aici. În timp ce mă uit în ochii nemiloși ai lui Sunny, înțeleg unde își găsește Nara „agenții”. Ei sunt din cele mai întunecate colțuri ale societății – nu din gangurile pline de gunoarie ale orașului Caldaras, ci din turnurile sale aurite, arcuite, unde ura este cultivată și apreciată.

Cincisprezece

Un coșmar verde sclipitor și un șarpe uriaș mă trag deoparte când ies pe arcul de jad și mă întorc în parcul Palatului de Aramă.

— Ți-ai ales costumul ăsta ca să fie în ton cu limba ta ascuțită? o întreb pe Fir, când ea își scoate masca.

— L-am ales pentru că nu e voluminos, zice ea, studiindu-mi masca. Sau scânteietor. Ce-a zis Sunny?

— Sunny e un pic înfricoșătoare. Îi urmez în colțul întunecat al unei sculpturi geometrice în gardul viu. Cum e și chestia asta care se ține după noi.

Fir întinde mâna și trage fața coșmarului verde, scoțându-l la iveală pe Corvin, un pic asudat.

— Eu se presupune să fiu Ver, zice el.

Îl examinez.

— Poate după o noapte grea în pădure.

— Sau ca o salată, zice Fir și eu pufnesc în râs.

— Da, bine! Corvin își aruncă masca pe pajiște. Așadar, care e următoarea mișcare?

Îmi cobor vocea.

— Sunny zice că există un pasaj secret în grădina privată a Comandantului. Așa că va trebui să...

— „Șarpe” am zis, nu „ape”! croncănește o voce prin aerul nopții. Șșșșșșșșarpe! Știi, cel mai bun prieten al mamei tale singuratice!

— Oh, dulce Ver, mormăie Corvin și eu îi urmăresc direcția privirii.

În fața palatului, printre trăsurile elegante, o persoană scundă, purtând o haină oribilă și o pungă de hârtie pe cap, zbiară la unul dintre servitorii palatului.

— Cum mama focului te-ai putea costuma ca „ape”? O să ajungi tu pe fundul unor ape într-un minut, amice...

— Hei! strigă Corvin.

Punga se întoarce spre noi la auzul vocii lui.

— Oh, iată-i. O seară bună, soldat.

Vine târșându-și picioarele, în timp ce noi încercăm să ne retragem mai adânc în umbra sculpturii de gard viu.

— Pentru numele a tot ce arde, zice Fir, dă-ți jos punga aia ridicolă de pe cap.

Smulge punga de hârtie scoțând la iveală părul alb soios și ochii lăptoși ai lui Teppa Orătania.

Corvin oftează.

— Am crezut că Nara o să te strecoare înăuntru ca bucătăreasă.

Teppa ridică din umeri.

— N-au vrut să mă creadă, nu știu de ce. Dar am găsit punga asta și am improvizat. Găgăuță ăla de gardian de la poartă a fost cam obraznic, dar i-am spus: „Sunt curată, prietene! Mi-am îmbrăcat costumul și tot ce trebuie! N-am nicio armă! Nimic! Dezbracă-mă până la piele și caută-mă!” Și vorbeam serios, mi-am dat chiloții jos până la jumătate și tot ce trebuie, și bănuiesc că

asta a fost destul de convingător pentru el, fiindcă m-a escortat până aici ca pe o doamnă din lumea bună. Își pune mâinile în șolduri. Deci, încotro?

Teppa rezolvă repede ușile boltite aurite ale grădinii private ale Împărătesei. Corvin, Fir și cu mine stăm strategic s-o ascundem de privirea oricui, în timp ce ea zângănește încuietoearea și bombăne, însă se plimbă destui oameni prin parc ca să ne simțim foarte încordați. Din fericire, după câteva momente, un declic ne anunță că avem cale deschisă.

— Păzesc eu aici, afară, zice Teppa, cu o privire șmecheră.

— Sunt sigură că oricum o să ai un ochi pe toate șampaniile la liber, îi spune Fir peste umăr, intrând pe ușă.

— Șampanie la liber?

Închid ușa aurită în urma mea, iar Teppa deja a dispărut.

Corvin râde.

— Ne-am închipuit că s-ar putea să fie nevoie să intrăm în vreo latură a palatului care nu este deschisă publicului. Era o posibilitate. Deci de-asta am plătit-o ca să... ne bage înăuntru.

— Iar acum, că suntem înăuntru, ne putem purta singuri de grijă, nu? zic eu.

Ridică din umeri:

— Asta-i Teppa.

Pășesc pe poteca de pietre de aramă, lăsându-mi masca să cadă la pământ. Chiar și pe întuneric și în tăcere, grădina Împărătesei îți taie răsufarea. Culorile sunt altfel. Tot mai pare un caleidoscop, însă în locul unui belșug de cioburi de giuvaierie în toate culorile, acum este un decor dintr-o mie de piese subtil diferite dintr-o singură piatră prețioasă albastră superbă. Îmi las ochii să colinde pe potecă, sus, pe trunchiurile copacilor înalți și în jur, la tufele verzi.

— Deci unde să căutăm? întrebă Fir.

Deducția nu e punctul ei forte, cel puțin dacă nu e vorba de a rezolva misterul locului în care să împungă vârful ascuțit al sabiei sale.

Corvin face câțiva pași și atinge cu degetele vârful săgeții unui arcaș de piatră.

— Dacă e ceva pe care Comandantul vrea să-l țină secret de ucenicii grădinarilor și de vizitatori, n-o să fie în niciunul dintre locurile care necesită îngrijire sau care invită la cercetare atentă.

Închid ochii.

— Trebuie să fie într-un loc care nu se schimbă.

— Hai să ne despărțim, zice Corvin.

Fir și cu mine încuviințăm.

Eu urmez poteca de pietre de aramă la dreapta, pe lângă o tufă de cuscută ale cărei flori se ridică până sus în aer. După o cotitură, o bancă de piatră în forma unei pene uriașe stă în mijlocul unui dezmăț de flori de fumul-dimineții. Apoi o iau printr-un mic pâlț de copaci veșnic verzi miniaturali, nu mai înalți decât capul meu, fiecare tuns cu o simetrie perfectă.

Grădina, deși magnifică, nu e enormă și pot auzi foșnetul și scrâșnetul pietrelor sub pașii lui Corvin, care îi dă ocol pe partea cealaltă, și pașii lui Fir, care o străbate prin mijloc. Mă opresc când ajung la cascada ce șiroiește pe dom într-un bazin de aramă. Pânza lată de apă curgând pe sticlă formează un peisaj, în veșnică schimbare, de lumină și întuneric, care mă țintuiește în loc, ca vrăjită.

Mă uit în bazinul de aramă, unde apa curge continuu, dar fără să se reverse niciodată, dispărând printr-un grilaj mare. În pofida înfățișării simple, fără sculpturi complicate sau

materiale prețioase, aceasta este probabil cea mai impresionantă fântână din orașul Caldaras. Afară, pe o pajiște neîngrijită, luminată de lună, în spatele domului grădinii, văd un mic pârâu care șerpuiește înapoi într-un crâng de copaci bătrâni. Atâtea pregătiri, atât de mult efort, pentru această viziune de frumusețe.

— Încântător, spune o voce în dreptul umărului meu.

Mă întorc brusc.

— Nara?

Ea stă cu o mână în șold, uitându-se la căderea de apă.

— Un pasaj nu atât de secret, este?

— Eu..., încep, dar îmi dau seama că are dreptate.

Grilajul de pe fundul bazinului de aramă e destul de mare pentru a permite trecerea unei persoane.

— Nara!

Corvin se grăbește de-a lungul potecii. Fir apare o clipă mai târziu.

— Deci, cum închidem apa ca să putem coborî? întrebă Nara.

Expresia lui Fir e greu de citit, dar pare un pic mai rezervată decât de obicei.

— Tu ce cauți aici?

Nara o privește pe sub genele sale perfect arcuite.

— Nu ți-ai închipuit că aș vrea să fiu de față când aripi-roșii ne salvează pe toți? Studiază din nou căderea de apă. Deci, unde e robinetul?

Îmi ridic privirea, cercetând partea de sus a cascadei. O țevă simplă e fixată invizibil la îmbinarea dintre marile panouri de sticlă ale domului și o urmăresc din ochi până dispare în spatele vegetației.

— Există o cameră de întreținere dedesubtul acesteia? întrebu eu.

— Nu din câte știu eu, zice Nara. Deși nu sunt foarte familiară cu grădina asta.

— Nu, zice Fir. Am cutreierat toată insula. După ponturi false de la agenții Narei.

— Atunci cred...

Dau la o parte ramurile unor tufe joase, dese, și găsesc o valvă în zid.

— Cred că asta e ceea ce căutam.

Valva protestează puțin, dar o întorc până când șiroaiele de apă se opresc.

Nara dă din cap.

— Bravo!

Stă la marginea bazinului de aramă, uitându-se cum se scurge apa.

— Unul dintre noi ar trebui să rămână aici și să facă de strajă, zice Fir, schimbând o privire cu Corvin.

— Fir, rămâi tu. Nara flutură o mână. Corvin, ajută-mă să ridic grilajul ăsta.

Intrăm în bazinul gol și alunecos. Barele grilajului sunt încă fierbinți când Corvin pune mâna pe ele și sare înapoi, înjurând.

— Lasă-mă pe mine, zic eu. Poate că sângerez la fel de ușor ca oamenii, dar apa opărită nu mă frige.

Apuc bine de barele încinse și ridic grilajul, dând la iveală o groapă întunecată.

— Eu intru prima.

— Pun eu grilajul la loc în urma voastră, zice Fir, când eu îmi legăn picioarele deasupra gropii. Pot să-l fixez la loc.

— Numai să nu dai drumul la apă, zice Corvin. Nu știu să înot nici în apă rece.

Mă las să cobor în beznă, atingând cu picioarele pereții alunecoși. Mai ridic o dată privirea spre frumoasa grădină.

— Ai grijă, Fir. Dacă vin Toiagul de Onix și ai lui, lasă-i în pace. Nu-i înfrunța de una singură.

Ea își scutură umerii, gata de luptă.

— Asta ce vrea să însemne?

Oftez.

— Ce vrei tu, bănuiesc.

Și mă las să cad în beznă.

Căderea e mai lungă decât credeam, deși nu am niciun motiv să mă aștept la o anume distanță. Puteau să fi fost treizeci de metri, după cum mi s-a părut mie. Totuși, după un gol în stomac, am aterizat dur, dar nevătămată. Razele lunii pătrund până aici, iluminând slab un tunel larg, ai cărui pereți înclinați lucesc acoperiți de alge.

— Cât de jos este? întreabă conturul capului lui Corvin de deasupra.

— Cam vreo trei metri?

El aterizează cu un:

— Au!

— Sau poate cinci? zic după aceea.

Nara cade în tăcere lângă noi și se rostogolește. Apoi se ridică, ștergându-și mázga de pe costumul ei bine croit. Aud răcâitul unui chibrit și un felinar pâlpaie la viață.

— Bun, zice ea, hai să vedem unde duce ăsta. Mergem?

Tunelul continuă o bucată, coborând mereu. Încep să suspectez că o să ne ducă pe malul lacului Valul de Azur, fiind doar un alt canal de scurgere. După vreo câteva minute de mers,

tunelul începe să se îngusteze și, după încă vreo sută de metri, suntem siliți să ne târâm pe burtă prin mâl, unul după altul.

Iau felinarul și intru prima, ieșind în partea cealaltă într-o adâncitură largă și plată — trebuie să fie un bazin, îmi dau seama, când apa curge. Ridic felinarul deasupra capului, dar îi cobor flacăra după o clipă și mă uit atent în spațiul larg de dincolo de bazin. E luminat de lună, de sus. Nu suntem atât de adânc sub pământ pe cât am crezut.

— Aici se strânge apa, zice Nara, sperându-mă din nou.

Corvin a ieșit și el din tunel și face un ocol pe la marginea bazinului gol. Nara se ridică peste marginea bazinului.

— Ce este locul ăsta?

Ochii mei se obișnuiesc, cât stau la marginea bazinului, al cărui zid îmi ajunge până la piept. Guri rotunde și negre de țevi punctează laturile bazinului, așteptând să ducă apa mai departe, unde este nevoie. Ridic ochii, examinând formele și umbrele întunericului.

— Apă și lumină, spun eu.

Mă cațăr afară din bazinul gol și ridic din nou flacăra felinarului. Corvin vine lângă mine.

— E o grădină, zice el, cu uimire.

Este o grădină. Plimb felinarul roată, fascinată de toate plantele ciudate și pornesc printre ele. Înalte și scunde, mlădioase și butucănoase, e ceva familiar la unele dintre ele, dar orice crește în această ciudată peșteră deschisă am și eu în dom. Totuși, plantele astea nu-mi sunt complet necunoscute. Studiez forma frunzelor, poziția florilor neobișnuite.

Apoi îmi dau brusc seama. Cât pe-aci să scap felinarul din mână.

Nara se apleacă să atingă frunzele pufoase ale unei mici tufe.

— Nara, nu!

Ea-și trage mâna înapoi și se ridică în picioare, uitându-se mirată la mine.

— Nu atinge nimic! spun eu. Nu atinge niciuna dintre plantele astea!

Corvin încremenește.

— Ce vrei să spui?

Mă mișc printre plante, ținând felinarul sus.

— Asta e o grădină otrăvită.

Nara și Crovin se dau înapoi până la marginea bazinului. Îmi revin în minte denumirile, prăfuite și încețoșate, plante pe care le-am memorat, dar nu le-am văzut niciodată. Venă-de-gheață, lacrima lui Ver și orice-moarte, ruda mai puternică a prafului de dormit al lui Corvin. Grădina asta e un labirint de măracini, frunze și flori așteptând să facă rău. Sau să ucidă.

— Păi, e periculos și să respirăm? întreabă Nara, gesticulând nerăbdătoare. Sau ar trebui doar să nu culegem legumele pentru salată din acest loc?

Cercetez hățișul plantelor dinaintea noastră.

— E greu de spus. Le arăt: Asta țepos de colo, de pildă, este un puf-paf. Ghimpii lui sunt mortali otrăvitori. Chiar și o zgârietură o să-ți închege sângele în câteva minute.

— Bine de știut, zice Corvin.

Mă uit în jur.

— Dar aceea, care este cunoscută ca pasăre-strangulare – sau pasăre-strangulator. Nu-mi amintesc. Arată la fel de fioros ca puf-paful, însă ghimpii lui sunt inofensivi, în afară de faptul că înțepă. Însă te ucide cu sporii. Aceștia plutesc în jurul lui ca un nor și, dacă îi respiri, oasele ți se lichefiază.

Nara dă din cap.

— O metodă deșteaptă de a proteja orice s-ar afla în capătul celălalt al acestei încăperi, nu crezi? Bănuiesc că n-o putem pune pe Fir să-și croiască drum cu sabia până acolo, nu?

— Nu, zic eu, lăsând felinarul jos. Unele dintre aceste plante se apără eliberând otrava în aer, dacă sunt tăiate.

— Bandane, zice Corvin, să filtreze aerul otrăvit.

— N-ar merge, îi explic eu. Ai putea purta un costum de fier din cap până-n picioare, să-ți acoperi gura cu cea mai fină țesătură, dar dacă cel mai mic vapor îți atinge pielea, sau dacă vreunul din spori pătrunde printr-o îmbinare a armurii...

Corvin clatină din cap.

— Deci unele plante sunt ucigătoare dacă le atingi, altele sunt ucigătoare dacă le respiri, iar altele sunt ucigătoare dacă le rupi.

Nara își pune degetele pe buze.

— Ceea ce înseamnă, zice ea, încet, că unele *nu* sunt ucigătoare la atingere, respirație sau rupere.

— Păi, da, zic eu.

— Deci ar putea exista o cărare printre ele, dacă am putea s-o găsim. Nara se apropie din nou de marginea grădinii otrăvite. Se întoarce spre mine, hotărâtă. Ne poți conduce?

Corvin vine lângă mine și pune o mână caldă pe spatele meu, ceea ce sunt foarte sigură că Nara nu poate vedea, prin întuneric.

— Păi... Cercetez iarăși din ochi grădina. Problema este că nu cunosc toate plantele astea. Știu vreo câteva, dar într-o grădină ca asta, o singură greșeală poate fi fatală.

— Atunci va fi fatală și pentru Cei Frumoși, zice Corvin. Nara, Toiagul de Onix nu poate străbate grădina otrăvită, cum nu putem nici noi. Singura metodă e de a distruge grădina complet – să oprești apa și s-o lași să se usuce – iar asta ar lua

mai mult timp decât au. În numai câteva ore, Crepusculul se va termina. Aș zice să adunăm toți Hoinarii Ceții aici – o trimitem pe Fir după ei – și să stăm de pază.

— Nu! se răstește Nara.

Vine cu pași apăsați la noi și se apropie de fața lui Corvin.

— Ai pune în joc orașul Caldaras pe abilitatea ta de a ține la distanță o armată de membri ai cultului? Hoinarii Ceții sunt iscusiți, dar am fi copleșiți numeric.

— O avem pe Lin, zice Corvin.

— Aripi-roșii nu-i de ajuns. Trebuie să fim siguri.

Expresia ei e neîndurătoare. Dar când îmi închipui uriașul val de lavă, de nestăvilit, înghițind Insula Roet și bulevardul Trandafirul-dulce, ba chiar și casa noastră de pe strada Drobul de Sare, o înțeleg.

— Stați deoparte, da? Fac un pas spre marginea grădinii. O să încerc să găesc o cărare sigură. Vă spun eu când să mă urmați.

Cu inima bubuindu-mi, pășesc pe lângă primul șir de plante, încercând să-i găesc un nume fiecăreia, trecând pe lângă ea.

După vreo câțiva pași, observ o lumină portocalie ciudată. Slabă, dar distinctă. Sting felinarul.

— Am încredere că știi ce faci, zice Nara cu răceală.

Lumina oranj vine de la marginea grădinii, la numai câțiva pași distanță. Mă îndrept spre ea. Și, pe măsură ce mă apropii, lumina devine mai puternică. Când în sfârșit ajung, lumina e atât de strălucitoare, încât ajunge până la tavan.

— Pe coada lui Ver, murmură Corvin.

Mă uit la sursa de lumină – o tufă cu frunze mari, mică și cenușie. Dacă n-ar fi fost lumina, aș fi zis că e o frunză-lun-tre, o tufă comună în regiunile cu păduri, ale cărei rădăcini face dinții oricui le mestecă să cadă. Mă aplec – sigur asta e o

frunză-luntre? Ținându-mi răsuflarea, apuc una dintre frunzele mai mari ca să mă uit la ea mai îndeaproape.

Și dedesubt, ascunsă de frunzele tufei, văd adevărata sursă a ciudatei lumini oranj.

Această orhidee incandescentă nu e ruptă sau pipernicită. Nu e pusă într-un ghiveci. E înfloritoare, frunzele sale învâpăiate, pe care dansează flăcările, strălucesc puternic printre frunzele și tulpinile celorlalte plante din jur. Dar dacă n-aș fi dat la o parte creanga de frunză-luntre, n-aș fi văzut-o niciodată.

Mă îndrept de spate și văd o altă lumină oranj, la câțiva pași distanță, în stânga mea.

— Ce se întâmplă? zice Nara. Ce e lumina aia?

Mă întorc cu fața la ei.

— Este o orhidee incandescentă. Luminează pentru că eu sunt o...

— O Lin, zice Corvin și nu-mi pot reține un zâmbet care mă gădilă până în vârful picioarelor.

— O aripi-roșii, zice Nara fără emoție. Deci asta ce înseamnă?

Trag aer adânc în piept.

— Cred că trebuie să fie mai multe orhidee incandescente ascunse în grădină. Iar scopul lor este să ne arate – să-mi arate mie – calea prin grădină. Asta ar explica de ce numai un aripi-roșii poate găsi Inima. Îmi mușc buzele. Bineînțeles, dacă mă înșel, putem muri cu toții.

Nara clatină din cap.

— Nu cred că te înșeli. Și e singura noastră șansă, oricum.

— Eu mă bag, dacă și tu o faci, zice Corvin.

— Foarte bine. Veniți în spatele meu. Mișcați-vă numai când mă mișc eu.

Îmi fixează privirea pe următoarea lumină oranj slabă. Există o potecă dreaptă între cele două orhidee incandescente, dar e

năpădită pe ambele părți de plante de toate mărimile. Înaintând printre ele, o să le atingem și o să respirăm aerul dimprejurul lor. Nu putem evita asta.

Fac un pas. Un pâlcc de iarbă-ciolănoasă înaltă, din dreapta mea, mă zgârie pe umeri. Încă un pas, o tufă-răsucită din stânga mea îmi taie pantalonii cu frunzele sale. Continui să merg.

— Au! strigă Corvin. Tufa aia tocmai m-a tăiat!

— Nu-i nimic, spun peste umăr. Acea e lemnul-brici. Doar te taie.

— Grozav, murmură el.

Curând, ajungem la a doua orhidee, care strălucește puternic. De data asta, Nara zărește următoarea orhidee, slaba ei pâlpaire fiind la numai vreo zece pași în fața noastră. În afară de vreo câteva înțepături și de mirosurile pișcătoare care ne ard piepturile, ajungem la ea fără incidente.

Ne ia probabil o oră să străbatem întreaga grădină otrăvită. Unele orhidee sunt atât de departe, că abia le zărim, la început, în vreme ce altele sunt la mai puțin de zece pași. Plantele mortale ne înconjoară, mângâindu-ne cu frunzele păroase, întinzând spre noi țepi ascuțiți sau sufocându-ne cu polen. Însă nu murim. Nu ne pierdem cunoștința. Ajungem în capătul celălalt.

Îi dau felinarul lui Corvin, care aprinde un chibrit.

— Bravo, zice Nara, netezindu-și sacoul și uitându-se cu un ochi critic la zidurile căptușite cu rădăcini. Nu putem fi prea departe de Inimă.

Singura cale de a înainta este un pasaj jos, murdar, pe o latură a acestei încăperi lungi. Corvin pornește primul, de data asta, cu brațele înainte, zvârcolindu-se printre rădăcini în urma felinarului ca o rămă. Nara îl urmează, iar eu mă strecor cu greu în urma ei, băjbâind prin beznă.

Pasajul nu e lung, un pic mai lung decât corpul meu. Se sfârșește într-o mare cameră de pământ, în mijlocul căreia se află o grămadă de liane negre, luminate în roșu strălucitor. Ele sunt încolăcite și împletite, întinse pe jos, îngrămădite în mijlocul încăperii ca niște panglici aruncate. Eu mă uit, fascinată. Nu se mișcă, dar e ceva aparte cu ele.

În mijlocul lor, stă cocoțat un obiect în formă de ou, luminând stins. Nu mai mare decât pumnul meu, pulsează viu. Nara și Corvin se uită țintă la el, lumina sa clară reflectându-se în ochii lor.

Fac un pas spre el.

— Asta... este? Știi deja răspunsul. Acest lucru mic și luminos este fără îndoială o inimă. Mă uit la Nara. Mmm... nu știu dacă ar trebui să-i facem vreun rău.

Ochii ei fulgeră.

— Adună-ți mințile, aripi-roșii. Știi ce este asta. Știi ce pericol reprezintă. Fă ceea ce trebuie.

— Sunt de aceeași părere cu Lin, zice Corvin. Ceva în toată povestea asta pare greșit. Uite, doar stă acolo. E vie.

Nara ne apucă pe fiecare de un umăr.

— Ascultați ce spuneți. Aceasta este Inima lui Mol. Știți ce vrea să facă Toiagul de Onix cu ea – ce poate face în noaptea asta, dacă nu-l oprim. Am irosit luni în șir ca să găsim Inima. Hoinarii Ceții și agenții și-au pierdut viețile căutând-o. Și voi sunteți gata să uitați totul pentru că e frumoasă?

Îmi plec privirea.

— Iartă-mă, Nara. Ai dreptate.

Corvin încuviințează.

— Mi-am pierdut capul, pentru un moment.

— Acum, smulge-o din cuib, aripi-roșii, zice Nara. Și distruge viața din ea.

Întind mâna spre inima luminoasă, care pulsează, la fel de mică precum săltăreții-fierbinți, cu penele lor înfoiate.

— Moarte lui Mol, soră, șoptește Nara. Moarte alterilor.

Înlemnesc cu mâna întinsă.

— Moarte alterilor?

Nara se strâmbă într-un zâmbet acru.

— Ce credeai că o să se întâmple când le vom distruge ascunsele Tărâmurii Arzătoare? Or să piară ca o molimă ce sunt, se va curăța lumea de ei.

Nu recunosc vocea care-mi iese din gât acum, firavă și gravă.

— Pe toți?

— Nara, zice Corvin, eu credeam că, dacă distrugem Inima, adormim vulcanul ca să nu mai poată fi folosit la nimicirea orașului.

— Așa va fi, zice Nara. Astfel vom fi siguri că nimeni nu va mai trebui să treacă prin ce-am trecut noi, Corvin. Niciodată.

Există o privire în ochii ei, scânteietoare și îndepărtată, care mă calcă pe nervi.

— Corvin? Întreb eu.

— Nu e vorba despre răzbunare, Nara, zice el, liniștit. Dulce Rasmus, n-a mai rămas nimeni pentru răzbunare. S-au dus. Toți s-au dus.

— Știi cum sunt alterii, aripi-roșii? Nara mă strânge mai tare de umăr. Ce fel de creatură își poate îneca propriul copil? Vocea îi devine spartă. Tata nu voia s-o lase s-o facă. Sora mea și apoi fratele lui Corvin, Ana și Birdy. Timp de zece ani, n-a lăsat-o s-o facă, noi patru devenind din ce în ce mai convinși, în fiecare zi, că vom crește împreună. Însă ea n-a putut trăi cu spaima. Știa că eram doar niște copii – toți, doar niște copii –,

dar propria piele a contat mai mult. Așa că, într-o noapte, a luat din șopron o foarfecă de tuns copacii și l-a ucis pe tata în somn.

— Destul, Nara.

Fața lui Corvin șiroiește de lacrimi.

Nara mă apucă strâns de braț.

— Apoi i-a decapitat pe Ana și pe Birdy în paturile lor. Dar vrei să știi ceva? Pupilele ei sunt dilatate. O foarfecă de tuns copacii este o armă cu tăiș impresionant. Îi taie și pe alteri la fel de ușor ca și pe oameni. Zâmbește. Acea a fost prima nedreptate pe care am îndreptat-o.

— Am spus destul! Corvin o împinge la o parte de lângă mine. Nara, gândește-te la Elena!

— Elena știe că este necesar, îi aruncă Nara cu dispreț. Oh, Rasmus, distruge-o odată și gata!

Întinde o mână, dând să apuce inima ce pulsează.

Și țipă.

Mă uit în jos. Sângele țâșnește ca un gheizer din brațul ei. Mâna ei rănită zace în țărâna de jos, ca o floare roșie căzută.

O voce vorbește din umbră:

— Mai atinge o dată Inima și o să fie capul tău.

Nara se lasă în genunchi. Eu și Corvin ne întoarcem speriați, când o siluetă pășește în lumină. E mascat, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, în afara unei lame lungi care lucește în mâna sa și a alteia, care-i atârnă la sold.

— Spinul Negru, șoptește Corvin. Se spune că el e mâna dreaptă a Tronului de Sare, că a ucis mulți Hoinari ai Ceții, dar n-a existat niciodată vreo dovadă.

— Dacă Spinul Negru există, e doar un om, îmi amintesc eu cuvintele. Cine ești?

Silueta se apropie.

— Eu sunt cel care apără Inima de cei care ar vrea să-i facă rău.

Ridică o mână înmănușată la gură și suflă. Un praf sclipitor ne învăluie, ca un parfum dulce-întepător. Nara se prăbușește pe o parte. Corvin cade din picioare.

Pielea mi se înfioară, în timp ce pleoapele mi se îngreunează. Mă uit cu ochii încețoșați la omul din fața mea.

— Vocea ta... te cunosc.

Spinul Negru își scoate masca și-o aruncă pe jos, cu o mișcare sălbatică.

— Și eu am crezut că te cunosc, spune Zahi.

Şaisprezece

Ziduri murdare, lumină slabă de lumânări, copleşitorul miros de mucegai şi seu - mă trezesc într-un mediu familiar de dezgustător.

Nu pot să spun că mi-a lipsit temniţa din Templul lui Rasmus. Încă buimacă, îmi dau picioarele jos de pe banca de metal despre care cineva s-a gândit că ar putea trece drept pat şi mă duc până la peretele de gratii din faţa mea. Pietrişul scrâşneşte sub tălpile mele goale. Mi-au luat toate hainele, mai puţin maioul şi pantalonii incomozi de tweed din Casa Subterană găsită-şi-pierdută. Pantaloni pe care, bănuiesc, n-au putut să-i descojească de pe mine.

N-am idee câte ore au trecut sau ce se petrece în lumea de afară. Poate că oraşul Caldaras n-a fost un bastion de confort şi siguranţă pentru mine, dar este casa mea. Şi dacă mai există vreo şansă să îl salvez, o să încerc.

Închizând ochii, invoc puterea de sub mine. Mă găseşte chiar şi aici, strecurându-se prin tălpile mele, umplându-mi venele.

Este cea mai puternică bilă de foc de până acum. Pietrele zidului îndepărtat luminează roşii. Dar gratiile celulei mele rămân solide.

Fir-ar.

— Hei! strig în spațiul întunecat de dincolo de gratii. Cineva! Am informații pentru Împărăteasă! Hei!

Zgâlțâi gratiile.

Continui să strig vreo câteva minute. În cele din urmă, o dără verticală de lumină apare în bezna de dincolo de cușca mea. Se mărește, o ușă se deschide și trei siluete îi trec pragul.

— N-avem timp de pierdut, zic eu. Trebuie să vorbesc cu Împărăteasa și Comandantul.

— N-o să faci așa ceva.

Una dintre siluete se desprinde din grup și se apropie de gratii; doi paznici cu glugi pe cap flanchează ușa.

— Zahi, spun eu, ascultă-mă. Cultul lui Bet-Nef e viu și bine-mersi în Templul acesta. Ei intenționează să trezească...

— Știi ce intenționează Cei Frumoși să facă, zice el. De ce crezi că îi supravegheam din propriul lor Templu? Inima lui Mol e prețioasă și puternică. Mulți ar folosi-o pentru propriile scopuri. De asta, după Războiul Pământului Topit, Tronul de Sare a creat primul Spin Negru din al doilea copil al regelui. Eu păzesc Inima cum au făcut-o și predecesorii mei, timp de o mie de ani. O păzesc de cultul Bet-Nef. Și de creaturi ca tine.

— Nu înțelegi, spun eu.

— Cine e Jey Fairweather? Vocea îi este gătită. Măcar există?

Îmi ard obraji.

— E sora mea, șoptesc. Există. E la fel de reală ca Sunny.

— Sunny! exclamă el. A trebuit să-i dau cu lingurița informația despre locul unde se afla tunelul, numai ca să aflu ce pune ea la cale. Am urmărit-o timp de vreo oră, în seara asta, înainte să-mi dau seama că probabil transmisese deja informația.

— Zahi, ascultă...

— Am ascultat destul minciunile tale, zice el cu amărăciune.

Asta e prea mult. Mă agăț de gratii.

— Dar tu ce mi-ai fi făcut? Nu vezi? Până și tu m-ai încuiat într-o cușcă.

Lumina dinspre ușă îi dansează pe față, în timp ce se uită la mine, cercetător.

— Întotdeauna credem că vom ști să identificăm răul când îl vom întâlni, zice el, liniștit. Și rareori izbutim.

— Încetează, îl implor.

El ridică o mână șovăitoare, dar o lasă jos după numai o clipă.

— Răul nu învinge întotdeauna cu aripi de foc.

O să mă lase aici.

— I-am salvat pe alteri, nu-i așa? spune cu voce joasă, înfundată. O întreagă societate. Așa era drept să fac. Nu?

Îmi simt obrajii arzând. Nu-i răspund.

Acum schițează un zâmbet strâmb, fără nicio bucurie .

— Dar voi ați câștigat, oricum. Ați câștigat pentru că, în pofida tuturor lucrurilor, a secretului bine păstrat, a crimelor... în clipa asta, această... Vocea i se frânge și își mută privirea de la mine. Asta e cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

— Am crezut că ții la mine.

Fierbințeala de pe față îmi ustură ochii, adunându-mi lacrimi la colțuri. Caut o urmă de înțelegere pe fața lui, de hotărâre, de regret. Dar nu găsesc nimic, decât împietrire.

— Am ținut, zice el, dar asta nu înseamnă că nu sunt dușmanul tău.

Îmi lipesc fruntea de gratiile murdare.

— Te rog, nu face asta.

— Îmi pare rău, aripi-roșii.

Îmi întoarce spatele, cu umerii povârniți de tristețe, și îi privesc silueta ieșind pe ușă, umbra pe care o aruncă pe zidurile scării devenind din ce în ce mai mare, pe măsură ce urcă. Paznicii îl urmează, fantome în lumina torțelor, iar eu mă întorc cu spatele.

Simt o furnicătură în piept care se răspândește în afară – o fierbințeală vie care-mi face inima s-o ia la goană. La început, n-o pot numi. Dar apoi îmi amintesc gangul – fața lui Corvin însângerață, un pistol la gâtul lui – și recunosc acest sentiment. Mânie.

Totuși, n-am să-l las pe Zahi Zan să moară într-o cascadă de lavă. Ce trebuie să fac mai departe e foarte clar. *Afară.*

Trebuie să existe un punct slab în temnița asta. Îmi trec degetele peste suprafața aspră a zidului din spatele meu. Râcâi cu unghiile și-mi julesc nodurile degetelor pe piatră. Arunc fire de foc în colțurile celulei, dar nu găsesc nicio speranță de libertate. Romanele de duzină cu aripi-roșii îmi râd în nas, din amintire: ochi ca tăciunii, mușchi ca piatra. Lumea se uită la mine și îi vede. Totuși, nu-mi pot imagina un aripi-roșii adevărat închis într-un țarc ca un pui de strălung.

Un adevărat aripi-roșii. Ce înseamnă asta, la urma urmelor? Mă așez pe banca de metal, lăsându-mi capul în mâini.

— Gata, destul. Avem treabă.

O voce răsună lovindu-se de zidurile jilave. Ridic capul, speriată. Unul dintre gardienii lui Zahi a rămas în urmă și se desprinde acum dintr-un colț întunecat al încăperii.

Oftez.

— Uite, nu mai am niciun secret, așa că, înainte să mă torturezi, de ce nu încerci să mă întrebi, pur și simplu, ce vrei să știi?

Gardianul își dă gluga jos.

— Prea bine. Intenționezi să porți pantalonii ăștia vechi și incomozi până se zdrențuiesc complet și cad de pe tine?

— Corvin! alerg la gratii. Cum...?

El își ridică mândru capul.

— Doar nu crezi că pot fi doborât de somn-oricând, nu? Ai idee cât de mult praf din ăla am inhalat la viața mea? A fost doar o chestiune de a găsi prilejul potrivit pentru a o șterge.

Se apleacă și aud o cheie clănțănind în încuietoare.

— Unde e Nara?

— Spre cinstea lui, tânărul tău cavalier a pus să fie bandajată și trimisă la spitalul privat de pe Insula Roet. Sub pază strictă, bineînțeles.

Zgâlțâie de cheie și mecanismul ruginit clămpănește.

Ies din cușcă.

— Nu e tânărul meu cavalier.

— Ți-am spus să nu ai încredere în el.

Corvin scoate o pereche de pantofi din buzunar. Ver știe unde i-a găsit; sunt ceva mai mult decât niște curele de piele. Totuși sunt bucuroasă să am ceva în picioare.

— Nu e nedemn de încredere, zic eu. Este un om bun și cine e în măsură să spună că greșește? Eu încă nu știu cu adevărat ce ar fi trebuit să facem cu Inima, când am avut ocazia. Tu știi?

— Nu, dar nu la asta mă refeream, zice Corvin cu o expresie pe care n-o pot descifra. Știu doar că o să-ți frângă inima.

Întorc capul.

— Inima mea nu te privește.

Sfârșesc legatul șireturilor pantofilor de piele.

El dă scurt din cap.

— Prea bine. Hai să mergem. Procesiunea Tronului de Sare tocmai a pornit spre Insula Roet și mai trebuie s-o luăm pe Fir.

Scot un geamăt:

— Chiar trebuie?

Se dovedește că Fir nu are aceeași rezistență puternică la somn-oricând precum Corvin. E ghemuită într-un morman de saci goi și murdari pe fundul unei bărci mici, pe care am rechiziționat-o ca să traversăm lacul Valul de Azur. Lacul nu

e făcut pentru plimbat cu barca, deși Templul păstrează vreo două din aceste ambarcațiuni inutile pentru cazuri de urgență. Cu siguranță, posibila dispariție a orașului constituie un caz de urgență.

Corvin vâslește repede, încercând să ajungem la malul Insulei Roet înainte ca barca să se înfierbânte prea rău ca să mai poți sta în ea. Deja mâinile lui înmănușate alunecă pe vâslele de metal. Din când în când, Fir își înalță capul amețit, iar eu i-l împing la loc, ca să n-o lovească vreo vâslă în față. Asta e, fără discuții, partea cea mai plăcută pentru mine din Crepuscul de până acum.

Ne apropiem de insulă într-un loc ascuns vederii de pe Podul de Jad, plutind prin apa strălucitoare și cerul întunecat. Corvin înfășoară bucăți de saci în jurul mânerelor, dar se crispează când trage de vâsle. Când ajungem la insulă, sar din barcă și o trag la mal cât de repede pot, apa fierbinte ajungându-mi până la șold.

Odată ce barca e la mal, Corvin o rostogolește pe Fir peste margine, și ea aterizează grămadă pe pământul înmiresmat.

— Fir! șuieră el, plesnind-o ușor peste obraz. Hei!

— Lasă-mă pe mine, șoptesc și îi trag o palmă cu toată puterea.

— Au! scâncește ea.

— Trezește-te, îi spun. Am ajuns pe Insula Roet și Toiagul de Onix probabil este deja aici.

Ea mijește ochii în sus, la mine.

— Hmm?

Corvin pune o mână pe fruntea ei.

— Bine. Las-o. Se apleacă și-i vorbește la ureche: Nu pleca de aici! Și nu intra în lac!

Ea scuișă – sau probabil îi curg balele involuntar – și încearcă, buimacă, să-i dea un pumn, de care el se ferește.

— Nu-mi zbone tu ce s' fac, căpățână seacă de... Nu ești tu...
Și cade lată pe spate, cu ochii închiși.

Corvin se uită la ea.

—E bine.

Ridic o sprânceană la el.

— Nu, zău, e bine, zice el. Hai să mergem. Stai, o să-i iau sabia.

După multă negociere chinuitoare cu un copac, eu și Corvin ne cățărăm pe zidul care înconjoară Palatul de Aramă. De aici, avem vedere bună asupra pajiștii, unde toți oaspeții Împărătesei stau adunați ca să privească răsăritul lui Bel, Regina Stelelor.

TU-RUUUU! Inconfundabilul sunet clar și dulce al olimu-cornului tulbură aerul nopții. Întorc capul spre locul de unde se aude nota prelungă. La marginea pajiștii, se află un mic cort împodobit cu flamuri viu colorate. După o clipă, izbucnesc urale, când o femeie face cu mâna de sub flamuri – Împărăteasa, înaltă și ușor de remarcat chiar și de la distanța asta. Comandantul, cu pieptul plin de medalii, stă de o parte a ei, iar Zahi Zan stă de cealaltă, alături de un tânăr draguț, despre care presupun că e fratele lui mai mare.

Nu mai apără Inima acum, nu-i așa? gândesc eu, cu amărăciune. Mă uit la ușile dinspre domul grădinii private a Împărătesei, dar nu e niciun semn de activitate.

Împărăteasa se adresează mulțimii. Este un politician model, vorbește calm – dar cu un ton poruncitor – despre cât de important este să fim uniți ca societate pentru a prospera în Întunericul Adânc. Este o cuvântare elocventă și încrezătoare, dar mintea mea e la monstruosul munte adormit, care parcă ne privește din spatele ceții negre care mărginește peisajul.

Corvin se foiește în loc, bătând darabana pe suprafața netedă a zidului. Dar când Tronul de Sare se ridică să vorbească, rămâne nemișcat și încordat.

— Preaiubiților, zice Tronul de Sare. Trebuie să-mi ciulesc urechea să-l aud. Ne imbarcăm acum într-o lungă călătorie împreună. O călătorie în întunericul pe care Caldarasul nu l-a mai întâlnit de o mie de ani. Însă nu vom porni fără Rasmus.

Mai multe persoane din mulțime fac gestul de aprobare cu palmele deschise.

— În cer, soarele nostru poate că-i cedează locul minunatei Regine Bel pentru un timp, însă el continuă să trăiască în viața pe care a făcut-o posibilă aici. În mâncarea pe care am cultivat-o noi. În însăși carnea noastră.

Din punctul meu de observație, mă uit în sus și-n jos de-a lungul Palatului de Aramă. Totul este nemișcat. Văd ochii lui Corvin cercetând mulțimea de pe pajiște, dar nimic nu pare nelalocul lui.

Până când labirintul de gard viu explodează.

Se aud țipete din grupul aristocraților; oamenii încearcă să se îndepărteze, bulucindu-se unii peste alții, pentru a scăpa de dărâmături. Corvin a sărit în picioare. Încerc să observ cât mai multe – Comandantul și Împărăteasa cu brațele ridicate protector în jurul Tronului de Sare, Zahi Zan cu săbiile scoase din teacă, alergând spre locul exploziei, Toiașul de Onix... unde?

Îl caut rapid cu privirea. Și Corvin se uită după el. Și îl găsim în același moment. Senin, îmbrăcat în alb, stă în picioare lângă gaura căscată în locul labirintului de gard viu dinainte, cu toiașul său de onix ridicat mult deasupra capului. Iar din groapă, o stea se ridică. Dar nu e Regina Bel, care răsare.

— Inima, șoptesc eu.

— N-a trebuit s-o găsească, murmură Corvin, a chemat-o.

— Ei bine, va trebui să înceteze s-o mai cheme.

Sar de pe zid, cu sângele clocotind.

Eu și Corvin alergăm la Toiagul de Onix, doborând în cale preoți și gardieni ai Templului care s-au desprins din mulțimea înnebunită ca să-l protejeze. Cu sabia lui Fir, Corvin deschide calea, croind și amenințând – sunt surprinsă că el chiar știe cum s-o folosească – și eu biciuiesc cu foc, fără să am nevoie de arme. Zahi avansează din partea cealaltă a pajiștii și ne repezim asupra Toiagului de Onix aproape în aceeași clipă. Însă, când ajungem aproape, Toiagul de Onix lovește și ne aruncă pe toți cât colo, pe iarbă.

Chiar a lovit el?

Mă străduiesc să mă ridic în picioare și văd cum Zahi se năpustește încă o dată asupra lui. Nu sunt prea sigură de ceea ce văd; este o stranie dualitate în Toiagul de Onix, acum. Omul pe care mi-l amintesc stă calm, cu toiagul ridicat, invocând Inima lui Mol din cuibul ei de sub pământ. Dar când ceilalți îl atacă – Zahi, Corvin, gărzile palatului – o versiune *diferită*, strălucitoare, a lui însuși lovește cu putere, ca și când Toiagul de Onix ar fi două ființe în același timp.

Iar a doua începe să crească. Cu cât mai mare se face, cu atât mai feroce se apără, un bărbat transparent, sclipitor, cu umeri lați și cu o sabie care la fiecare fulgerare lasă o dâră de scânteii în aer.

— Ce talpa iadului cauți aici?

Zahi mă înșfacă de umăr. Eu mă smucesc, când un preot în violet doboară un gardian al palatului chiar între noi.

— Ce e asta?

Arăt spre uriașul care-l apără pe Toiagul de Onix. *L-am mai văzut, dar unde?*

— Ce face Toiagul de Onix?

Mă dau înapoi câțiva pași, dar alunec pe iarbă. Zahi mă trage la adăpost în spatele unei brazde de flori.

— Meditează, spune el, cu răsuflarea tăiată.

Scot capul dintre flori. Uriașul războinic luminos își agită sabia transparentă, retezând coroana unui arbore ornamental și făcând crengile grele să zboare lovind un grup de gardieni ai palatului.

— Aha, zic eu. Credeam că meditația era mai puțin... palpitantă.

Ochii lui Zahi îi întâlnesc pe ai mei pentru numai o clipă.

— Uneori, zice el.

Corvin se rostogolește și se oprește lângă noi.

— Salutare, copii, zice el, iar Zahi îi aruncă o privire veninoasă. Deci, stăpâne Zan, ai vreo idee, te-ai gândit cum să ataci un soldat enorm, ușor invizibil, de ceea ce pare aproximativ – își lungește gâtul peste florile din răzor – acum o mie de ani?

— Cu siguranță mă gândesc cum să întăresc paza în temnițele Templului, răspunde Zahi sarcastic.

De acum o mie de ani? Mă uit printre flori la soldatul uriaș și în clipa aceea îl recunosc – este războinicul reprezentat în fântâna din Piața Marelui Rasmus.

— Ți-a e Dal Roet, zic eu. De ce?

— Meditația avansată poate produce viziuni din trecut, după cum știi, spune Zahi.

— Viziunea aia tocmai a azvârlit un om zece metri, zice Corvin.

— Toiagul de Onix este un preot puternic.

Zahi riscă o privire peste florile din brazdă, dar lasă imediat capul jos, când o bucată de metal îi trece vâjâind pe la urechi.

— Viziunea lui este... ei bine, e *reală*. Oarecum. Cred că acest Dal Roet luptă Războiul Pământului Topit chiar aici. E uriaș, cred, din cauză că e atât de legendar. Sau cam așa ceva. Se ridică în picioare. Uite, aripi-roșii, eu trebuie să opresc chestia asta, într-un fel sau altul.

Și o ia din loc, dispărând în talmeș-balmeșul de corpuri luminate de lună.

Mă uit la războinicul imens, apoi la Corvin.

— Dar de ce? De ce ar invoca Toiagul de Onix – sau ar medita sau ce-o fi făcând el – de ce l-ar invoca pe Dal Roet?

Corvin șterge sabia lui Fir de iarbă.

— Nu știu. Toiagul de Onix nu prea e cunoscut pentru decizii logice.

Clatin din cap.

— Pentru el sunt logice. Și nu l-ar invoca pe Dal Roet, continui eu, ci l-ar chema pe Bet-Nef.

Totul capătă înțeles în clipa aceea. Dar să fie oare adevărat? Oare războinicul uimitor, a cărui față de marmură privește, imposibilă, la cel mai puternic templu din Caldaras, să fie nu Dal Roet, ci monstrul Bet-Nef?

Deodată, războinicul își întoarce capul masiv spre mine, cu o privire arzătoare. Adrenalina care-mi inundă brusc corpul, pentru o clipă, îmi șterge din minte orice altceva, după care încep să simt din nou. Nu doar scânteile aprinzându-mi rărunchii, ci o arsură teribilă prin cicatricele de pe spate. E tot ce pot face ca să nu mă ghemuiesc la pământ.

Corvin se apleacă spre mine.

— Nimeni nu poate lupta cu arătarea asta. Ar trebui să-i ajutăm pe oameni să se retragă la loc sigur și să ne gândim ce facem mai departe. Să începem să evacuăm orașul.

— Du-te, spun eu, lungindu-mi gâtul ca să cercetez uriașul care domină acum totul în jur. Eu trebuie să vorbesc cu el.

Corvin face ochii cât cepele.

— Trebuie să vorbești cu el?

— Du-te! îi poruncesc și o iau la fugă.

Cei mai mulți gardieni au dat bir cu fugiții. Îl văd pe Zahi – o siluetă culcată la pământ, nemișcată într-un strat de flori călcate în picioare.

Mi se taie răsuflarea, pentru o clipă. Dar nu pot face nimic pentru el, așadar continui să alerg.

— Bet-Nef! strig la războinicul imens. Monstru ce ești! Aici!

Toiagul de Onix se întoarce spre mine din interiorul ghetei luminoase a lui Bet-Nef. Ține în mâini Inima lui Mol, care luminează roșu printre degetele lui. Se încruntă la mine.

— Îmi aduc aminte de tine. Nu te-am mai doborât o dată?

— Nu chiar, răspund eu.

Acum expresia i se transformă într-una de groază, în timp ce o durere pârjolitoare îmi sfâșie spatele și mă silește să cad în genunchi.

— Dulce Rasmus, murmură el. O aripi-roșii.

Vederea mi-e încețoșată de agonie, dar reușesc să pufnesc în răs la el.

— Da. *O nenorocită de aripi-roșii*. Cât despre minciunile pe care i le-ai spus surorii mele, se dovedește că toate au fost adevărate. Surpriză, ticălosule!

Și dintr-odată, durerea a dispărut. Toiagul de Onix face un pas înapoi, iar Bet-Nef în sfârșit se uită la mine.

— Predă-te, Dal Roet!

Glasul lui tună peste insulă, făcând să zăngănească ferestrele și îndoind tulpinile florilor.

Mă uit în sus.

— Ce? Eu?

— Predă-te, Dal Roet. N-am să arăt milă.

— Dă-te la o parte, răcnește Toiagul de Onix. O să-ți dau o singură șansă, purice greu de strivit. Șterge-o înainte să-i pun inima asta lui Bet-Nef și atunci poate că o să mai ai parte de o a treia viață.

— Îi dai lui Inima lui Mol? strig eu. Dar el e numai o amintire!

Toiagul de Onix zâmbeste.

— Deocamdată. Dar când o să-i dau inima vie a unui zeu, o să revină la viață.

Și își aruncă mâinile în aer, lansând Inima, care începe să plutească în sus.

Rămân cu gura căscată la el. Nara s-a înșelat. Cei Frumoși nu voiau doar să reînvie idealurile lui Bet-Nef, ci voiau să-l reînvie pe Bet-Nef însuși. Și tocmai asta se întâmplă.

Uriașul războinic încă îți ține privirile ațintite asupra mea și, pentru o clipă, tot ce pot face este să mă uit. Pe măsură ce Inima lui Mol se înalță în văzduh, devine tot mai învăpăiată, cu fiecare secundă.

— Lin!

O mână mi se așază pe umăr. Mă întorc. Corvin a supraviețuit, până la urmă, iar acum mă privește cu ochi mari, scânteietori.

— Uită-te la tine.

Mă holbez la el, neînțelegând. Cămașa atârnă de corpul meu în câteva fire și dintr-odată îmi pierd echilibrul. Corvin mă sprijină cu o mână. Îmi întorc capul și inlemnesc, șocată. În spatele meu pot zări o buclă sclipitoare, o pânză de păianjen care luminează în roșu fața lui Corvin și totul în jurul meu, tremurând în adierea vântului.

— Lin, spune Corvin. Sunt niște...

Dar eu știu ce sunt. Patru la număr, exact ca ale lui aripi-roșii din Piața Marelui Ra. Știu modelul acestor pânze de păianjen care luminează în roșu; le-am știut toată viața mea. Nu sunt ci-catrice, de fapt. Au dormitat. Au așteptat doar să se desprindă de pe spatele meu.

Așadar, aripi-roșii au aripi, până la urmă.

Trag aer în piept și îmi încordez acești noi mușchi. Adierea nopții mă ridică de la pământ, alunecă pe pielea mea ca mătasea, în timp ce oamenii de pe pajiște privesc uluiți. Mă înclin, mă redresez și mă înalț, iar aripile de insectă care ajung până la cer din spatele meu jupuit luminează parcul Palatului de Aramă într-un rubiniu intens.

Bet-Nef scoate un răget și își rotește sabia învăpăiată, dar eu dansez departe de ea, ridicându-mă mai sus de umărul lui cu puțin efort. Nu mă simt ca păsările răpitoare, plutind dusă de curenții de aer, negociind. Nici nu mă simt lipsită de greutate și presată din toate părțile ca în apă. Eu călătoresc cu lumina, cu nimbul roșu al propriilor aripi.

Sunt liberă.

— Aripi-roșii! zbiară Totagul de Onix de dedesubt, arătând spre mine. Uitați-l acolo, voi, care nu mi-ați ascultat avertismentele!

Mulțimea privește, fermecată. Dar eu îmi păstrez atenția asupra uriașului Bet-Nef, care mă atacă din nou, curentul de aer stârnit de sabia lui translucidă răvășindu-mi hainele zdrențuite. Devine mai solid cu fiecare secundă.

Îmi fixează privirea pe Inima care pulsează înăuntrul lui. Dac-aș fi distrus-o când avusesem ocazia...! Dar nu mă lăsase inima mea.

Mă arunc în spatele unui turn de aramă, sabia lui Bet-Nef ciupindu-mi brațul cu foc rece. N-am nicio armă, numai vâlvătaia din corpul meu care tânjește să se reverse într-un fulger furios. Dar ar putea fi ea de ajuns împotriva unei amintiri?

El își încordează din nou mușchii, gata să lovească. Trebuie să calculez exact momentul potrivit. Prea devreme și prima sa lovitură de sabie mă va nimeri. Prea târziu și mă va nimeri a

doua. Plutesc la limita razei lui de acțiune. El își duce mult în spate enorma sabie, lucirea ei argintie făcând zidurile Palatului de Aramă să lumineze în noapte.

Își repede brațul înainte și eu țâșnesc cu toată viteza spre pieptul lui. Sabia străveche mă ratează la milimetru, pârindu-mi manșeta pantalonului, iar el o trage înapoi pentru încă o lovitură. Dar eu pătrund prin el, cu brațele întinse. Pătrund prin armura luminoasă, prin carnea lui translucidă. Amintirea rece a sângelui său mă înconjoară, sufocantă, și îmi croiesc drum mai adânc, până simt căldura Inimii lui Mol sub degete. O înșfac și o strâng la piept, în timp ce corpul meu continuă să înainteze, străpungând prin masiva, sclipitoare șiră a spinării și dincolo de ea, în aerul înmiresmat.

Războinicul scapă sabia din mână, apăsându-și mâinile pe piept. Cu o forță care face Insula Roet să se cutremure, cade. Toiagul de Onix cade odată cu el.

Bet-Nef îmi urmărește zborul cu ochi mari, luminoși, până când eu mă aprind. Mă uit la mâinile mele, acum goale. Unde e Inima? Am scăpat-o? Am distrus-o?

Și apoi îmi dau seama. O simt. Un puls slab în pieptul meu, o nouă lumină a pielii mele.

Inima lui Mol e a mea.

— O să vorbesc cu tine, aud ecoul vocii lui Bet-Nef ajungând la mine peste iarbă.

— Și eu o să vorbesc cu tine, am răspuns. Orașul ăsta este sub protecția mea.

— Lupti bine, Dal Roet.

Vocea lui Bet-Nef devine mai slabă.

— De ce mă numești așa? îl întreb.

Dincolo de zidurile palatului, vârful înalt al lui Mol luminează vag în întuneric.

Bet-Nef se uită la mine.

— Nu mă cunoști, frate?

Frate. Rămân nemișcată, răspândindu-mi lumina rubinie peste pajiștea largă. Simt oamenii din jurul meu privind, ținându-și răsuflarea.

— Eu te cunosc numai ca monstru, spun.

Năluca lui Bet-Nef clipește încet.

— Oamenii sunt în multe feluri, frate. Toți monștri. Toți îngeri. Privește în jur. Nu-mi dau seama dacă la noi sau în trecut. M-ai învins, astăzi. Armata mea e distrusă. Orașul e al tău. Și, cu toate acestea...

Zâmbește.

— Spune! îl îndemn.

Inima lui Mol palpită ușor în pieptul meu, trimițându-mi fiori prin vene.

Bet-Nef respiră adânc.

— Și, cu toate acestea, eu o să te înving pe tine. Numele meu poate că va fi urât de acum încolo, iar al tău va fi slăvit. Dar chiar în momentul acesta, adepții mei se ascund în vizuini prin oraș. N-or să iasă la luptă cu sabia, ci cu cuvântul. Povești. Legende. Își închide ochii strălucitori. Peste un secol, nimeni nu-și va mai aminti ce ai fost tu, frate. Am semănat semințele istoriei, iar recolta nu va aduce decât nenorocire pentru neamul tău. Râde. Bucură-te de victoria ta, aripi-roșii.

Și apoi dispare, lumina memoriei stingându-se încă o dată în siajul cenușiu al timpului.

Șaptesprezece

Noaptea, orașul Caldaras întotdeauna a avut o combinație unică de sumbru și amenințător. Dar acum, că Întunericul Adânc s-a pogorât asupra noastră, cetățenii au adoptat ceața neagră și zgomotele strănii. Provocăm noaptea cu lumânări strălucitoare și haine în culori deschise. Colindăm străzile la orice oră.

De când orătăniile trăiesc afară în ceea ce va fi, probabil, cel mai derutant an din viețile lor, ne trezim în fiecare zi la sunetul clopotelor, în loc de cântecul cocoșilor. Obiecte vechi și bogat ornamentate, clopotele prăfuite cântă peste oraș din cupole uitate de lume și din clopotnițe cu cel mai răsunător și impunător glas, venind din cel mai înalt dom al Templului lui Rasmus.

S-a nimerit ca, în momentul în care am aflat adevărata natură a eroilor noștri din povești, ziua a devenit noapte. Atât de multe inimi și cuvinte au fost întoarse cu susul în jos în seara Crepusculului. Bet-Nef, deopotrivă monstru și ființă omenească. Dal Roet, fratele lui gemăn și salvatorul nostru, o aripi-roșii. Totuși acum predomină un sentiment de dreptate care nu exista înainte. Cel puțin, pentru mine.

De îndată ce echipa maestrului Fibbori a aranjat parcul Palatului de Aramă, a fost timpul pentru a se rosti declarațiile oficiale. Când Împărăteasa m-a numit pe mine eroină, tata a căzut în genunchi în mijlocul mulțimii de pe pajiștea Palatului de Aramă. Iar când Tronul de Sare a iertat toți aripi-roșii, din trecut și din viitor, a plâns trei zile. Eu avusesem atât de multă frică și vinovăție în sângele meu, încât nu mi-am dat seama niciodată cât purta tata în inima lui.

— E al naibii de frig, zice Fir, cu părul negru ciufulit de vântul nopții. N-ai putea să dai foc la ceva cu dementialele tale degete-scânteii?

Îmi sprijin bărbia de balustrada de metal a aviariului. Sub noi, în Piața Marelui Ra, preoții tocmai își încheie meditațiile de dimineată. Fără lumina soarelui care să se interpună, putem vedea mai bine curcubeul estompat al viziunilor luminoase.

— Aș putea topi balustrada, îi răspund, dar probabil ți-aș arde și fața.

— Drăguț, zice ea, tremurând atât de tare în bătaia vântului slab, încât e aproape teatral.

— Ce mai Hoinar al Ceții ești, Fir, comentează pițigăiat Corvin, din partea cealaltă a mea. Zece grade diferență, și sângele tău se preface în apă cu gheață.

— Mai probabil douăzeci, bombăne Fir, frecându-și palmele una de alta. Chiar treizeci.

— E vorba numai de un an, spun eu. Apoi o să ne putem fierbe în aburi ca legumele, cât vrem.

Preoții încep să se risipească, dar noi trei rămânem. E stare de bine sau pur și simplu inerție? Sau altceva?

— Cum s-a obișnuit grădina ta cu întunericul? mă întrebă Corvin.

— Mai bine decât m-am așteptat. Urmăresc cum câteva vitrine de magazine și birouri se aprind la viață, pe străzile de

dedesubt. Tata a construit un spectaculos și nemaivăzut sistem de oglinzi și lămpi, care par să aibă efect. E bazat pe un model de pe Insula Roet.

Corvin zâmbește pe întuneric. Apoi întreabă calm:

— Nicio veste de la sora ta?

— Câtă diplomatie, observă Fir.

Râd, cu toată durerea din inimă, și atât durerea, cât și bucuria sunt autentice.

— E în regulă. Dacă nu le poți pune o întrebare personală stingheritoare prietenilor tăi, atunci cui?

Corvin își plimbă privirea peste licăririle pieței.

— Ar fi trebuit să vină la ceremonia ta.

— O să vină în cele din urmă, spun eu.

Baluștrada zângănește când Fir se ridică în picioare.

— Nu pot pierde toată ziua aici, sus. Se apleacă peste balustradă, cu părul fluturând în vântul întunericului. O să ne prindă prânzul până coborâm. Acum se uită la mine. Pe aceia dintre noi care nu pot zbura.

Mă las pe spate, sprijinindu-mă în coate.

— N-am să zbor acum peste tot, să știi.

— Nici măcar pentru propria plăcere? Îmi zâmbește Corvin necuviincios. Apoi adaugă, blând: N-am să uit niciodată cum ți s-au desprins aripile alea din spinare și te-au propulsat prin văzduh. Au fost acolo tot timpul și nimeni n-a știut.

Fir face un pas apăsător spre mica fereastră prin care am ieșit pe acoperiș.

— Haideți să mergem! Pe coada verde a lui Ver, Corvin. Hai, Lin, o să întârziem la Împărăteasă.

Mă ridic leneșă în picioare.

— Inima e bine. O pot simți în mine, bate mai departe. Fac semn spre vulcanul care ne veghează de dincolo de lacul Valul

de Azur, încă luminând mocnit de dinăuntru. Mol nu pare să se plângă, în orice caz.

— Ea vrea garanții, zice Fir. Nu poți să-i porți pică pe chestia asta.

— Dacă trebuie.

Întind o mână și-l ridic pe Corvin.

Fir deschide fereastra care scârțâie din balamale.

— O să fi bine. *El* n-o să fie acolo. Se zice că a plecat înainte de a se fi terminat curățatul distrugerilor. Nu l-a ajutat nici pe fratele lui să-i prindă pe Cei Frumoși.

Ce-i drept, încă nu știu care dintre noi l-a trădat pe celălalt. Zahi a plecat, dar n-am de ce să-l învinuiesc. Însă tot ce-i spun lui Fir e:

— Nu știu despre cine vorbești.

Fir râde, dar Corvin e tăcut. Intrăm pe fereastră, unul după altul, și coborâm în umbrele liniștite ale vechiului aviariu. Într-un fel, am făcut drumul ăsta de multe ori, când veneam cu sora mea să privim împreună meditațiile de dimineață, sau separat, mai târziu, ea cu viața ei, eu cu a mea. Însă astăzi, în noua întunecime, nu mai sunt Jey cu ochii necorespunzători și cu sângele necorespunzător. Eu sunt eu. O aripi-roșii. Cu toate cele care se cuvin să fie. Eu sunt Lin.

Mulțumiri

Le mulțumesc mamei și tatălui meu, domnului K, lui Ammi-Joan Paquette, lui Vicki Lame, lui Katie Bayerl, lui Liz Cook, Aliciei Potter, lui Erin O'Halloran, echipei Thunder Badger și minunatelor comunități de la Festivalul Coral Tanglewood și de la Colegiul de Arte din Vermont.